SHAUNA MICHAELS

Rătăcire pe tărâmul tristeții

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICU APOSTOLESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– M-am întors, mătușă Mary!

Nan Durrant își sprijini bicicleta de una dintre coloanele rotunjite care propteau copertina de la intrarea în fosta casă parohială și urcă treptele în fugă.

– Ai cumpărat carnea de vită, don'șoară? O coamă roșcată, ciufulită își făcu apariția pe ușa verde din capătul holului.

– Iartă-mă, Rose. Nan scuturǎ din cap. Măcelarul n-avea o bucată destul de mare, așa că am luat o pulpă de miel.

– Mielul e foarte bun pentru noi. Rose îi luă coșul din mână, nîncrezătoare. Da' nu-ș' dacă va fi pe gustul cuiva de la Londra. Încruntarea îngrijorată o făcea să pară mai grosolană, iar curentul nu-i ajuta cu nimic aspectul ciufulit. Probabil o fi obișnuit să mănânce în restaurante șic, declară ea vag, unde toate mâncărurile au nume străine.

– Și de fapt capeți o musaca de cartofi la preț astronomic, râse Nan. Ei bine, chiar dacă nu-i place, o să trebuiască să se declare mulțumit cu mielul, spuse ea hotărât. Nu-ți face griji, Rose. Dacă acest Keir Raven e obișnuit cu restaurantele, legumele proaspete de grădină o să însemne o variație plăcută. Deși tinerii doctori nu prea mănâncă în asemenea locuri. Experiența mea spune că de obicei se mulțumesc cu o tigaie. Ah, am vorbit ca mătușa Mary. Scârțâitul inconfundabil al sofalei din salon

demonstră că cineva tocmai se ridicase de pe pernele confortabile. Mă duc să-i dau vestea despre carne.

– Dar, don'șoară, făcu Rose semne misterioase spre ușa salonului, doamna Gray nu e ... al naibii ceainic! Dinspre bucătărie se auzea un șuierat ascuțit și orice ar fi vrut să spună Rose fu definitiv pierdut, în vreme ce roșcata se repezea spre ușa verde, în ajutorul ceainicului aflat la ananghie.

– Sărmana Rose! Nan zâmbi ca pentru sine și se întoarse. Femeia abia se obișnuise cu John Barclay, fostul asistent al unchiului. Fusese un tânăr tăcut, simplu, de-al casei, plăcut, care se integrase ușor în atmosfera familială a căminului doctorului și care câștigase urgent inima Rosei, datorită plăcerii nedisimulate cu care savura cana de cacao fierbinte lăsată pe sobă pentru el, după câte o vizită în miez de noapte. Toți se întristaseră la plecarea lui John, deși se bucurau că prinsese acea ocazie de specializare.

– Sper că următorul va fi la fel de modest și înfometat ca John, când și-a făcut apariția prima oară, spuse Nan cu voce tare, pentru urechea încă invizibilei Mary Gray. Ușa salonului era larg deschisă și probabil că auzise schimbul de cuvinte dintre ea și Rose. Oricum, o să vedem noi deseară – ah! Se întrerupse în prag și rămase cu ochii pe bărbatul înalt, cu păr negru, care o privea nițel încurcat.

– Îl căutați pe unchiul Oliver – pe doctorul Gray, voiam să spun? întrebă ea. Cabinetul este după colțul casei. Ușa galbenă, cu firmă. Se opri, conștientă că mersul pe bicicletă avusese asupra părului ei blond același efect ca și curentul din casă asupra claiei Rosei. Ridică o mână să-și aranjeze coafura, dar o lăsă să cadă la loc, iritată de lucirea amuzată a ochilor negri care o priveau de la înălțime, de sub sprâncenele la fel de închise la culoare ca și părul îngrijit pieptănat, foarte diferit de încâlceala din capul ei.

– Îl caut pe doctorul Gray, dar nu în calitate de pacient. Și mi-e foame, într-adevăr. Zâmbi, expunându-și dinții albi și egali și adăugă:

am ajuns ceva mai devreme. Am profitat de o ocazie. Sper că nu reprezintă un inconvenient? Expresia amuzată dispăru, fiind înlocuită de o ușoară îngrijorare, provocată de uimirea ce apăruse în ochii ei căprui-deschis.

– Doar n-oi fi – înghiți în sec – doar nu ești Keir Raven? N-avea cum să fie, sau se înșela? În primul rând, părea mult mai matur. De fapt, nu-l întrebase pe unchiul Oliver câți ani avea noul asistent, ci își închipuise că va fi cineva cam de aceeași vârstă cu John. Față de cei douăzeci și șase de ani ai Nanei, acela arătase ca un frate mai mic, însă bărbatul din fața ei părea să aibă peste treizeci. Și era sofisticat. Îl privi critic. Costumul gris-perl îi venea ca o mănușă, sugerând un croitor de lux, foarte scump. Cămașa albă, impecabilă, observă ea, era sută la sută mătase, precum și cravata albastră, perfect asortată. Pantofii păreau a fi lucrați de mână. Mai mult, nu exista niciun semn că ar fi fost subnutrit.

– Numele meu este Keir Raven, recunoscu el, și-i întinse o mână foarte îngrijită. Bună ziua. Se prezentase pe un ton grav.

– A, bună. Pe furiș, Nan își șterse mâna dreaptă de pantaloni, înainte să i-o întindă. La întoarcerea din sat, avusese necazuri cu lanțul de la bicicletă, iar degetele ei purtau încă semnele intervenției mecanice, în ciuda faptului că le șterse cu un mănunchi de frunze de măcriș, pe marginea șanțului. Acestea înlăturaseră parțial petele negre, înlocuindu-le cu dungi verzi.

– Ah, Raven! Spre ușurarea Nanei, Oliver Gray intră hotărât pe ușa dublă ce dădea spre terasă. Nevastă-mea mi-a spus că ai venit. Mă bucur că ai ajuns mai devreme. Astfel, vei avea vreme să te obișnuiești cu locul, înainte de a începe lucrul, mâine-dimineață. Amabilul doctor scutură mâna nou-venitului, vizibil fericit. Privindu-i, Nan se întrebă cum naiba ajunsese unchiul să-l aleagă asistent. Sau mai degrabă, cum acceptase Keir Raven să se angajeze la cabinetul unui doctor de țară, într-un fund de lume, unde cel mai important eveniment era expoziția florală anuală. Ar fi fost greu să-ți imaginezi două personaje mai diferite ca

aspect. Oliver Gray era înalt, încă viguros, dar șchiopăta ușor din cauza reumatismului și a celor șaizeci de ani împliniți. Îl auzise spunând că noul asistent îi va fi partener. Acea amintire o lumină în privința vârstei lui Keir Raven și a faptului că părea să aibă experiență.

– Doar nu te gândești să te retragi? îl chestionă ea, cu o figură îngrijorată. Cabinetul și micul spital de țară reprezentau viața lui Oliver Gray. Sper că nu ești bolnav?

– Doamne ferește, copilă, îi îndepărtă el temerile, râzând. Dar satele se dezvoltă. Deja este prea mult de lucru pentru un singur om și, oricum, cândva va trebui să mă și retrag, dacă nu pentru mine, măcar de dragul pacienților, îi explică el serios. Era o atitudine tipică pentru conștiinciozitatea cu care-și îndeplinea munca și pentru grija față de pacienți. Succesiune planificată, cred că așa se numește în industrie, și este o idee foarte bună. Lasă pacienților timpul necesar să se familiarizeze cu alt medic – știi foarte bine ce greu acceptă sătenii un străin. Era un adevăr indiscutabil. Pe deasupra, voi avea mai mult timp pentru cercetare. Nan știa că această pasiune n-avea să-l părăsească vreodată, indiferent de vârstă.

– Văd că ai cunoscut-o deja pe Nan, ca și pe nevastă-mea, continuă el, în vreme ce Mary Gray își făcea apariția cu o tavă pe care se găseau cafele și sandvișuri.

– Te-am auzit plângându-te de foame, zâmbi ea. Prânzul va fi gata peste aproximativ o oră, iar aceste gustări n-au cum să vă strice pofta. Așeză tava pe masă, încântată ca întotdeauna când putea avea grijă de cineva.

– Nu, mulțumesc, refuză Nan, rezumându-se la o ceșcuță de cafea. Pe drumul spre casă am întâmpinat unele probleme mecanice, își explică ea starea mâinilor. Înainte de masă, va trebui să mă spăl insistent.

– Îți depanezi singură mașina? se interesă politicos Keir Raven. Tonul întrebării sugera însă că de fapt nu-l prea interesa răspunsul, iar

ea îl răsplăti cu o indiferență pe măsură.

– N-am mașină, mă refeream la bicicletă. Este veche și necesită din când în când câte o mică intervenție. Reacționa involuntar la manierele lui prea civilizate și la îmbrăcămintea excesiv de bine pusă la punct.

– Nu ți-ar strica niște exerciții de condus înainte de a te întoarce la spital, sugeră Mary Gray. O să ai mai multă vreme cât mai rămâi aici. Nan este soră de caritate la St. Bartholomews, în Hopminster, îi explică ea musafirului. La un moment dat am făcut apendicită, iar ea a venit să mă îngrijească, pe urmă a rămas să-l ajute pe Oliver, după plecarea fostului asistent. În timp ce vorbea, îi servi cu o a doua ceșcuță de cafea.

– A fost doar o soluție de urgență, până când unchiul Oliver își găsea un nou asistent, adăugă Nan, observând privirea întrebătoare a lui Keir. Din clipa asta renunț la post. Cu fostul asistent al unchiului ar fi rămas să lucreze de bunăvoie și chiar o făcuse de câteva ori. Dar nu și cu acesta, își spuse ea. Keir Raven nu părea doritor să primească ajutor de la nimeni, în niciun domeniu. Ceea ce-i sporea nelămurirea privind motivele pentru care se angajase pe post.

– Sper să mă ridic la standardele înalte pe care le-ai stabilit, spuse el subtil, iar ea roși. Își permitea sarcasme? Nu vru să răspundă provocării; n-avea niciun rost să plece cu stângul. Ca membră a familiei, era responsabilitatea ei să încerce să-l facă pe noul venit să se simtă ca acasă. Nu crezi că am să fiu capabil? Hotărârea ei fu dată peste cap chiar de Keir și de propria zăpăceală.

– Sunt convinsă că ai să te descurci de minune… Nu reușise să elimine complet tonul mușcător.

– Și? o îndemnă el să continue.

– Ești doar nițel mai în vârstă decât mă așteptam, atâta tot, răspunse ea tăios, deranjată de insistență.

– Parcă ți-am spus, căutam pe cineva în vederea unui parteneriat, protestă unchiul. Cineva care să poată prelua și activitatea din spital. Ziceam că….

– Da, îmi amintesc. Pur și simplu, nu m-am gândit la problemă. Fusese prea ocupată cu îngrijirea mătușii ca să fie atentă la detalii și pentru Nan nu exista nicio diferență între doctorii abia ieșiți de pe băncile școlii. Îi plăceau oamenii și era gata să accepte pe oricine, așa că, în afara numelui lui mai puțin obișnuit, restul spuselor unchiului fusese dat uitării, iar ea trecuse la probleme mai stringente. Nu citise CV-ul nou-venitului, care i-ar fi spus cam la ce să se aștepte. Dacă Keir Raven urma să țină locul unchiului și la spital, însemna că avea și specializare de chirurg.

– Uneori, mă simt chiar mai bătrân.

Nan îi aruncă o privire. Înfățișarea lui sublinia cumva remarca aceea banală. Figura era complet lipsită de expresie, imposibil de interpretat, dar uitase să-și controleze vocea, iar în glas răsuna – ce? Amărăciune? Deziluzie? Nu putea spune, iar asta o neliniști. Spera că unchiul îi cercetase în amănunt referințele. Poate că Oliver Gray alesese să trăiască pe coclauri, dar era un om ager, care văzuse lumea, dificil de păcălit.

– Dacă dorești, Nan o să-ți prezinte locul, sună oferta lui Oliver, care o făcu să-și muște buzele. Nu voia să-l refuze, dar simți că nici nu-i surâdea ideea de a-i arăta lui Keir Raven împrejurimile, cum spusese unchiul, deși nu exista nicio explicație logică. N-avea niciun fel de planuri pentru după-amiaza aceea.

– Mi-ar fi de mare ajutor pentru a mă familiariza cu districtul, se grăbi Keir să fie de acord. Dacă domnișoara Durrant…

– Spune-mi Nan. Vorbise tăios. Nu lucrau împreună la spital și n-avea de gând să-i permită să stabilească o relație de tip soră-doctor la casa parohială. Câtă vreme mai stau aici, o să mă trateze ca pe oricare ființă umană, își spuse ea, iar hotărârea probabil că i se putea citi pe figură, fiindcă el se mulțumi să replice:

– Prea bine, dacă și tu îmi vei spune pe nume.

– E mai scurt, admise ea, nemaiadăugând că nici nu-i trecuse prin minte să procedeze altfel. Dacă o să rămână la fosta casă parohială, va

trebui să se obișnuiască și cu o relativă lipsă de formalism, fie că-i plăcea, fie că nu. Nu reușea să deducă după expresia lui dacă-i convenea. Oftă. Ar fi fost mult mai plăcut să-și petreacă ultimele săptămâni de stat acolo în compania lui John Barcley, cel plecat.

– Cine conduce? Îi dăduse de înțeles că are de ales, mai devreme, când trăsese Land Roverul unchiului în fața intrării.

– Tu conduci, replică el prompt. Mătușa a spus că ai nevoie de exercițiu, iar mie mi-ar conveni să pot privi împrejur. Se așeză pe locul pasagerului, dar nu înainte de a-i deschide curtenitor portiera și de a o ajuta să se urce la volan. Fusese un gest neașteptat, iar Nan îl primi cu plăcere. Adesea, în rolul de soră de caritate în secția de chirurgie de la Bartolomew, ea era cea care avea grija altora.

– Te deranjează dacă nu ridicăm capota? Se oprise la mijlocul gestului de a întoarce cheia în contact. Pare să fie o zi minunată. Soarele era blând, iar ocaziile de a se bucura de căldura lui mult prea scurte, dar poate că el era obișnuit cu mașinile închise și ar fi putut considera cam necivilizat felul lor de a călători. De asemenea, i-ar fi zburlit părul, își zise ea cu maliție, încă deranjată de propriul aspect ciufulit când se cunoscuseră.

– E perfect așa. Se așeză mai confortabil. Îmi displac spațiile închise. Din nou în glasul lui răsunase acel ceva indefinit. Altă nelămurire, își spuse ea: Keir nu venise cu mașina. Așa lefter cum era când apăruse, până și John Barclay conducea o bătrână râșniță, cum obișnuia să-i spună. Acest individ nu avea mașină proprie, lucru deja foarte ciudat pentru o persoană cu statutul lui, și motiv de comentarii. Avea aparența unui individ care conduce o mașină scumpă, rapidă, sport – nu din cele zgomotoase, fără tobă de eșapament, ci una cu motor puternic, un pursânge de viteză. Poate că dintr-un motiv oarecare își pierduse carnetul. Băutură? Îi aruncă o privire cercetătoare, în vreme ce încălzea motorul. Nu avea aspect de beției, de individ care să bea la volan.

– Nu-ți pui centura de siguranță?

El și-o fixă, ajustându-i lungimea. Oliver Gray stătuse ultima oară pe locul de lângă șofer și avea o siluetă mult mai rotunjoară.

– Hmm. Nan eliberă frâna de mână, simțindu-se în mod ciudat ușurată. Orice ar fi fost, carnetul lui nu fusese definitiv suspendat, era convinsă.

– O să ne îndreptăm spre Hopminster. Este orașul cel mai apropiat. Adică târg, rectifică ea, gândindu-se că însoțitorul nu-l va găsi cine știe ce mare. În felul acesta, o să facem un tur complet al satului. O să-ți faci o idee privind amplasamentul principalelor ferme, pentru cazul că va trebui să le faci vreo vizită, precum și direcțiile în care se ajunge în celelalte sate. Întoarse Land Roverul spre deal, păstrând o viteză redusă. Voi încerca să aleg zonele înalte, promise ea. Astfel, din vârful dealurilor vom avea în față un fel de hartă. Inspiră adânc aerul cald, înmiresmat, care o fermeca întotdeauna.

– E de preferat gazelor de eșapament. Keir se sprijini de spătar, părând pregătit să se bucure de drum, iar ea opri pe creasta dealului, unde șoseaua nu era mărginită de garduri, iar lanul de porumb se întindea până la poale.

– La ferma Coton Hill a început deja culesul, arătă Nan spre dreapta, unde o întrerupere a lanului auriu lăsa la vedere pământul țepos. Această parcelă pare gata să primească vizita combinelor, aprecie ea, privind spre marginea lanului. Săptămâna viitoare o să se organizeze o vânătoare. Vânezi? Cred că te-ar primi bucuroși, dacă vrei. Unchiul Oliver o să facă aranjamentul.

– M-am dedicat salvării vieților, nu distrugerii lor, replică el scurt, iar Nan îl privi surprinsă.

– Voiam doar să… începu ea, uimită de felul cum fusese primită oferta.

– Ei bine, nu-i cazul, în ceea ce mă privește, apăsă el pe cuvinte. După mine, vânătoarea de plăcere este o barbarie.

– Dar ei n-o fac doar de plăcere… prea bine, ridică din umeri și

porni mașina. Ar fi putut măcar s-o refuze politicos, își spuse mânioasă; oricare ar fi fost opinia lui în acea privință, nu era cazul să fie atât de dur. Și ea prefera să vorbească pe șleau, dar mojicia era altceva. N-avea nicio îndoială că va savura tocana de iepure, făcută din ceea ce urmau să primească. Din experiență, știa că vânătoarea de iepuri avea să lase urme în bucătăria doctorului. O să-l las să mănânce, apoi o să-i spun de unde provine, își spuse ea furioasă, și imediat se simți mai bine.

– Acolo este biserica. Cu toată neplăcerea, se achită conștiincios de îndatoririle de ghid. Poți să vezi turla printre copaci. Iar clădirea aceea lungă și joasă, spre dreapta, este spitalul rural. Ambele drumuri te duc acolo, continuă ea. Dacă o iei pe aici, depășești creasta, ajungi în vale și treci pe lângă biserică. Acolo unde se vede mașina aceea, îi arătă ea o pată de culoare în depărtare. Apropo – nu era treaba ei, dar era curioasă – vei folosi Land Roverul cât vei sta aici, sau o să-ți aduci propria mașină? Drept scuză, își spuse că avea tot dreptul să știe. Mătușa Mary sugerase că ar trebui să capete mai multă experiență la condus, iar la casa parohială nu existau decât două vehicule, cel în care se aflau acum, și limuzina unchiului.

– Doctorul Gray a spus că o pot utiliza pe asta. Vocea lui suna blând, de parcă ar fi uitat deja asprimea abia manifestată. Mașina mea a fost implicată într-un accident.

– Grav? Îngrijorată, Nan uită de propria vexare. Ai fost rănit?

– Mașina s-a făcut praf, dar nu eram la bord. Vocea era mohorâtă, iar privirea pierdută. După expresie, probabil că avea în fața ochilor mormanul de metal contorsionat și ce o mai fi fost alături, în loc să admire peisajul rural prin care treceau. S-a petrecut cu mai mult de un an în urmă. Apoi, deveni conștient că opriseră și că Nan îl privea. De atunci, n-am mai simțit nevoia să înlocuiesc mașina. Lucram în oraș, așa că n-am mai vrut să-mi bat capul.

– Desigur, poți s-o iei pe asta. Nu-i convenea, fiindcă avea mare devoie de practică la volan.

– Ah, acum o să-mi cumpăr alta. Keir vorbise de parcă s-ar fi referit la achiziționarea unei cravate noi. Nan își aminti croiala impecabilă a costumului cu care venise – perfect ca și pantalonii de tweed pe care-i purta acum și puloverul de cașmir, pe care l-ar fi asortat cu plăcere la proprii ei pantaloni noi, dacă n-ar fi fost mult prea mare, își spuse ea zâmbind ca pentru sine.

– Mi-ar plăcea să am mașină, mărturisi ea. De fapt, mă gândesc să-mi cumpăr. Probabil că ar trebui să încep să caut, cât sunt încă în concediu.

– Hai să ne ajutăm reciproc, veni sugestia lui neașteptată, iar ea îi aruncă o privire uimită. La ce anume te gândeai? O mașină joasă, ceva sport? încercă el să ghicească.

– Dintr-un salariu de asistentă? Nu spune aiureli, replică ea cu ironie. Nu, mă gândeam la un Mini, o mașinuță viu colorată, declară Nan, visătoare. Sunt vesele și au consum fantastic de redus. Studiase deja suficiente cataloage, așa că se familiarizase cu unele aspecte tehnice.

– Roșu-deschis? sugeră el, dar se răzgândi imediat. Nu. Ce-ai zice de un verde pastelat? S-ar potrivi cu ochii tăi căprui.

– Mă mir că ai observat!

Nu prea știa cum să reacționeze în fața acestei neașteptate schimbări de dispoziție. La un moment dat nu-i putea intra nicicum în voie, pentru ca imediat după aceea să se manifeste ca un vechi prieten.

– Dar tu, ce fel de mașină ai în vedere? rezolvă ea problema, întorcându-i întrebarea.

– Mă gândisem la una cu tracțiune integrală. Nan își ținu respirația. Acest om nu trăia doar din salariul de medic, chestiunea era evidentă. Unchiul ei o ducea bine, dar nici el nu s-ar fi putut gândi la o asemenea mașină.

– Fără discuție că am să te ajut s-o alegi, îl asigură ea cu înflăcărare. Măcar pentru plăcerea de a vedea măcar o dată cum e să mergi cu ea.

Apoi se opri, conștientă că vorbele ei puteau fi interpretate ca o încercare de a obține o invitație, dar el nu comentă și pătrunseră tăcuți în sat.

– Bine ai venit la Minster. Opri lângă monumentul închinat victimelor de război și făcu un gest expresiv cu mâna. Biserica, apoi conacul – nu se vede de aici, dar se află în spatele acelui zid de piatră. Crâșma, atelierul auto, căsuțele, cam asta-i tot. Ah, în camera din față a ultimei case funcționează oficiul poștal și un magazin de dulciuri, adăugă ea. Pentru orice altceva trebuie să apelăm la Hopminster. Unchiul Oliver te-a avertizat că-i doar un colț adormit de lume, zâmbi ea.

– Aș fi diagnosticat și singur starea de comă, replică el sec, privind strada pustie, apoi expresia i se schimbă, dar va fi o atmosferă pașnică, plăcută prin contrast cu Londra. Unde pleci?

– Să văd doar cum o mai duce Ma, înainte de a ne întoarce, îi explică ea și coborî din mașină. Fără să privească înapoi, se îndreptă spre una dintre căsuțele din chirpici de pe partea cealaltă a drumului, ale cărei ferestre erau parțial acoperite de o tufă de trandafiri târzii. Florile palide păreau să nege că vara ar fi fost pe sfârșite.

– Ma? Sunt Nan Durrant. Trecu pe sub bolta vegetală și ciocăni la ușa proaspăt vopsită în verde-deschis de fiul bătrânei, înainte de plecarea în vacanță. Ar fi trecut pe acolo chiar dacă fiul nu era plecat, dar acum avea o scuză să-l lase pe Keir o vreme cu ale lui, abținându-se de la replica dură care-i stătea pe limbă.

De ce mai venise? Și dacă nu-i plăcea locul, n-avea niciun rost să rămână. De fapt, dacă voia să se manifeste atât de înfumurat, ar fi fost mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru pacienți, dacă s-ar fi întors îndată la Londra, unde-i era locul. Fără îndoială, și-ar fi putut găsi un angajament profitabil într-o clinică privată, printre oameni cu aceleași gusturi, își spuse ea sarcastic. Ma? Te simți bine? Nu primi răspuns, așa că trase zăvorul și intră.

– Credeam că asemenea zăvoare nu se mai folosesc decât la șoproane. Nan tresări, auzind glasul lui Keir.

– Poate că-i adevărat acolo de unde vii, dar asta nu-i o casă modernă. Se întoarse și-l privi în față, periculos de iritată. Nu era cazul să mă urmezi, puteai să mă aștepți în Land Rover, declară ea tăios. Nu fac decât să trec seara pe aici, să văd cum o mai duce Ma, cât timp fiul ei este plecat. Nu-i o vizită profesională.

– Totuși, mi-ar plăcea să te însoțesc. Ah, apropo, o trase de mânecă ezitant, nu-mi vine să-i spun Ma, ca să nu se supere, explică el stânjenit.

– O cheamă doamna Thomas. Fiul ei, George, deține atelierul auto de vizavi. Și dacă vrei să obții vreun răspuns de la ea, ai face mai bine să-i spui Ma, ca toată lumea, izbucni ea nerăbdătoare și îi întoarse spatele, intrând în micuța cameră de zi a căsuței, cufundată în semiîntuneric datorită tufelor de trandafiri de afară. Se opri, așteptând să i se acomodeze ochii.

Keir se ciocni de ea.

– Scuze! Te-ai oprit atât de brusc. Îi puse mâna pe umăr ca să împiedice o căzătură nedemnă. Te-am lovit?

– Nu, dar nu te mai mișca până nu aprind lampa. Întinse mâna și ridică sticla de la lampa cu petrol care stătea printre fotografiile de pe bufet, provenite din aproape toate stațiunile litorale din sud și vest. Așa, acum e mai bine. Flacăra palidă scoase la lumină încăperea cu tavan jos și o mogâldeață cu păr argintiu și figură zbârcită, așezată într-un balansoar. Femeia se întoarse spre ei și-i întrebă cine erau și ce doreau.

– Sunt eu, Nan Durrant, Ma. Și doctorul Raven. Îi arăt împrejurimile și am trecut pe aici să-ți urez noapte bună. Nan se apropie de bătrână, șoptindu-i lui Keir în vreme ce trecea pe lângă el: are peste nouăzeci de ani, dar vede și aude la fel de bine ca tine, dacă vrea, așa că fii atent ce spui. Nu dorea ca el să repete remarcele sarcastice la adresa satului în fața celui mai vechi și loial locuitor. Ma nu l-ar fi iertat niciodată și, dacă-i va ține locul unchiului și-i va face vreo vizită profesională, nu i-ar

fi urmat prescripțiile.

– Am primit o vedere de la fiul meu. Vocea subțire răsuna surprinzător de puternic, iar ochii aproape incolori datorită vârstei trădau inteligență. E deasupra căminului, în spatele ceasului.

– O aduc imediat. Nan se întinse și pescui ilustrata viu colorată de pe copertina căminului vechi, dintr-o multitudine de obiecte similare. O întoarse pentru a verifica numele expeditorului, apoi se duse lângă lampă ca să poată citi mesajul. Închipuiește-ți, George spune că a înotat în mare de trei ori. Apa e caldă și mâncarea destul de bună, spicui ea cu voce tare, ignorând expresia iritată a lui Keir. Se întoarce sâmbătă, încheie ea vesel, și-ți aduce un toiag încrustat și un borcan din mierea care ți-a plăcut atât de mult anul trecut. Îți transmite toată dragostea. Îi înmână bătrânei ilustrata în loc s-o pună la loc, pe cămin. Te rog, deschide ușa să poată ieși Satan, i se adresă ea lui Keir, în vreme ce motanul negru se ridicase de pe covorul de la picioarele stăpânei. Am să umplu vasul cu apă și ceainicul. Câteva minute fură de-ajuns pentru a reface rezerva de apă, la pompa manuală din spatele casei. Asigurându-se că nu mai avea nimic de făcut, îl îndemnă pe Keir să iasă și trase cu grijă zăvorul.

– O să mai așteptăm vreo două minute să se ducă la culcare, la etaj. Atunci am să fiu sigură că-i în regulă. Vârî cheia în contact, dar nu porni motorul.

– N-ar fi fost mai bine s-o ajuți să se culce?

– Nu, dacă nu mi-a cerut-o. Nan era fermă. E o persoană foarte independentă. Până și fiu-său trebuie să aibă grijă.

– N-ar trebui s-o lase să stea de una singură, îl critică el pe mecanicul absent. La vârsta ei, nu-i în siguranță.

– Întotdeauna a stat în căsuța asta. Cu efort, reuși să păstreze un ton egal. Prima oară i-a trecut pragul ca mireasă și are tot dreptul să stea acolo, dacă asta dorește. George a montat clopoței de alarmă în toate camerele și o vizitează de cel puțin zece ori pe zi, așa că nu-i lipsește

compania. Unchiul Oliver l-a convins să plece o săptămână, fiindcă nevastă-sa a avut gripă. Din cauza asta trec pe aici, îi explică ea.

– Dar locul nu-i potrivit ca locuință, protestă Keir vehement. Pfiu! Aerul din camera aceea – puteai să-l tai cu cuțitul, continuă el dezgustat. Mirosea a…

– A gunoi, a pisică și a închis, chicoti Nan. Va trebui să te obișnuiești cu încăperile îmbâcsite, dacă rămâi aici. Oamenilor de la țară le place atmosfera închisă, declară ea. Au parte de suficient aer în timpul zilei petrecute afară și de obicei preferă să rămână acolo, nu-și putu ea stăpâni râsul.

– Totuși, bătrânei i-ar fi mult mai bine într-un cămin, insistă Keir, fără să participe la amuzament. Ai scos apă cu pompa, nu-i așa? Aproape că nu așteptă răspunsul afirmativ, rostit printre dinții încleștați, pentru a împiedica șuvoiul de cuvinte ce-i stăteau pe buze. Și presupun că trebuie să fie o… o latrină în fundul curții, continuă el sarcastic. Cât despre lampa cu petrol, n-are suficientă lumină nici de citit. Maghernița ar trebui demolată. Era mânios.

– Iar în locul ei s-ar construi un bloc de apartamente. Amuzamentul ei dispăru la fel de iute cum apăruse. Ești la fel de rău ca cei din Comitetul de Planificare, aprecie Nan cu amărăciune. Le place ca fiecare să fie etichetat frumos și așezat la locul lui. Da, au vrut să demoleze căsuța. Au spus că-i mizeră și insalubră și aveau dreptate, îi anticipă ea replica, lăsându-l cu gura căscată. Și într-adevăr, privata este în curte, cum spuneai. Era prea furioasă ca să se mai stăpânească. E amplasată la distanță regulamentară de casă, dar n-a mai fost utilizată de ani de zile. George a amenajat instalații interioare. Echipamentele de camping pot fi folosite nu doar la cort, îi aminti ea, iar în privința luminii, la ce i-ar folosi? Ma n-a știut niciodată să citească. De ce credeai că te-am plictisit cu amănuntele vacanței fiului? îl privi ea mânioasă, dându-i de înțeles că-i observase reacția de nerăbdare. Bătrâna voia să i-o citesc, dar e prea mândră s-o ceară.

– N-am spus decât… credeam că… era rândul lui să pară rușinat. Ghidul bine dispus se transformase într-o tigroaică turbată, iar el părea profund stânjenit.

– Dacă persiști să gândești astfel, ai putea să te alături Comitetului de Planificare, își continuă ea atacul, nelăsându-l să termine. N-am nicio îndoială că ar fi încântați să te aibă de partea lor. Era rândul ei să se arate sarcastică. Nu vor să demoleze doar căsuța lui Ma, ci si spitalul rural, îi destăinui ea cu amărăciune. Iar unchiul Oliver se opune din toate puterile, încheie Nan cu hotărâre.

Capitolul 2

Tonul îi demonstra lui Keir că avea să-l combată dacă s-ar fi raliat opiniilor comitetului. Era un fel de provocare, iar bărbia Nanei se ridicase sfidător, punându-i la îndoială dreptul de a se manifesta împotriva părerii unchiului.

– S-o lăsăm baltă. Keir pricepuse provocarea. Poate ai să te răzgândești, după ce vei avea timp să reflectezi.

– Am reflectat deja, cum spui, răspunse ea pasionat.

– Ești prea implicată emoțional ca să vezi lucrurile într-o perspectivă justă. Adineauri ai fost de acord că locuința este insalubră.

– Ma trăiește acolo de aproape optzeci de ani și n-a pățit nimic, îi aruncă ea în față. Ar fi o cruzime s-o muți acum. Nu mai au de așteptat decât un an sau doi, apoi n-au decât să facă ce vor, fără să mai deranjeze pe cineva.

– Tocmai s-a dat stingerea în dormitor. Luminița din fereastra de la etaj pâlpâi și se stinse. Cu buzele strânse, Nan eliberă frâna de mână, lăsă vehiculul să ruleze la vale, pornind motorul abia când ajunseră la poalele dealului și o luă spre casa parohială.

– Speram că ai să demonstrezi loialitate, aruncă ea, întrerupând liniștea ce se lăsase între ei. John Barcley îl sprijinise pe unchiul Oliver fără rezerve în lupta pentru supraviețuirea spitalului rural, luptă care

includea și căsuța bătrânei, iar atitudinea potrivnică a nou-venitului îi provocase un șoc; recunoscuse deschis că era de acord cu urbaniștii, măcar în privința căsuței. Oare care avea să fie poziția lui în chestiunea spitalului? Măcar în privința asta va fi personal interesat.

– Loialitatea oarbă nu poate fi utilă, comentă el pașnic, refuzând polemica. Cu siguranță, o schimbare în bine planificată este de preferat întâmplării aleatorii, intervenită când și dacă intră în preocupările cuiva.

– Trădător! murmură ea pentru sine, în vreme ce parca Land Roverul în garaj, după ce-l lăsase pe pasager la ușă, refuzându-i oferta de ajutor. De ce a trebuit să-l aleagă tocmai pe el unchiul Oliver?

În timpul cinei, gândurile mânioase așternură între ei un fel de nor, stricându-i plăcerea mielului suculent și garniturilor de mazăre și cartofi servite de Rose. Mai târziu, când strânse masa, femeia avea un zâmbet fericit pe figură, întipărit acolo de complimentele vădit sincere ale lui Keir.

– Londra nu poate rivaliza cu cina asta, își asigurase el gazda, câștigând-o în același timp și pe Mary Gray. Nanei nu-i mai rămăsese decât să-l disprețuiască pentru tacticile lui, care funcționaseră perfect, trebuia să recunoască.

– E nesuferit! izbucni ea, când rămase doar cu unchiul și mătușa, după cină. Keir ieșise să trimită niște scrisori, de care uitase mai devreme. O privise pe Nan cu speranță, dar ea se mulțumise să-i dea indicațiile necesare. Cutia poștală se afla la aproape doi kilometri de casă, iar plimbarea ar fi trebuit să-l țină departe vreo oră, își spusese ea și rămăsese lipită parcă de scaun, spre vădita surpriză a rudelor.

– Căsuța probabil că arată deplorabil, mai ales pentru un nou-venit obișnuit cu locuințele moderne, spuse mătușa placid, după ce ea își explicase aprecierea. Dacă Ma nu era atât de bătrână, sunt convinsă că s-ar fi mutat până acum. Știi că George are acel bungalou, construit lângă atelier special pentru maică-sa, numai că ea a refuzat să se mute. Zâmbi admirativ la adresa independenței încăpățânate a bătrânei.

– Dacă o să aibă aceeași atitudine și în privința spitalului, o să-l pierdem, protestă Nan. Nici măcar nu l-a văzut încă. Ăsta era alt motiv de derută. Keir fusese intervievat de Oliver Gray la Londra, dar ea își imaginase că trebuia să viziteze măcar spitalul din Minster, înainte de a se prezenta la post.

– Atunci, i-a fost imposibil, explică unchiul, așezându-se mai confortabil. Mi-a spus că trebuia să lichideze o proprietate, așa că n-am insistat. I-am explicat doar că plănuim să modernizăm locul în mai multe etape. După toate cele, e amenajat în fostul atelier. Scutură din cap, gândindu-se la lipsa facilităților. Arată suficient de pitoresc, dar scările și coridoarele alea întortocheate sunt un adevărat coșmar. Acum, că am construit blocul noii maternități, contrastul cu vechea clădire este dureros de evident.

– Dar va fi reconstruit în întregime, bucată cu bucată, când o să ai bani, protestă Nan. Cei din Comitetul de Planificare știu asta, după cum trebuie să priceapă și că districtul are nevoie de o unitate spitalicească mai apropiată decât cea din Hopminster.

– Da, oftă unchiul. Dintr-o dată, părea mult mai vârstnic, iar Nan fu cuprinsă de milă. Bătălia pe care o purtase începea să-și arate efectele, iar ea mizase mai mult decât ar fi vrut să admită că noul asitent avea să-l mai despovăreze. Întâlnirile publice, discuțiile în contradictoriu cu câte un funcționar sau alt reprezentant guvernamental își spuneau cuvântul, adăugate peste programul și așa încărcat, iar Oliver Gray începuse să resimtă oboseala. Vom face rost de cea mai mare parte din fonduri înainte de sfârșitul anului viitor, dar cu noile reduceri bugetare pentru sănătate, banii s-ar putea dovedi insuficienți. Cei de la planificare vor ajunge la concluzia că-i mai ieftin să-i trimită pe pacienți la oraș. Ei gândesc în termeni economici, iar pe mine mă interesează oamenii. Zâmbi stingher. Voi încerca să-l conving pe Raven, promise el, dar este o problemă în care va prima părerea lui.

– Nu-i normal să trebuiască să-l convingi. Tonul era neiertător, dar

nu mai continuă, știind cât de implicat era unchiul în acest proiect. Doctorul Gray crease spitalul, iar ea nu putea accepta cu calm ideea că munca lui de o viață urma să piară din cauza economisirii câtorva lire.

– Este cea mai rapidă intervenție chirurgicală pe care am făcut-o de nu știu când, declară jubilând Oliver Gray în dimineața următoare și întinse mâna după haină. Dacă zici că te descurci cu celelalte cazuri, Keir, am să mă retrag o oră sau două în laborator. Timpul petrecut în micul laborator de la spitalul rural era întotdeauna mult prea scurt și Nan știa bine că de la plecarea fostului asistent nu prea mai avusese ocazia să lucreze.

– Dacă e vorba despre ceea ce am văzut în registru, nicio problemă, îl asigură Keir. Nu par să fie prea multe. Dar glasul lui exprima o nelămurire.

– E zi de târg. Ochii lui Oliver Gray sclipiră. N-au vreme să fie bolnavi când trebuie să-și vândă produsele, zâmbi el tolerant.

– Ferma Bridge End – așa se numea locul pe care mi l-ai arătat, în capătul văii? o întrebă Keir pe Nan, uitându-se în registrul de programări. Pe care drum trebuie s-o apuc pentru a ajunge acolo? Nu-mi mai amintesc, spuse el nesigur.

– Ia-o pe Nan cu tine ca ghid, îl îndemnă unchiul, iar speranțele ei se năruiră. Nici nu-i trecuse prin minte bătrânului doctor că nepoata s-ar putea să prefere să nu-l însoțească pe Keir.

– Mi-ar conveni, până ce mă voi familiariza cu districtul ceva mai bine, întâmpină el oferta cu entuziasm. Era și bun actor, își spuse ea, fiindcă lăsase impresia că într-adevăr îi dorea compania. Nu putea să creadă că nu s-ar fi descurcat singur; părea un individ foarte sigur pe sine.

– Trebuie să aranjez dormitoarele… încercă ea, dar Mary Gray o întrerupse cu fermitate.

– Rose și cu mine ne vom descurca de minune. Mă simt foarte bine acum, iar tu trebuie să profiți mai mult de aerul curat, înainte de a te

întoarce la St Bartholomew. N-au mai rămas decât vreo câteva săptămâni și va trebui să le consideri vacanță. O pusese într-o situație din care nu se mai putea scuza fără să pară necioplită.

– Mă duc să-mi iau haina. Urcă în dormitor și, după un moment de ezitare, îmbrăcă niște pantaloni de culoarea porumbului și un pulover alb, costumație potrivită pentru șofat. Keir se aștepta ca ea să conducă, iar lucrul deveni mai clar când îl găsi instalat pe locul pasagerului.

– Culoarea asta ți se potrivește foarte bine, comentă el, privind-o cum se apropia, iar ea se încruntă nerăbdătoare.

– Este trainică și ușor de spălat, recurse ea la aspecte practice. Nu avea niciun chef de complimente, mai ales venite de la el. Încotro?

– Să începem cu vizita cea mai îndepărtată, după care ne vom apropia progresiv, decise Keir.

– Știi ce, spuse el pe ton de conversație, la întoarcerea de la prima vizită, de la Bridge End, nu te-ai aștepta să găsești probleme respiratorii într-un aer atât de curat. Își umplu plămânii și se așeză la loc, în timp ce Nan pornea motorul. Aș înțelege niște manifestări reumatice, ținând seamă de munca în aer liber.

– Praful e de vină, răspunse Nan absentă.

– Praful l-aș asocia mai degrabă cu fabricile, decât cu fermele agricole.

– Acum e adevărat, aprobă ea. Mașinile moderne au eliminat praful, mai ales la recoltat și treierat. Însă pe vremuri, de Crăciun era vremea sticluțelor cu sirop expectorant, își aminti ea. Bătrânul Joe a fost treierător, zise ea, referindu-se la pacientul pe care-l vizitaseră. Chiar și eu îmi amintesc șoproanele în care munceau, atât de pline de praf încât nu-ți vedeai vecinul de alături. Apoi au venit combinele și toate astea au dispărut, trecu ea în revistă revoluția industrială. Urmează gemenii Jones. Au oreion, îl avertiză ea malițios. Nu-i dorea răul lui Keir – ferească Dumnezeu – dar imaginea lipsită de orice demnitate a figurii lui umflate îi aduse o privire jucăușă în ochi.

– Am avut oreion, îi descifră el gândurile cu acuratețe și o lăsă să-și revină până la terminarea vizitei. O duc binișor, o anunță el ceva mai târziu. Abia dacă se mai observă umflăturile.

– O să apară alt soi de umflături, ceva mai mari, dacă șoferul ăla nu-i atent. Nan urmărea înaintarea unei mașini sport de culoare roșie, pe drumul de creastă de deasupra lor. După felul cum a luat curba aceea… Se înfioră. Ei bine, poate că derapajul l-a mai potolit.

– Sper. Fusese un fel de rugă șoptită, mai degrabă decât un răspuns, iar ea îl privi întrebător. Urmărea cu ochii punctul roșu, care dispăru rapid dincolo de culme. Avea aceeași expresie îngrozită pe care i-o observase când vorbise despre propria mașină. "S-a făcut praf… dar eu nu mă aflam la bord." Oare ce se petrecuse? se întrebă ea, mânată de curiozitate. Dacă era asemănătoare cu modelul pe care-l pomenise, fusese o mașină puternică, de viteză. Îndepărtă gândul din minte. Fără îndoială, dacă va simți nevoia, i se va destăinui unchiului într-o bună zi, când se vor fi cunoscut mai bine. Nan nu se vedea în postura de confidentă. Oricum, nu va rămâne pe aproape suficient timp să-l cunoască bine pe Keir, chiar dacă ar fi vrut. Dar nu era cazul, își spuse ea cu iritare. Poate era mai bine așa; felul lui de a fi n-o atrăgea deloc, iar dacă ar fi ajuns să locuiască împreună mai multă vreme, sigur ar fi rezultat ciocniri. În cele câteva săptămâni rămase, era sigură că va reuși să păstreze o atmosferă pașnică între ei, cu condiția să evite subiectele legate de Comitetul de Planificare și părerile lor privind spitalul rural sau căsuța lui Ma.

– Bună, Steve! Încetini mult la intersecție, ca să dea prioritate unui motociclist și-i făcu semn cu mâna unei fete în salopetă și cisme de cauciuc, care traversa padocul din spatele unei case de cărămidă roșie, trăgând după ea doi cai

– Salut! îi răspunse tânăra vesel, a cărei siluetă micuță era aproape complet ascunsă de masivele animale, ascultătoare ca niște cățeluși. Ce spui despre un tenis, în weekend?

– Aș fi încântată, îi răspunse Nan. Am să te sun.

– Bine. Pa! Tânăra își conduse mai departe animalele de povară, spre un șir de grajduri, iar Nan acceleră de-a lungul drumului acum pustiu.

– Era Steve Whitworth, îl informă ea pe Keir. Ea și bărbatul ei, David cresc cai. A doua pasiune a lor este tenisul.

– Cai de tracțiune? Credeam că nu mai sunt folosiți în epoca asta, comentă el cu neîncredere.

– De ce trebuie să fie totul util? răspunse ea cu o întrebare.

– E necesar, dacă din asta îți câștigi traiul.

– Câștigă din creșterea cailor de curse. Cu pedigriu. De asemenea, au o școală de călărie, explică Nan, înțelegând că argumentul lui fusese pertinent, dar nedorind să-l accepte. Nu au decât două exemplare din rasa Shire și sunt mereu solicitați la expoziții. Își scot întreținerea cu succes, nu se putu ea împiedica să sublinieze.

– Mă mir că mai găsesc vreme de tenis. Tonul era nițel condescendent, iar Nan se încruntă.

– Le place să joace, deși nu exagerează… Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici? Încetini, privind fâșia de iarbă strivită.

– Arată ca și cum cineva a ieșit de pe carosabil, spuse Keir.

– Și chiar de curând, observă ea cu un fior, adulmecând. Usturoiul sălbatic a eliberat un iz specific atunci când a fost strivit. Mirosul de ceapă și cauciuc încins era predominant, cu toată ușoara briză.

– Oprește mașina! Ieși de pe drum, îi ceru Keir, pe ton de comandă. După ce ea se supuse, adăugă: stai aici. Mă duc să văd…

– Vin și eu. Nan nu așteptă să audă protestele lui. Oricum, nu le-ar fi dat ascultare. Trase Land Roverul într-un refugiu de pe marginea drumului și coborî, urmându-l în fugă.

– Stai puțin. Keir se întoarse la mașină și luă trusa medicală de pe bancheta din spate. N-ai cum să știi când va fi utilă, comentă el posomorât. Ascultă! Se opri, cu urechea pâlnie. Mi s-a părut că aud

ceva.

– Și mie. Haide! Nan o luă înainte și alunecă pe o piatră.

– Ține-te de mine, ca să mergem mai iute. O prinse de braț și porni înainte cu pas mare, iar ea nu încercă să se elibereze. Sunetul repetat – negreșit un geamăt – le dădu aripi.

– Mașina aia, gâfâi ea, amintindu-și derapajul violent la care fuseseră martori și simțind un val de greață.

– E un Land Rover, ca al nostru. Keir se opri brusc în fața unui vehicul răsturnat pe o parte, ale cărui roți se învârteau încă încetișor, parcă în bătaie de joc.

– Îmi pare cunoscută, spuse Nan, ridicând ochii spre el. Te simți bine? Pentru moment, uită de accident, speriată de expresia de pe figura lui. Sângele îi fugise din obraji, iar ochii exprimau teroare. "Mașina mea s-a făcut praf…"

– Sigur că da. Vino, replică el abrupt. Trebuie să vedem ce… Alt geamăt, ceva mai slab, o determină să se pună în mișcare. După un prim pas ezitant, Keir i se alătură, îngenunchind pentru a cerceta interiorul Land Roverului. Cei doi ocupanți abia începeau să se miște.

– Sunt Helen și Bob Marriott – veterinarul local și soția sa. Pricepu de ce îi păruse familiară mașina.

– Nan? Auzindu-i glasul, bărbatul blond din spatele volanului deschise ochii.

– Nu încerca să te miști, Bob. Doctorul Raven este cu mine, noul asistent al unchiului. O să vă scoatem de acolo. Încă n-avea nicio idee cum și-ar fi putut îndeplini promisiunea; în primul rând, trebuia să încerce să afle cât de grav erau răniți.

– Nu mă pot mișca, picioarele îmi sunt prinse. Odată cu revenirea în simțiri, durerea îl făcu să se schimonosească. Aveți grijă de Helen, îi imploră el și leșină.

– N-am nimic, vorbi pe neașteptate femeia de lângă el, slab, dar foarte lucid. Și piciorul meu este probabil rupt.

– Mai simți și alte dureri? Keir trase de portieră cu puterea disperării, iar aceasta cedă. Imediat fu lângă femeie și mâinile lui pricepute începură să caute semnele altor răni. Îți voi face o injecție, ca să eliminăm durerea, apoi o să te scoatem de acolo. Îi suflecă rapid mâneca și-i administră analgezicul. Ajută-mă, Nan. Împreună, reușiră s-o elibereze, iar Keir o scoase din mașină cu infinită prudență și o așeză în o haină întinsă în iarbă. Acum, să vedem ce-i cu soțul tău. Bara asta îl ține captiv. Cred că pot s-o deplasez destul…

– Doamne! Ce s-a-ntâmplat? Vocea venise din spatele Land Roverului, iar Nan se întoarse.

– Poștașul! Mulțumesc cerului că tu ești! Îi venea să-l îmbrățișeze pe bărbatul îmbrăcat în uniformă albastră, care se scărpina uimit în creștet, cocoțat pe bicicleta antică. A avut loc un accident, explică ea inutil. Veterinarul și soția lui. Fugi la Steve Whitworth și telefonează să trimită o ambulanță, îl rugă ea.

– N-o să ajungă una. Vorbise femeia întinsă pe marginea drumului, abia depășind intensitatea unei șoapte. Căutați mai încolo, pe lângă drum. Tăcu extenuată, iar Keir reapăru în portiera Land Roverului.

– Am îndoit bara care-l ținea captiv, dar am să-l las pe loc până la sosirea ambulanței. Ce-i pe lângă drum? întrebă el tensionat.

– Mă duc să văd. Nan porni de-a lungul drumului. Știa deja ce avea să găsească. Trebuia să fie o mașină roșie, sport.

– E răsturnată. Simți mâna fermă a lui Keir pe umăr.

– O să avem nevoie de un vehicul de tractare.

– Atelierul este închis. Ne-am întâlnit cu meșterul ceva mai devreme, pe motocicletă, la intersecție. Se ducea la masă și locuiește în oraș. Ar fi durat cel puțin trei sferturi de oră ca să-l anunțe. Poștașul! Se întoarse și alergă spre omul care rămăsese lângă primii pacienți, cei din Land Rover.

– Acum, că te-ai întors, am să mă duc să telefonez. Încălecă pe bicicletă.

– Spune-i lui Steve să înhame cei doi cai de povară și să-i aducă aici cât poate de repede. Dincolo de colț mai este o mașină răsturnată în șanț.

– Meșterul trebuie să fie acasă. Atelierul s-a închis… se opri, consternat.

– Din cauza asta ne trebuie caii. E singura șansă. Înghiți în sec. Este singura lor șansă…

– O să-i spun. Întoarse bicicleta și porni cu o viteză de care Nan nu l-ar fi crezut capabil.

– Ce ați găsit? se auzi șoapta femeii accidentate.

– E o mașină roșie, sport.

– Povestește-mi, insistă nevasta veterinarului, iar Nan se execută, știind că doar adevărul ar fi satisfăcut-o. Este întoarsă cu roțile-n sus și n-am reușit să ajungem la cei doi ocupanți. Fără ajutor, nu putem ridica mașina.

– Mulțumesc cerului că n-a plouat.

Nan aprobă din cap, fără niciun cuvânt. Dacă șanțul ar fi fost plin, cum știa că se întâmplă în locul acela pe ploaie, doctorul n-ar mai fi avut ocazia să dea o mână de ajutor.

– Îi văd, dar n-am cum să ajung la ei. Keir se întorsese, cu figura trasă, stresat, cu o mânecă atârnând ruptă. Am încercat să forțez portiera, explică el starea hainelor, dar șanțul nu-mi permite. Își vârâse capul în interiorul Land Roverului. Șoferul se trezise din nou și dorea să știe unde se afla soția.

– Helen este afară, pe marginea drumului, îi spuse Nan. Nu-i în pericol și cât de curând o să te scoatem și pe tine – ambulanța e pe drum.

– Mașina sport – ne-a lovit… se stinse glasul veterinarului.

– Ne ocupăm și de ea, îl asigură Keir. Acum, te rog, spune-mi dacă mai simți altă durere, în afară de picioare, îi atrase el atenția asupra propriei stări.

– Probabil că după curbă nu s-au mai putut înscrie pe drum, continuă relatarea Helen Marriott, iar Nan o lăsă să povestească, pricepând că astfel își uita îngrijorarea provocată de starea soțului. I-am auzit lovind parapetul, înainte de a ne ciocni. Probabil că aveau viteză mare. Au ricoșat din parapet direct în noi. Închise o clipă ochii. Bob a tras de volan, dar drumul era prea îngust. Ne-au lovit dintr-o parte.

– O să vă ducem cât de curând la spital. Glasul lui Keir suna energic, încurajator. Amândoi aveți leziuni la picioare, dar nimic grav. O să vă reveniți repede. Parcă se aude ambulanța. Un sunet de sirenă confirmă apropierea salvării.

– Ce-i cu Timmy? o prinse de mânecă Helen pe Nan. Ce o să se întâmple cu el? După-amiază trebuie să vină de la școală. Era îngrijorată.

– Am să mă duc să-l iau, se oferi Nan imediat. Poate să stea la noi până vă înzdrăveniți. Uitase de fiul veterinarului. A mai stat la noi când ați fost plecați la cursul acela și s-a simțit foarte bine, îi aminti ea mamei, liniștind-o.

– Doctorul Gray este la spital, domnișoară, a fost deja alertat, spuse șoferul ambulanței, în vreme ce se ocupa de îmbarcarea tărgilor.

– Spune-i că vin și eu îndată ce reușim să-i scoatem pe ocupanții mașinii sport, îl instrui scurt Keir.

– Mai vine o ambulanță, domnule. Era chiar în urma noastră.

– Bine. După ce ajutase la transportul tărgilor, Keir își îndreptă poziția la vreme pentru a întâmpina cea de-a doua mașină de salvare. Treci de cotitură, îl îndemnă el pe șofer.

– Să fiu al naibi! La vederea mașinii sport, șoferul opri brusc. Arată mai degrabă ca un câmp de bătălie decât a accident rutier, murmură el.

– Atelierul este închis, îi explică Keir, așa că n-avem cum să ajungem la ei. Poate reușim să scoatem mașina din șanț tractând-o cu Land Roverul.

– Nicio șansă, domnule, iertați-mă, scutură din cap șoferul. Drumul este prea îngust. Omul era localnic și avea multă experiență. Știa ce

spune.

– Am trimis după Steve Whitworth și cei doi Shire, interveni Nan.

– Caii o să aibă destul loc acolo unde mașina n-ar încăpea, aprobă șoferul. Dacă am încerca să-i tragem cu Land Roverul, arătă el spre rambleul pronunțat, încheiat cu un șanț adânc, ne-am putea răsturna peste ei. Am putea provoca mai multe distrugeri, deși nu pare de crezut. Mai bine să așteptăm caii. Chiar dacă unul alunecă, celălalt va rezista. Mi se pare că vin. Urechile lui prinseseră tropotul copitelor pe drum.

– Am adus niște funii, anunță Steve, urmată în trap mărunt de blânzii uriași. Dumnezeule, ce nenorocire! Le înmână patru frânghii la capetele cărora erau montate cârlige metalice. Keir și soferul luară câte două. Arată-i unde să le prindă, Bill, preîntâmpină ea posibila lipsă de experiență a medicului.

– Mă pricep, spuse Keir liniștit și porni imediat spre mașina răsturnată.

– Am să-l conduc eu pe ăsta, în vreme ce tu te ocupi de celălalt, se repezi Nan s-o ajute pe Steve, în vreme ce caii stăteau liniștiți, de parcă știau ce se așteaptă din partea lor.

– Trage. Steve supraveghea operația. Oprește-te când funia se întinde, apoi mergi încetișor când îți fac semn. Voi doi, țineți mașina. Luase comanda operațiunii și, în ciuda situației triste, Nan se amuză pe seama umilinței cu care Keir îi accepta instrucțiunile. OK, stop. Hai să tragem. Acum! Încetișor, cei doi cai de povară porniră înainte, trăgând în hamuri, iar funiile se întinseră de parcă ar fi fost gata-gata să se rupă.

– Se mișcă! Scrâșnetul o făcu pe Nan să privească în urmă. Treptat, forța celor două animale depăși inerția mașinii, iar aceasta ieși din șanț și se rostogoli pe marginea drumului.

– Opriți!

– Hoo!

– Rămâneți pe loc o clipă, strigă Keir. Cu tot riscul de a fi prins

dedesubt dacă mașina aluneca înapoi, el sări în șanț și ajunse la siluetele nefiresc îndoite ale bărbatului și femeii dinăuntru, care se rostogoliseră, ca niște păpuși dezarticulate peste scaune. Trăiesc, anunță el și adăugă ca pentru sine, abia. Mai trage puțin, poți, Steve? Îi folosise numele de botez cu aceeași naturalețe cu care o strigase mai devreme pe Nan. Aduceți tărgile. Dar șoferul o făcuse deja. În timp ce femeile țineau caii pe loc, bărbații transferară trupurile ocupanților mașinii. Întâi se ocupară de fată.

– Nu știu dacă-l putem muta pe șofer. Figura lui Keir era în continuare extraordinar de palidă. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte. Tot aspectul lui îngrijit dispăruse complet. Scaunul pare să fie aproape complet desprins. Poate reușim să-l luăm cu totul, ca să nu-l deranjăm până la spital, spuse el examinând situația.

– Vom reuși cumva. Șoferul ambulanței își scoase haina și o aruncă în cabină. O să-l cărăm așa cum e, cu tot cu scaun. Cu eforturi extreme, reușiră să scoată pe accidentat din epavă și-l proptiră în ambulanță, astfel încât să stea aproximativ vertical.

– Am să merg înăuntru ca să țin scaunul, zise Keir, înghesuindu-se în interior. Nan se înfioră, văzându-l pe tânăr. Părea să n-aibă mai mult de douăzeci de ani. Probabil că primise mașina drept cadou de majorat.

– O să trăiască? întrebă ea tensionată, câteva ceasuri mai târziu.

– Are șanse. La fel și fata. Unchiul își dăduse drumul moale în fotoliul din cabinetul lui, acolo unde-l așteptase Nan, incapabilă să plece acasă înainte de a afla care era situația. Dacă mai întârziați o jumătate de ceas, ar fi fost prea târziu.

– Bună treabă că te-ai gândit la caii ăia, recunoscu Keir, primind nerăbdător cana de ceai.

– Caii de povară sunt încă utili. Nu era vremea potrivită să i-o amintească, Nan știa bine. El și Oliver Gray erau foarte palizi datorită efortului îndelungat, intens.

– Hendrick și Watson au venit din Hopminster să ne ajute, numi

unchiul pe doi dintre asistenții de la spitalul orășenesc. Nu prea avem pe aici atâta activitate, i se destăinui el lui Keir. De obicei, folosim sălile de operație prin rotație, ca să fie puse la punct întotdeauna. Azi a trebuit să le folosim pe toate, chiar și pe cea de la urgență.

– Am fi putut trimite fracturile la oraș, interveni Keir. Probabil că sunt mai bine utilați ca noi. Cu toată oboseala, în glasul lui se deslușea un accent critic.

– Este preferabil să vină doctorii la pacient, nu fu de acord Oliver Gray. Și veterinarul și soția lui erau în stare de șoc. Cât despre ceilalți doi, soferul și însoțitoarea lui… Se opri și duse cana la gură.

– Ar fi decedat înainte de a ajunge la Hopminster, îi termină Nan propoziția și se întoarse spre Keir. Iată două motive pentru care e bine să menținem spitalul rural în activitate, i se adresă ea direct.

Capitolul 3

– Am să-l sun pe veterinarul din Hopminster, să-i explic ce s-a petrecut, rupse Oliver Gray tăcerea stânjenitoare, ce se lăsase după intervenția Nanei.

– I-am promis Helenei că o să avem grijă de Timmy. Se uită la ceas. O să termine școala peste vreo jumătate de oră.

– E cel mai bun lucru pe care-l poți face, aprobă unchiul. Du-te după el cât iau eu legătura cu celălalt veterinar. Ah, ar fi bine să anunț și schimbarea numărului de telefon, își aminti el, astfel încât să poată prelua direct apelurile, până se aranjează ceva. Într-un fel, e bine că folosim încă sisteme depășite, îi comunică el lui Keir. Automatele nu te pot ajuta în caz de urgență, dar oamenii o pot face. Domnul Bell de la poștă o să rezolve treaba. Se întinse după telefon, iar Keir se ridică în picioare.

– Vin cu tine să-l luăm pe băiat, se oferi el. Unchiul tău mai rămâne o vreme aici, așa că nu mi se va simți lipsa.

– Trebuie să mergem cu Land Roverul, acceptă ea. Nu avea nevoie de Keir, dar nu-i putea spune așa ceva. Vom trece pe la casa lor, să luăm lucrurile lui Timmy. Câtă vreme crezi că vor rămâne în spital părinții?

– Vreo câteva săptămâni, sugeră Keir. Nu-i putem trimite acasă până nu se vor putea descurca singuri, lăsând la o parte copilul. Vorbise

degajat, fără niciun comentariu la adresa ieșirii Nanei, folosind subiectul ca pe un teritoriu al nimănui, în care vederile lor nu puteau intra în conflict. Nan îl observă cum se așeza pe locul pasagerului. Paloarea dispăruse, de asemenea și privirea bântuită de la locul accidentului. Părea din nou absolut stăpân pe sine.

– Intră singură și te voi aștepta aici, spuse el, când opriră în fața școlii.

– Trebuie să discut și cu învățătoarea. Nan traversă locul de joacă, întrebându-se cum să aducă o asemenea veste unui copil de șase ani.

– O să le pună ghips, cum am avut și eu? Figura îngustă și pistruiată a lui Timmy era gravă.

– Chiar așa. Numai că ei vor avea picioarele puse în ghips, nu mâinile. Nan mulțumea cerului pentru calmul cu care copilul primise știrea; uitase că și el avusese o mână ruptă cu un an în urmă. Așa că o vreme nu vor putea circula, iar unchiul Oliver o să-i oblige să stea în pat.

– Tu le-ai pus? întrebă Timmy, dându-i ghiozdanul și urcându-se lângă Keir.

– Ce anume? Medicul îi aruncă o privire Nanei, solicitând parcă ajutor.

– Ghipsul, desigur. Băiatul îl privi cu reproș.

– Anul trecut, Timmy a avut mâna în ghips, explică ea, sperând ca el să înțeleagă. I-am spus că i-ai pus părinții în ghips.

– Pe ghipsul meu, profesoara mi-a făcut un desen, iar colegii s-au semnat, își aminti Timmy. Numai numele de botez, n-a fost loc pentru semnături întregi.

– Voiam să desenez și eu, dar ghipsul nu se întărise încă. Keir îl ridică pe Timmy pe genunchi, iar Nan simți cum o părăsește tensiunea, lăsând-o fără energie. Abia acum își dădea seama cât de mult se temuse și nu se așteptase la niciun fel de ajutor din partea lui Keir. Nu părea persoana care să se descurce cu copiii, totuși, iată-l discutând relaxat cu Timmy, de parcă l-ar fi cunoscut de când se născuse.

Probabil că Timmy vede dincolo de aparențe, își spuse ea, ridicând din umeri. Pentru ea, aerul lui de încredere în sine sofisticată era dezgustător.

– Pot să-i iau pe Sauce și pe Fluffy? În glasul lui se simțea un ușor tremur, în vreme ce deschideau poarta casei.

– Da, desigur, acceptă ea imediat. Și data trecută l-ai adus pe Sauce, așa că se va simți bine. Ca și stăpânul, își zise ea. Corcitura cu blană deasă – este un amestec din toate rasele, spusese Helen – le simțise deja prezența și-i întâmpina zgomotos. Dar cine e Fluffy? Nan se opri îngrijorată. Credeam că pe poneiul tău îl cheamă Beauty?

– Așa-i, o asigură Timmy. Fluffy e un hamster. L-a adus cineva la tata, fiindcă nu-l mai doreau și au spus că pot să-l păstrez.

– Un hamster! Ochii ei se măriră uimiți. Va trebui să-l cari singur, îi declară ferm copilului. Nu suport șoriceii!

– Nu-i șoarece, este…

– Știu, mi-ai spus, se înfioră Nan.

– Fetele! Keir râse cu un aer de superioritate, punând o mână pe umărul lui Timmy, ca pentru a sublinia că ei erau bărbați. Toate se tem de rozătoare, nu-i așa? Noi doi o să mergem să-l luăm pe Fluffy și o s-o lăsăm pe Nan să-ți strângă hainele. Apropo, Steve Whitworth a spus că o să treacă mai târziu să-ți ia poneiul și că o să-l țină la grajduri până se înzdrăvenește tatăl tău. M-a rugat să te anunț. Îl urmă pe băiat dincolo de poartă, pe poteca îngustată de tufele încâlcite de ochiul-boului. Că veni vorba… făcu o pauză și privi în urmă spre Nan, cum o să intri în casă pentru a-i lua lucrurile?

– Folosind cheia de la intrare, replică ea scurt. Mi-a dat-o Helen, când i-am promis că o să avem grijă de Timmy. Nu-i plăcuse atitudinea sfidătoare a lui Keir pe tema hamsterului. Lucirea din ochii lui negri îi demonstră că râdea de ea, iar necazul se amplifică atunci când cheia introdusă în broască refuză să se rotească.

– Lasă-mă pe mine. Afișă o expresie exasperată când văzu

dimensiunile obiectului. Seamănă mai iute cu o cheie de temniță! Se opri imediat, amintindu-și de prezența copilului.

– Pe aici, oamenii nu se mai obosesc să-și încuie ușile peste noapte, replică Nan. Contrar părerii împământenite, țiganii nu mai fură copii, continuă ea mușcător – și oricum în fiecare gospodărie există unul sau doi câini. Lătrăturile corciturii se făcură auzite de cealaltă parte a ușii de la intrare. Veterinarul își ține cabinetul încuiat cu cele mai moderne mecanisme, ca și unchiul Oliver, interpretă ea corect ridicarea sprâncenei lui Keir. Nici aici, nici la casa parohială, nu prea sunt șanse să dai lovitura la dulapul cu medicamente.

– Mă bucur s-o aud, declară el scurt, începând să dea semne de nerăbdare.

– Nu procedezi cum trebuie. Timmy se întinse și prinse cheia cu ambele mâini. Nu trebuie s-o introduci decât pe jumătate – vezi? Uriașa cheie se roti cu precizie, iar Nan începu să chicotească.

– Poți să-ți iei hamsterul, îl încurajă ea. Se simțea răzbunată și-și îndreptă atenția spre corcitura tărcată care-i întâmpinase cu bucurie.

– Ai grijă la glezne, ciupește, îl avertiză ea pe Keir cu maliționzitate.

– Mă mir că mai vede cât să muște, răspunse el privind spre ghemul de blană, iar Nan își pierdu răbdarea.

– Poate că nu se poate lăuda cu un pedigriu, dar e câinele lui Timmy. Glasul ei suna ostil.

– N-am vrut să… dădu el înapoi.

– Fluffy e în spate. Mâna mică îl prinse pe Keir de mânecă, întrerupând schimbul de cuvinte, iar Nan începu să urce scara. Nu-i păsa ce voise să spună, cu condiția să nu-l supere pe băiat.

– Vrei ceva anume? strigă ea peste balustradă.

– Doar pijamaua. Timmy era preocupat de lucruri mai importante, așa că Nan își văzu de treabă, intrând în dormitor. Ultima dată când venise să stea cu ei, Helen îi adusese un cufăr plin de lucruri, așa că procedă întocmai.

– Bluze, salopete – bune pentru joacă… Adună un maldăr pe pat, adăugă niște pantaloni scurți și unii de lână și privi împrejur în căutarea inspirației. Nu dorea să facă mai mult de un drum. Articolele de toaletă erau adunate pe policioara de sticlă, deasupra chiuvetei. Veterinarul și soția lui făcuseră treabă bună modernizând căsuța, își spuse ea, nerăpindu-i farmecul vechi al grinzilor de stejar.

– Ai grijă la cap, îl avertiză ea pe Keir, în vreme ce reveneau în hol.

– Prea târziu, declară el acru. M-am izbit deja de o grindă din bucătărie de am văzut stele verzi. O dungă roșie pe frunte arăta unde se produsese contactul, iar Nan jubilă.

– Nu mi-a trecut prin minte să te avertizez…

– N-o să am nevoie de el. Cerându-și parcă scuze, Timmy arătă spre ursulețul ponosit pe care-l luase ea sub braț.

– M-am gândit că s-ar putea ca el să aibă nevoie de tine, obiectă ea cu tact. Ei bine, dacă tot l-am adus, hai să-l luăm, ca să nu urc iar scările. Își zise că una era bravada la lumina zilei și cu totul altceva un băiețel de șase ani ghemuit noaptea într-un pat străin. Ursulețul familiar ar fi putut să înlocuiască suspinele cu somn. Pe el însă va trebui să-l ții în poală, continuă ea cu un fior, arătând spre micul ghem de blană aurie din cușcă.

– Nu mușcă, nu-i destul de mare – uite! Timmy scoase hamsterul, prezentându-i-l.

– Te cred pe cuvânt, se retrase Nan în pripă, călcându-l pe picior pe Keir.

– Ușurel, va trebui să mă mai pot deplasa. O prinse în brațe ca să-i oprească deplasarea și o întoarse cu fața spre el. Știi, nu se prea potrivește ca cineva total neimpresionat de un accident rutier să tremure în fața unui hamster.

– Am tot dreptul la una sau două aversiuni, se smulse ea din mâinile lui. Privirea, atingerea o tulburaseră, la fel ca și proximitatea lui. Confuzia adăugă asprime glasului. Tonul dădea de înțeles că el ar putea

să fie obiectul unei a doua aversiuni. Keir strânse buzele și se întoarse spre băiat.

– Ce ar fi să te așezi în spate și să-l iei pe Sauce lângă tine? În felul ăsta vei avea mai mult loc. Țin eu cușca lui Fluffy până te aranjezi. O ignora pe Nan, iar ea se calmă puțin, dar se montă iar imediat. Nu râsese de el când dăduse semne de stres. Nu cunoștea motivul, dar semnele fuseseră evidente, așa că de ce să-i râdă el în nas?

– Sus, Sauce! Deschise portiera de pe partea șoferului și pocni din degete, iar câinele sări imediat peste spătarul scaunului și se așeză pe bancheta din spate.

– Acum, pune-l pe Fluffy lângă tine, îl instrui Keir, înmânându-i cușca. O să stea bine pe banchetă.

Timmy îl luă, iar la sosire, spre ușurarea Nanei, îl lăsă pe mâna Rosei, cu promisiunea că-i va găsi un locșor cald în oficiu, unde băiatul putea să-l viziteze oricând.

– Pe mine nu mă deranjează, deși domnișoarei Nan i-e frică de el, spuse ea și plecă netulburată, spre invidia Nanei.

– Trebuia să mă prezint cu floarea soarelui la festivalul recoltei. Imaginea lanului galben, prin fereastra salonului îi amintise evenimentul și Timmy se bosumflă, în ciuda ceaiului apetisant ce fusese pus pe masă.

– Dar și acum poți s-o faci. Mary Gray puse jeleu într-un castron și adăugă o porție generoasă de frișcă. De fapt, le poți prezenta și pe ale mele, dacă dorești, îi făcu ea oferta.

– Pot? Figura i se lumină și se întoarse cu scaunul, ca să le observe mai bine. Nu-s la fel de mari…

– Așa vorbește un adevărat grădinar, râse Oliver Gray. Va trebui să le aduci niște îngrășământ de la grajduri, când te vei duce să-ți vizitezi poneiul. Steve Whitworth o să-ți umple o pungă, adăugă el, găsindu-i astfel o preocupare.

– Ai reușit să aranjezi programul cabinetului veterinar? întrebă Keir.

– Da, veterinarul din Hopminster își trimite asistentul, până când Bob va fi din nou pe picioare. Va prelua toate cazurile și va face vizitele necesare. Bine că nu-i primăvară, fiindcă acela este anotimpul cel mai ocupat. Toamna nu vin decât cazuri de animale domestice, sau victimele vreunei lupte între câini, zâmbi bătrânul doctor.

– Trei veterinari în district și doar doi medici, murmură Keir.

– Pe aici, sunt mai multe animale decât oameni, interveni Nan, deranjată de comentariu. Nimic nu-i convenea, își spuse ea mânioasă. Dacă prefera viața organizată a unui cabinet citadin, de ce se mai deranjase să vină?

– Doamna Whitworth la telefon, don'șoară, își vârî Rose capul ciufulit pe ușă. Zice că vrea să discute despre un meci de tenis.

– Uitasem. Nan sări în picioare, bucuroasă de întrerupere. De câte ori se afla în aceeași cameră cu Keir, săreau scântei. De parcă ar fi fost încărcați cu electricitate. Credeam că era vorba să jucăm în weekend, vorbi ea în receptor.

– M-am gândit că n-ar fi o idee rea să ne întâlnim deseară, veni replica lui Steve. Întâmplările dimineții ăsteia au fost destul de neplăcute. Glasul era grav. Mi-am spus că un ceas petrecut pe teren ne-ar calma cugetul. Chiar și noul doctor părea puțin zdruncinat.

Deci, observase și Steve.

– Cred că-i obișnuit ca pacienții să fie spălați și aranjați înainte de a ajunge la el. Nu așa cum i-am găsit la fața locului, astăzi. Din cine știe ce motiv, se surprinse luându-i apărarea. De ce? Poate fiindcă era noul partener al unchiului Oliver, își spuse ea și renunță să se mai gândească. Ce ai zice să ne întâlnim la șapte, la club? sugeră ea. În felul acesta, am avea la dispoziție o oră sau două înainte să se întunece. Cu tine și cu David ca opozanți, ar fi mai mult decât suficient, termină ea chicotind.

– Dacă vrei, poți să iei și o pauză pe la jumătatea intervalului. Vocea lui Steve devenise dintr-o dată afurisită. Marcia, boieroaica, spunea că o să treacă și ea pe acolo. Râse de mârâitul Nanei. Scuze, dar știi bine cât

de naiv poate fi David, își ceru ea iertare pentru soț. Marcia a trecut pe aici pentru o partidă de călărie, împreună cu fratele ei cel bolnăvicios, după ce m-am întors acasă cu cei doi Shires. Ca de obicei, se plângea de plictiseală. Glasul lui Steve suna neîncrezător. Ca majoritatea oamenilor, nici nu-și putea imagina că cineva s-ar putea plictisi. David a menționat faptul că plănuiam să jucăm o partidă cu tine și cu Keir și i-a invitat, continuă ea jalnic.

– Am să-i spun lui Keir că jocul a fost reprogramat pentru astăzi. Indiferent dacă el vine sau nu, eu am să fiu acolo, promise ea. Reintrând în cameră, i se adresă degajat lui Tommy: Steve ar vrea să știe ce-i place poneiului să mănânce la cină. Am lăsat telefonul deschis, așa că fugi și vorbește cu ea. După plecarea băiatului, se întoarse spre Keir. Steve a devansat aranjamentul cu tenisul pentru seara asta, dar nu ești obligat să participi. Va mai fi un cuplu la club. Spera din toată inima că el va spune nu.

– Despre cine-i vorba? se interesă Mary Gray.

– Marcia și Rodney Lisle. Steve îi spune "Marcia boieroaica", zâmbi ea.

– Sărmana Marcia, familia ei nu și-a găsit niciodată locul aici, o compătimi mătușa. Ce păcat, mai ales când te gândești cât de frumos este conacul.

– Probabil că nu-i suficient de mare pentru ei, interveni ager unchiul. Familia are obiceiul să dea petreceri… îmbelșugate. Expresia de pe chipul lui trăda dezgust.

– Conacul – nu-i locul despre care spuneai că-i ascuns de zidul de piatră? se întoarse Keir spre Nan.

– Chiar ăla. Casa ai văzut-o de pe deal, dincolo de pădure, la o aruncătură de băț de biserică.

– Are un aspect minunat de gospodărie bătrânească, exclamă Keir. Nu-i atât de mare cum sunt în general conacele, dar pare destul de spațioasă pentru orice gusturi. Implicit, punea la îndoială bunul gust al

proprietarilor actuali.

– Marcia pretinde că zidul îi dă senzația că ar fi închisă, explică Nan.

– Cum? Într-un loc atât de mare? se arătă el neîncrezător.

– Cu toate astea, vrea ca tatăl ei să dărâme zidul ce împrejmuiește grădina și să ridice în loc o împrejmuire ca de fermă. Spune că asta ar da un aspect mai modern proprietății.

– Ce? Oliver Gray părea scandalizat. Nu-și dă deama ce se va întâmpla cu toți pomii fructiferi lipiți de zid? Vechiul stăpân s-ar întoarce-n mormânt! explodă el.

– Mă tem că cei din familia Lisle nu se pricep la grădinărit, explică Mary Gray pentru toată lumea. Sunt afaceriști de succes, dar…

– Parveniți, o întrerupse soțul. Problema este că averea lor vine din câștiguri de bursă, nu-i obținută prin muncă, așa că nu le prea pasă cum o cheltuiesc.

– Îți sunt pacienți? vru Keir să știe.

– Nu, nu sunt. Răspunsul fusese repezit. Facilitățile locale nu-s destul de bune pentru ei. Se duc la un cabinet particular de la oraș. Dar asta nu-l împiedică pe Lisle să facă parte din Comitetul de Planificare al satului, care dorește să desființeze spitalul rural, se plânse el. Ce știe el despre nevoile localnicilor? N-a stat aici nici cinci minute.

– Atunci, a moștenit conacul? se arătă Keir nelămurit.

– L-a cumpărat, interveni Mary Gray, încercând să prevină o nouă răbufnire din partea soțului. Când a murit fostul stăpân, fiul lui a fost obligat să vândă – din cauza datoriilor. Ridică din umeri. Acum, locuiește în străinătate, dar îi simțim lipsa. Familia făcea parte integrantă din comunitate. O cuprinsese nostalgia zilelor de demult. Își aveau rădăcinile aici, așa că erau implicați în viața satului.

– Este bine să prinzi rădăcini undeva, spuse Keir visător, iar Nan îi aruncă o privire curioasă. Unchiul îi spusese câte ceva despre trecutul lui, dar nu-l prea ascultase, ocupată fiind cu treburile gospodărești. Acum îi reveneau în memorie frânturi. "Aparține unei familii vechi și

foarte numeroasă. Este cel mai tânăr dintre cei cinci copiii și are trei frați mai mari, așa că n-are nicio speranță să moștenească proprietatea părintească."

– Raven Hall este pe undeva spre nord?

– Se află pe Marches, îi aminti unchiul. Ți-am arătat-o cândva, cu ani în urmă, când ne-am petrecut un concediu cu drumeții în zona Offa's Dyke.

– Deci, fiul cel mic trebuie să-și câștige existența muncind. Fiind în aceeași situație, Nan nu considera că asta ar putea constitui motiv de compasiune.

– Nu, a moștenit averea bunicii, ceea ce-l face relativ independent. Din cauza asta îl admir că nu-și irosește viața. Are o minte brici – este interesat de cercetare. Aceasta era de fapt adevărata legătură dintre Keir și unchiul ei, înțelese brusc Nan. Cercetarea. Domeniul în care cele două minți se întâlniseră.

– Steve și David vor crede că ne-am rătăcit. Trezită de pendula de pe hol, Nan sări în picioare. Am promis că vom fi acolo la șapte și deja e șase și jumătate. Trebuie să ne schimbăm urgent, dacă mai mergem. Spera că el ar putea spune că preferă să rămână pe loc, dar Keir o urmă. Auzi ușa de la camera lui trântindu-se și, cu toate că nu se spălă decât sumar și îmbrăcă rapid echipamentul alb de tenis – luându-și doar o jachetă de lână roșie, pentru când urmau să se întoarcă – la coborâre el o aștepta deja.

– N-o să-ți fie prea cald cu pantaloni lungi? Vorbise ca de obicei fără să se gândească, așa cum ar fi procedat cu fostul asistent al unchiului, uitând că nu se aflau în aceiași termeni.

– Nu cred. Părea surprins. Jucăm dublu și abia dacă vom avea o oră la dispoziție, înainte de înserare.

Parcă se pregătește pentru câteva schimburi de mingi cu niște copii de școală, își spuse Nan, deranjată de implicita desconsiderare a tenisului din Minster.

– Dacă te simți confortabil… acceptă ea, cu indiferență mimată. Lasă-l să afle pe pielea lui! își continuă monologul interior, deloc îmblânzită de degajarea lui elegantă. Puloverul închis la culoare, purtând pe buzunar emblema unei cunoscute școli, era la fel de bine croit ca toate celelalte haine. În vreme ce urca treptele de la intrarea în club însoțită de Keir, observă cum ochii Marciei Lisle se rotunjesc. Cu gândul la seara ce urma, simți că-i fuge sângele din obraji. David era prea naiv. Nu-i convenea deloc să fie obligată să-și petreacă mai multe ceasuri în compania Marciei și a fratelui ei.

– Salut! V-am întrecut. Steve îi salvă pentru moment, conducându-i spre locul unde soțul ei se lupta cu un șiret rupt.

În vreme ce se apropiau, îl auziră mormăind:

– Știu sigur că mai aveam un șiret pe undeva. Steve izbucni în râs.

– Poftim. Vârî mâna în buzunarul pantalonilor scurți și scoase obiectul cerut. Acesta este soțul meu, Keir. David, dumnealui este doctorul… Nu cred să-mi fi spus cineva cum te numești, eram prea preocupați azi-dimineață.

– Raven – dar spuneți-mi Keir. Scutură amical mâna celuilalt bărbat, iar Nan răsuflă ușurată. Manierele distante ale lui Keir puteau induce în eroare, iar ea îi iubea prea mult pe cei doi Whitworth ca să-i vadă ofensați.

– Keir – un nume cam neobișnuit. Marcia se apropia de ei, iar Nan îi aruncă o privire rapidă lui Steve, după care întoarse capul. Prietena era îmbrăcată cu același stil de echipament, atrăgător dar simplu, care însă părea ponosit în comparație cu al blondei de la conac. Nu îndrăzni să mai privească spre Steve, temându-se să nu-și piardă autocontrolul și să nu-i apară pe figură necazul. Nu prea avem ocazia să întâlnim la club nou-veniți. Ochii albaștri ai Marciei îl măsurau intens, excluzându-i pe însoțitori, de parcă nici n-ar fi existat. Iritarea Nanei crescu, deși era obișnuită cu reacția Marciei în fața oricărui bărbat prezentabil. O văzu pe blondă studiind emblema de pe buzunarul lui Keir, însă fără s-o

recunoască.

– Ce drăguț! Unghiile ei lungi, date cu ojă, urmăriră desenul heraldic și, aplecându-se înainte, bluza decoltată, potrivită mai degrabă la o fustă tiroleză, se deschise privirilor cu dărnicie. Nan simți că roșește și solicită din priviri ajutorul lui Steve. Aceasta însă își urmărea soțul, amuzându-se copios. David rămăsese cu gura căscată, extrem de stânjenit.

Altă dată n-o s-o mai invite, își spuse Nan întristată, dar fu mândră de reacția lui. În ciuda faptului că bătuseră lumea întreagă și a capacității de a se adapta în orice companie, cei doi amici ai ei rămăseseră… cumsecade. David era vizibil de modă veche în privința relațiilor cu femeile. Întoarse privirea spre Keir, dar figura lui nu lăsa să se vadă nimic. Probabil că nu observă din cauză că e medic, speră ea, dar nu-i vedea ochii, după experiența căpătată până atunci, singurii susceptibili de a-l trăda.

– Nu jucăm? întrebă arțăgos Rodney Lisle, cufundat într-un fotoliu de pe verandă. Pe masa de lângă el se afla un pahar, iar Nan reuși să-și stăpânească încruntarea instinctivă. Rodney avea optsprezece ani și ar cam fi fost vremea ca tatăl să-i găsească ceva de făcut. Dacă era să dea crezare zvonurilor, își petrecea prea multă vreme la club. La vârsta lui, n-ar fi trebuit să apeleze la pahar ca să se dreagă la ora șapte seara. Banii se puteau dovedi o nenorocire, își spuse ea, incapabilă să reziste comparației între profesionalismul lui Keir și reputația compromisă a lui Rodney.

– Să începem! trecu David la acțiune. Vreți să jucați întâi cu noi, Nan?

– În felul acesta, Marcia și Rodney se vor putea încălzi cu un meci de simplu, încercă Steve să îndrepte mojicia soțului, stopând în același timp începutul de protest al Marciei.

– Bine, se declară mulțumit Rodney. Vă lăsăm pe voi să-i obosiți, rânji el.

– Îi face să pară pe Steve și pe David spaima terenurilor de tenis, comentă Keir, returnând serviciul lui Steve. Oponenții câștigaseră la aruncarea cu banul.

Trebuia să-l fi avertizat, își spuse Nan, dar nu avea mustrări de conștiință. O să-i facă bine propriului ego să descopere că Minster nu era complet rupt de viață. Comentariile lui ironice o usturau încă.

Primul serviciu al lui Steve îl luă prin surprindere. Viteza cu care venise mingea nu-i dădu vreme să răspundă, așa că ea servi mai potolit a doua oară. Era clar că nu juca la întreaga capacitate, iar asta îl ambiționă. Trimise mingea înapoi tare, cu reverul, lovitură care o încântă pe Nan. Era bun – chiar foarte. Ea nu fusese cine știe ce jucătoare, dar se perfecționase constant în compania celor doi Whitworth, în timpul prelungitei șederi la Minster. Dacă li se alătura, era bine de știut că el îi era cel puțin egal – ar fi depășit-o probabil dacă ar fi jucat constant cu Steve și David.

După acea primă concesie, Steve nu le mai făcu favoruri, David nici atât. Nan și Keir fură surclasați, dar după surpriza inițială doctorul se ridică la înălțimea așteptărilor și cei doi fură nevoiți să muncească din plin pentru victorie.

– E mingea ta, strigă Keir vesel, iar Nan returnă cu un lob. Cauza comună părea să-i apropie, iar atunci când Marcia le strigă de pe margine că timpul lor expirase, fură întâmpinați cu aplauze de spectatorii ocazionali ce urmăriseră partida.

– Pfiu! a fost rapid, exclamă Keir. De ce nu m-ai avertizat? Mergeau spre marginea terenului, ca să lase locul Marciei și lui Rodney. Ăștia doi sunt jucători de excepție, continuă el agitat, iar tu știai foarte bine.

– Au fost profesioniști, mărturisi Nan, cu o privire șăgalnică. Cunosc Wimbledonul la fel de bine ca împrejurimile Minsterului, își recunoscu ea perfidia. N-ai urmărit niciodată concursurile internaționale? întrebă ea. Dacă ar fi făcut-o, sigur le-ar fi recunoscut numele; Steve și David nu se retrăseseră din circuit decât de vreo două sezoane.

– În ultimii ani, n-am prea avut vreme, replică el, dintr-o dată sobru, iar în ochii lui apăru încă o dată acea expresie care o făcea pe Nan să se simtă exclusă.

– Cercetare? Nu voia să-și vâre nasul, dar nu știa ce altceva ar fi putut spune.

– Asta… și altele, răpunse el ambiguu. Data viitoare, amintește-mi să-mi iau un șort, schimbă el subiectul, împreună cu dispoziția afișată. Aveai dreptate că pantalonii lungi te încing. Își căută batista în buzunar și își tamponă fruntea cu un gest exagerat, care smulse râsete din partea Nanei.

– O răcoritoare și odihna vor îndrepta lucrurile urgent. Veselă, își balansă racheta, în vreme ce răspundea saluturilor venite din mulțime. Ajunseră pe treptele clubului.

– Măcar ne-am prezentat mai bine decât ăia doi, aprecie Keir cu îngâmfare, arătând cu paharul spre Marcia și Rodney, care aveau o prestație modestă, cu toate că oponenții reduseseră considerabil motoarele, pretinzând că sunt obosiți după primul meci, pentru a le menaja mândria.

Keir duse paharul la gură.

– Este plăcut, spuse el mulțumit și se lăsă pe spătarul scaunului. Nan n-avea habar dacă se referise la priveliște, la joc, sau la sucul de struguri cu apă minerală pe care-l ținea în mână. Refuzase cu indiferență o băutură mai tare, ceea ce o convinse pe Nan că avusese dreptate să nu-l considere băutor.

– V-am pregătit câte un întăritor. Keir împinse tava cu răcoritoare spre cei patru, când aceștia li se alăturară în cele din urmă.

– Ai un rever grozav, îl felicită David. În glasul lui nu exista nici urmă de condescendență, ci doar interesul trezit de un oponent care-i furnizase plăcerea unui joc de calitate. Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim pe teren, oricând vei mai avea un ceas de omorât, își manifestă el speranța.

– Plăcerea va fi a mea, acceptă Keir invitația cu o grabă care arăta că era sincer. M-a încântat confruntarea din seara asta. Părea surprins că se simțise bine, aprecie Nan, preocupată de reacția prietenilor față de el. Poate că acceptase invitația dintr-un fel de datorie morală, a medicului care trebuie să-și cunoască viitorii pacienți? Nu-l obligase nimeni, ba chiar îi dăduse mai multe ocazii să refuze, iar el nu profitase.

– Ai jucat mult înainte de a ajunge aici? se interesă Steve. Nu aveau prea des ocazia să întâlnească niște oponenți de dublu pe măsură și fuseseră obligați să-și mențină nivelul doar jucând unul împotriva celuilalt.

– Nu cât mi-ar fi plăcut, îi răspunse Keir. Niciodată n-am avut suficient timp.

Iată, se întâmpla din nou. Nan detectă existența unui subînțeles ascuns, care avea darul s-o pună pe gânduri. Stătea relaxat pe scaun, discutând lejer cu prietenii ei, cu aerul cuiva care savurează o ocazie rară, iar ea se întrebă ce-i putuse monopoliza timpul în asemenea măsură încât să-l țină departe de jocul care-i plăcea atât de mult. La oraș, probabil că avusese la dispoziție facilități care i-ar fi permis să joace tot timpul anului, situație pe care cei de la țară puteau doar s-o invidieze.

– Ai comandat și ceva care să ne înveselească? se strâmbă Rodney, gustând din sucul de grepfrut.

– E prea amar? Ai prefera un suc de portocale, sau… Keir privi împrejur după chelner.

– Voiam să spun, ceva mai tare, rectifică Rodney disprețuitor, iar Marcia se grăbi să-l întrerupă.

– Nu astă-seară, Rodney. Tata se întoarce devreme și știi bine ce va zice. Îi aruncă fratelui o privire feroce, dar expresia i se îmblânzi când întâlni ochii lui Keir. Tata face parte din Comitetul local de Planificare, declară ea, de parcă ar fi vorbit despre vreo comisie guvernamentală. Mâine are loc o întrunire și este obligat să participe. Are afaceri în

Birmingham, completă ea plină de importanță.

– Doctorul Gray și cu mine vom participa la acea întrunire. Keir se referise la partener cu tot respectul, iar Nan fu plăcut impresionată. Într-un fel, părea a fi de modă veche, la fel ca David. Era un punct în favoarea lui, prin comparație cu atitudinea modern-neobrăzată a lui Rodney. Se va discuta despre spital, așa că sigur vom fi acolo. Nu suflă nicio vorbă despre ce alegere va face, iar Nan simți că o cuprinde furia. Tatăl Lisle urma să aibă un aliat nesperat. Ar fi preferat ca subiectul să nu fie pus pe tapet. Îi stricase seara, dar se văzu nevoită să admită că până în clipa aceea se simțise bine.

– Ah, iar! Mereu discută despre spital, se plânse Marcia.

– Are un laborator excelent, aprecie Keir liniștit, iar Nan fu surprinsă. Deci, recunoștea că în Minster existau și lucruri de valoare, pe care le aprecia.

– Ce să te mai chinui să-l reabilitezi, când e mult mai simplu să-l demolezi și să transferi toți pacienții la Hopminster? Marcia ridică din umeri. Tata spune că poate folosi terenul în planuri de dezvoltare, adăugă ea nepăsătoare.

Nan strânse din buze. Suspectase că Lisle senior avea anumite interese particulare să distrugă spitalul, dar această recunoaștere deschisă era de-a dreptul infamă. Îi era tot mai greu să se stăpânească, în vreme ce Marcia continua:

– Dacă-l vei susține pe tata la vot, sunt convinsă că o să se îngrijească să ai un laborator chiar mai bun la oraș. Îl privea cu ochi strălucitori. Își poate permite, are destui bani, explică ea și se aplecă peste masă în direcția doctorului, spre uimirea evidentă a lui David, adăugând provocator: unde pui că și eu ți-aș fi recunoscătoare.

Capitolul 4

– Mi-ai promis că pot să-l vizitez pe Beauty, îi aminti Timmy lui Oliver Gray, la prânz.

– Ce ai spune de ziua de astăzi, imediat după școală? răspunse Nan privirii rugătoare a unchiului și zâmbi când aceasta deveni recunoscătoare. Vin să te iau, propuse ea, și-ți aduc salopeta. Poți s-o îmbraci peste pantalonii de școală, iar șapca de călărie a rămas în Land Rover. Keir avea să meargă împreună cu doctorul Gray la întrunirea comitetului, programată pentru ora două și n-ar fi avut nevoie de mașină.

– Pe drum, poți să mă iei și pe mine de la spital, sugeră Keir. Comitetul se adună la ora trei și ar trebui ca discuția care implică prezența mea să se încheie până la patru. David m-a invitat să vin să-i văd amenajările și dacă tot treci pe acolo… Lăsă propoziția neterminată, sugerând un semn de întrebare.

– Atunci, ne vedem pe la patru, acceptă Nan. Dar dacă întrunirea nu se va fi terminat, n-o să te așteptăm, îl avertiză ea. N-avea de gând să-i provoace dezamăgire lui Timmy, doar ca să-l mulțumească pe Keir.

– Voi fi gata, promise el, iar după-amiază, când ajunse la spital, cu băiatul nerăbdător alături, mototolindu-și șapca între degete, Keir stătea la intrare, așteptându-i.

– Ți-am pregătit o surpriză, înainte de partida de călărie. Se aplecă și-l ridică în brațe pe Timmy. Dacă te ridic în cârcă, poți să tragi cu ochiul pe fereastră în camera unde sunt internați părinții tăi. Fă-le cu mâna, îl instrui el. Asta o să-i vindece mai bine decât orice medicament prescris de mine. Zâmbi, încântat de fericirea copilului. Nu, nu poți intra, răspunse el întrebării avide, trebuie să ai peste paisprezece ani ca să vizitezi pe cineva internat. Nan observă că vorbise ca un om mult mai bătrân, explicând situația și obținând acceptarea calmă și încrederea copilului.

– O s-o ridici și pe Nan? întrebă Timmy, săltând pe aleea acoperită cu pietriș.

– Ar trebui s-o fac? Keir privi spre ea grav, iar Nan avu impresia că se va ralia sugestiei lui Timmy, ridicând-o în același fel nedemn.

– Nu, nu! se retrase ea, ieșind din raza lui de acțiune. Am depășit paisprezece ani, așa că pot să le fac o vizită normală, se pripi să argumenteze, simțind dintr-o dată că-i lipsește oxigenul.

– Într-adevăr! În ochii lui apăruse o umbră de maliție. Îi susținu privirea îndelung, lăsând-o să întrevadă cum fusese de fapt copilul Keir, înainte ca grijile vieții de matur să-i pustiască expresia. Dar nu-i program de vizită acum. Făcu un pas spre ea, ridicând mâinile. O clipă, Nan rămase pe loc, dar curajul o părăsi, observând că el continua să înainteze. Nu credea că va avea tupeul de a o ridica, dar… Se grăbi să se așeze în spatele volanului, trânti portiera în urmă și roși toată, ca răspuns la râsul lui ironic.

– Cum o mai duc Bob și Helen? Neîncrezându-se în stăpânirea ei de sine, așteptă până ajunseră la grajduri și până ce Timmy dispăru înăuntru, în căutarea lui David.

– Se refac perfect. De astă dată, Keir era destul de serios. Sunt uimitor de rezistenți. Probabil că de vină este aerul din Minster.

– Și o viață nerisipită în petreceri, probabil. Steve se apropiase și-i auzise remarca. Asta ar trebui să conteze. Bob și Helen muncesc din

greu, iar distracțiile tind să fie domestice pe aici. Dar care-i situația celorlalți doi? Pasagerii mașinii sport? Porniră împreună, ghidați de sporovăiala veselă a băiatului ce venea dinspre capătul grajdului.

– Amândoi sunt într-o stare gravă, răspunse Keir serios. Au căpătat răni foarte periculoase, dar sunt tineri, ceea ce-i va ajuta să-și revină. Îmi pare rău pentru familiile lor, adăugă el blând, cu un sentimentalism care le făcu pe cele două femei să se privească întrebător.

– Cum a evoluat întrunirea? schimbă Nan subiectul, nerăbdătoare să afle rezultatul. Voia să știe, fără să întrebe explicit, care fusese poziția lui Keir în chestiunea spitalului. Îl sprijinise pe unchiul Oliver? Sau dăduse urmare invitației Marciei, votând în favoarea tatălui ei? Nan se strâmbă gândindu-se.

– Aș zice că e o controversă foarte echilibrată, răspunse el degajat. Fiecare parte are argumente convingătoare și susținători.

Asta însemna că, oricare i-ar fi fost părerea, votul lui era în stare să încline balanța. Părea incorect ca decizia finală să depindă de părerea unui străin. Ca și tatăl Marciei, el nu locuise suficientă vreme acolo, pentru a putea aprecia nevoile oamenilor.

– Adică ai avut votul decisiv, râse Steve. Ce poziție! Oricare opinie are câștig de cauză, ai să fii foarte nepopular în rândurile facțiunii opuse, îl compătimi ea.

– Nu m-am gândit la asta, arboră el o grimasă. Oricum, nu mă pot declara în favoarea niciuneia dintre variante, până nu voi cunoaște mai bine situația. Ambele puncte de vedere au argumente puternice, recunoscu el gânditor. Deocamdată, am să mă rezum să rămân la mijloc și să-i ascult pe toți. Fără să-și dea seama, îi furnizase Nanei informația dorită. Oare de ce era nevoie pentru a-i obține votul? De promisiunile lingușitoare ale Marciei? Sau va avea câștig de cauză loialitatea față de unchiul ei? Privindu-i profilul puternic, își spuse că era de așteptat să-și formeze propria părere, refuzând să se lase influențat de sentimente.

– Hai să vezi padocurile, Keir. Invitația lui David îi abătu gândurile.

Apăruse în ușa grajdului, ducând de căpăstru poneiul. Încalecă, îl îndemnă el pe Timmy. Poți să vii cu noi cât ne plimbăm, adăugă David, potrivindu-și pasul după Keir și lăsându-le pe femei să-i urmeze în ritmul lor.

– Simpatic, nu-i așa? se referi Steve la doctor, care mergea înaintea lor, adâncit în conversație cu soțul ei. Sunetul vocilor ajungea până la ele, dar cuvintele nu puteau fi înțelese. David l-a îndrăgit imediat, continuă ea, bine dispusă.

– I-a plăcut cum joacă tenis, vrei să spui, râse Nan. Până ieri-seară, voi doi n-a mai trebuit să vă chinuiți să câștigați împotriva cuiva, de când v-ați întors în Minster, o tachină ea.

– Este bun, recunoscu Steve cu generozitate. Aproape la fel de bun ca tine. Nu, vorbesc serios, întâmpină ea protestele Nanei. Ai jucat doar cu puțin mai bine. N-are nevoie decât de nițel antrenament ca să te depășească, o avertiză ea.

– Va avea parte de asta, dacă e după David, zâmbi Nan.

– Și niciun strop, dacă ar fi după Marcia – cel puțin, nu de tenis – replică Steve.

– Sărmanul David! chicoti Nan, amintindu-și stânjeneala lui. O să se gândească de două ori, înainte de a mai lansa o asemenea invitație.

– A primit instrucțiuni ferme încât să n-o mai repete, destăinui soția. A spus Keir ceva despre ea, când ați plecat? Nu îndrăznesc să repet vorbele lui David, după ce am ajuns acasă.

– N-a făcut niciun comentariu în fața mea. Își păstrează părerile pentru sine, explică Nan nepăsător.

– Nu-l prea placi. Steve o privi pătrunzător. De ce? Cu fostul asistent al unchiului te-ai înțeles destul de bine.

– Keir a venit ca partener al unchiului Oliver. Este altă situație.

– Ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea, insistă prietena.

– Nu-ți pot răspunde, fiindcă nici eu nu prea știu. Nan se încruntă, gânditoare. De fapt, nu-mi displace – ba da, se contrazise ea imediat.

Nu-i pot suporta aroganța. Detest atitudinea de superioritate. Se înfierbântase în asemenea măsură, încât amica rămase cu gura căscată, obișnuită fiind cu o aparență mai calmă din partea ei. Nimic din Minster nu pare să fie suficient de bun pentru el. Ridică mâinile într-un gest expresiv. Și-i atât de al naibii de sigur pe sine! explodă ea.

– Oare? Mă întreb… replică cealaltă pe gânduri. Când trăgeam mașina aia din șanț, mi s-a părut că observ o expresie ciudată pe figura lui. Ca și când…

– E un medic bun. Încă o dată, se pomeni luându-i apărarea lui Keir și din nou se întrebă de ce. Unchiul spune că-i un chirurg excelent. Și-l pasionează cercetarea. Cred că ăsta-i lucrul care i-a apropiat, în primul rând.

– Nu-i pun la îndoială capacitatea profesională, se grăbi Steve s-o asigure. N-ar fi ajuns aici, dacă doctorul Gray ar fi avut vreo nesiguranță în privința asta. Nu, e ceva mai profund. Ceva de natură personală, aș zice. Credeam că ai observat și tu.

– N-am să stau aici suficient de mult ca să-mi fac griji pentru sentimentele lui Keir, evită Nan răspunsul. Mai am cel mult două săptămâni, așa că avem timp pentru destule jocuri de tenis. Dar problemele lui personale vor trebui să rămână departe de mine, declară ea cu dezinvoltură. El va rămâne aici, eu mă voi întoarce la St. Bartholomew și ne vom întâlni foarte rar. Ceea ce probabil că-i foarte bine, adăugă ea înverșunată. Există vreo două lucruri care-mi plac la el, dar și o mulțime care-mi displac.

Nu mărturisi că reușea s-o tulbure. Și s-o zăpăcească, așa cum se întâmplase când fusese gata-gata s-o ridice pe umeri ca să poată privi pe fereastra rezervei unde erau internați părinții lui Timmy. Nu-i putea socoti nenumăratele schimbări de dispoziție: într-o clipă era lipsit de griji și juvenil, în următoarea nemulțumit și retras în sine. Preferase compania lui John Barcley. Relația simplă, nepretențioasă, în care niciunul nu trebuia să dea sau să ceară cine știe ce, care îi permitea să

se relaxeze. Totuși, oare toleranța nu reprezenta un alt apelativ al indiferenței? Până acum, nu privise lucrurile astfel. Nu reușea să fie indiferentă față de Keir. Avea o fire care nu putea fi decât dușmănită sau iubită, iar ea devenea dureros de conștientă de subțirimea demarcației între sentimentele respective. Keir ar fi pretins din partea persoanei iubite. Ar fi pretins și s-ar fi dăruit – pasional, proteguitor, complet, așteptându-se la reciprocitate. O relație cu el ar fi fost incitantă, tumultuoasă, profund satisfăcătoare – dar niciodată indiferentă.

Ideea o făcu să tremure. Speriată de propriile gânduri, își spuse ea supărată, întorcându-se să prindă ceea ce tocmai spusese Steve. Înțelesul îi scăpase fiindcă era atentă la acea voce interioară, care-i șoptea ceva ce nu voia să audă.

– Galopează o tură în jurul padocului, iar noi o să te așteptăm aici. David își sprijini cotul pe îngrăditură și-i dădu drumul copilului în terenul alăturat. Acolo nu sunt decât cei doi cai de povară, îi explică el Nanei, observându-i îngrijorarea, iar ei o să vină la noi, nu la Timmy. Fluieră scurt și imediat cei doi Shire renunțară la păscut și veniră în trap la gard.

– Sunt ca niște copii, în ciuda dimensiunilor, zâmbi el afectuos, dându-le cubulețele de zahăr așteptate. Apoi râse de expresia apărută pe figura lui Keir. Ei bine, și ție-ți place din când în când câte o tabletă de ciocolată, nu-i așa? își apără el favoriții. Care-i diferența?

– De vreo jumătate de tonă, aș zice, rânji Keir, privind cu coada ochiului spre cai. Dacă le place atât zahărul, data viitoare am să le aduc o pungă, promise el. Le-am rămas dator pentru ajutor.

– E prima dată că au fost solicitați la un accident, spuse David, dar au mai tractat mașini rămase-n pană. Iarna trecută și-au scos banii de întreținere pe un an întreg, când o jumătate din participanții la un raliu au rămas înnămoliți, își aminti el cu satisfacție. Stai foarte frumos în șa, tinere, i se adresă el lui Timmy, când acesta se întoarse, apoi închise poarta în urma lui. Tatăl tău te-a învățat corect.

– Mătușa Mary a spus că pot să vă cer o traistă de bălegar. Timmy se lăsă să alunece din șa, roșind de plăcere. La ei, floarea soarelui nu a crescut atât de mare ca la mine, iar unchiul Oliver spunea că dacă le pun îngrășământ or să crească.

– Du-te și umple-i traista câtă vreme fac o cafea, se alătură Steve râsetelor. Ei bine, ce crezi despre crescătoria noastră de cai? se întoarse ea spre Keir, împingând spre el zaharnița.

– Sunt impresionat. Sinceritatea lui nu putea fi pusă la indoială. Dar probabil că există un contrast față de felul vostru de trai dinainte, aprecie el, referindu-se la carierele lor de jucători de tenis.

– Într-adevăr. David se spălă la chiuvetă și vârî pe ascuns două bucăți de prăjitură în mâna băiatului. Numai că orice carieră de profesionist trebuie să se încheie cândva – ba chiar destul de devreme comparativ cu alte meserii, explică el resemnat, și niciunul dintre noi n-a fost atras de antrenorat.

– Ne-a plăcut, cât a durat, fu de acord Steve. Era un ritm palpitant, distractiv, dar am simțit nevoia să ne stabilim undeva. Viața asta e mai potolită, recunoscu ea, dar mai durabilă. Întâlni privirea soțului și-i zâmbi, cu acea intimitate care provoca invidie Nanei. Găsirea partenerului potrivit nu putea fi substituită cu nimic altceva, își spuse ea cu regret, iar Steve și David erau parcă făcuți unul pentru celălalt. Știa că ambii tânjesc să aibă un copil, acesta fiind motivul principal pentru care renunțaseră la turnee. Norocos copilul care ar fi avut asemenea părinți. Simți împunsătura conștiinței, care aproape îi tăie respirația. Un cămin, un copil… dar întâi trebuia să apară partenerul potrivit.

– Nu-l învăța așa, își reveni din reverie la timp ca să observe cum David îi strecura alt biscuit lui Timmy. Fie, de astă dată, se relaxă ea, sub privirea lui Keir. Va trebui să-i găsesc scuze când va refuza pâinea cu unt acasă, își explică ea atitudinea.

– N-am scos nicio vorbă, spuse Keir, dar ochii îi râdeau și Nan

replică tăios:

– Expresia de pe chip a vorbit în locul tău. Totuși, fursecurile și cafeaua au fost grozave, îi mulțumi ea lui Steve.

– Ești binevenită oricând ai vreme și adu-l și pe el, răspunse Steve, ciufulind părul băiatului.

Pe drumul de întoarcere, Keir rupse tăcerea pe neașteptate.

– Știu exact ce vor de la viață.

– Steve și David? Hmm… întotdeauna au știut, replică Nan. Chiar la apogeul carierelor lor de jucători profesioniști. Ambii au avut același tip de viziune asupra lumii. Sunt atât de cinstiți, detectează imediat orice falsitate. Se gândea la Marcia, dar n-o spuse. S-ar fi putut ca fata să-i placă lui Keir. Dacă insistau, ar fi ajuns primii. Oricum, erau foarte aproape de vârf. Apoi a apărut ocazia cumpărării grajdului, iar ei au profitat și au revenit acasă. Îți trebuie curaj nu glumă să renunți dintr-o dată, mai ales când ești aproape de înălțimi, aprecie ea gânditoare.

– Înălțimile amețitoare sunt înconjurate de o atmosferă rarefiată, spuse el liniștit. Acolo, respiratul poate deveni dificil pentru om.

– Știu ce vor, aprobă Nan din cap. Existau și chestiuni asupra cărora se înțelegeau perfect, cu toate că nu prea multe, își spuse ea cu părere de rău. Au preferat pâinea de secară în locul cozonacului, zâmbi ea, și au avut bunul-simț de a alege.

– Norocul lor că li s-a ivit ocazia de a obține exact ceea ce doreau, murmură el. Cum spuneai, e nevoie de curaj.

Abia după aceea, stând trează în întunericul dormitorului, Nan își dădu seama că el vorbise parcă din proprie experiență.

Îndată ce ajunseră acasă, Rose îl luă în primire pe Timmy.

– Vin' să te spăl, să te pregătesc pentru ceai.

– Cum rămâne cu bălegarul? se întoarse el spre Keir, rugător. Unchiul David l-a pus în spate. Era clar că spălatul nu se număra printre prioritățile lui.

– O să-l lăsăm în cisterna cu apă de ploaie. Nan îi aruncă o privire

răutăcioasă. Așa-i trebuia, își spuse ea, gândindu-se la amenințarea de a o ridica pe umeri. Se va îmbiba cu apă peste noapte și pe urmă ai să poți stropi floarea soarelui cu câte o cană de lichid în fiecare zi. Să vezi cum vor crește, prezise ea vesel.

– Și noi o să pățim la fel, strâmbă Keir din nas, dacă mai umblăm mult cu chestia asta. Nu-ți face griji, adăugă el, în vreme ce Timmy încerca să scape de Rose ca să-i dea o mână de ajutor. Nan o să ridice de capătul celălalt și o să ne descurcăm cumva. Reușise cu îndemânare să-i joace festa, iar ea se strâmbă, dar se aplecă și prinse de capătul sacului.

– Condu-mă spre cisternă și apoi ferește-te. Keir dispăru în șopron, iar ea îl auzi cotrobăind în întuneric. Asta o să fie numai bună. Reapăru cu un retevei. Am să-l înfig în fundul sacului. Se chinui puțin, dar scoase un mormăit triumfător când bățul apăru în capătul celălalt. O să-l pun singur în apă, refuză el oferta de ajutor făcută cu jumătate de gură de către Nan. Nu-i prea greu. Sălță sacul și se feri de stropii de apă din bazin. Seamănă cu evitarea valurilor sparte la prova, râse el, iar Nan se întrebă ce vacanță lipsită de griji îi evocase întâmplarea. Oliver Gray spusese că provenea dintr-o familie numeroasă. Probabil că era distractiv, îl invidie ea. Ea fusese singură la părinți și rămăsese orfană de mică. Doctorul și soția lui erau singurii părinți pe care-i cunoscuse vreodată, iar casa parohială era căminul ei. Existaseră mereu prietenii, dar i-ar fi plăcut să aibă niște frați și surori. Să aparțină unei familii numeroase. Când își va întemeia propria familie, va avea grijă să aibă cel puțin doi copii, preferabil mai mulți…

– Bățul este destul de solid ca să țină sacul suspendat, aprecie Keir. Acum, dacă închizi capacul, păsărelele n-o să se mai înece, încercând să ajungă la apă. Hei! strigă, încercând să-i atragă atenția.

– Scuze, visam cu ochii deschiși, își reveni ea brusc și trânti capacul peste cisternă. Keir îl roti astfel încât să acopere cât mai bine deschiderea.

– La ce te gândeai? La ceva frumos? se interesă el.

– Ah, una-alta. Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit. El ridică din umeri, iar ea oftă resemnată, observând cum atitudinea retrasă pune din nou stăpânire pe trăsăturile lui. De ce nu l-am mințit spunându-i că mă gândeam la vacanță? își spuse ea, exasperată. Poate că s-ar fi relaxat și mi-ar fi povestit despre propriile distracții de vară. Ca și vremea, vacanțele constituiau un subiect obișnuit de încropire a unei conversații și, dacă i-ar fi răspuns, poate că atmosfera relaxată dintre ei ar fi dăinuit ceva mai mult. Dintr-o dată se simți obosită de acea permanentă beligeranță. Își zise că va fi fericită când se va întoarce la St. Bartholomew, în secție, capabilă să se cufunde în muncă. Se simțea ușor deprimată. Nu putea fi vorba despre reluarea serviciului, întotdeauna abia așteptase momentul, oricât de plăcute ar fi fost vacanțele. Șederea îndelungată la Minster o făcuse nerăbdătoare, își spuse ea, scăpând cu dificultate de pasa proastă.

– Floarea soarelui are nevoie de susținere. Își înclină capul, urmărind aliniamentul de pete cafenii cu cercurile lor de petale galbene. Devin prea grele pentru tulpini. Dacă se întețește vântul, o să le rupă. Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Am să mă ocup de ele după cină.

– Dacă dorești, le voi lega eu pe cele înalte, se oferi Keir pe un ton indiferent, iar ea răspunse la fel:

– Cum vrei.

Cu pacea astfel reinstaurată, intrară amândoi în casă, Keir pregătindu-se pentru programul de seară la cabinet, iar Nan ca s-o ajute pe Rose la preparatul cinei.

– Apropo, își mută Oliver Gray atenția de la pufoasele mere coapte cu care se delecta, au apărut rulotele. Pe la prânz m-am întâlnit cu prima. Se servi cu zahărul lui favorit, puțin rafinat, și-i aruncă o privire Nanei. Ai grijă cum mergi zilele astea, o avertiză el. Poți să dai peste una la fiecare colț.

– O să fiu atentă, promise ea și întinse mâna după zaharniță, iar el i-o înmână cu un zâmbet rușinat. Nan îi împărtășea pasiunea pentru conținut, dar avea ceva mai mare respect pentru propria siluetă, așa că-și presără puțin pe felia de pâine prăjită.

– Nu știam că există un camping în zonă, se arătă Keir surprins.

– Nu-s rulote de mers în concediu. Aparțin țiganilor nomazi. Nan ezită în fața celui de-al doilea măr copt oferit de mătușă, dar refuză. Risc o durere de burtă, explică ea, ignorând expresia ironică a unchiului. Vin la vremea recoltatului, își continuă ea explicațiile. Prunele și cartofii s-au terminat, iar porumbul se recoltează cu combinele acum, așa că n-au de lucru aici. O să plece spre livezile din sud, la cules de mere. Întotdeauna se găsește câte ceva de făcut pe la ferme și cu cât îi prinde frigul mai spre sud, cu atât mai bine. Acolo iarna e mai blândă, răspunse ea la uimirea lui. Pe aici, podișul e înalt și poate să fie foarte rece. Lemnul de foc nu se prea găsește, iar combustibilii obișnuiți costă bani.

– Mobili fiind, se aleg cu ce-i mai bun în ambele zone, remarcă el.

Nan nu era foarte sigură, mai ales când peste noapte auzi cum se întețește vântul și începe să plouă. Se cuibări mai bine în așternut, fericită că se afla la adăpostul pereților de cărămidă și nu sub acoperișul subțire al unei rulote, care ar fi răsunat ca o cameră de rezonanță în răpăitul ploii.

Un curent insistent umflă perdeaua. Aceasta se agăță de ceva de pe noptieră, care căzu cu zgomot. Nan suspină și ieși cu părere de rău din căldura culcușului. Limbile fosforescente ale deșteptătorului arătau ora două și jumătate. Cu un frison, trase fereastra și o zăvorî. Luna apăru trecător printre nori, luminând pentru o clipă grădina de sub fereastră și copacii care se unduiau în voia furtunii.

– Ceruri! Am uitat de floarea soarelui!

Sărmanul Timmy. Avea să fie atât de dezamăgit când va găsi florile rupte, mai ales după tot efortul de a le pune îngrășământ. Imaginea mutriței lui neconsolate în fața șirului de plante zdrobite, o făcu să se

îndrepte spre dulap. Halatul de casă ar fi fost inutil într-o astfel de noapte. Căută cu mâna și simți atingerea familiară a pardesiului de poplin. O pereche de papuci de piele îi completă ținuta, ieși din dormitor și coborî scara pe lângă perete, în speranța că astfel treptele nu vor scârțâi.

Drumul cel mai scurt era prin bucătărie și oficiu. Se opri o clipă. Rose lăsase cușca hamsterului în oficiu. O nouă rafală zgâlțâi ferestrele, iar ea își lăsă la o parte temerile. Nu prea existau șanse ca animalul să fie liber, Rose era mult prea grijulie, dar dacă nu făcea nimic, până dimineață toate florile ar fi fost rupte aproape sigur. Își aminti că zărise în șopron lucirea gălbuie a aracilor de fasole, când Keir își alesese bățul cu care suspendase sacul de bălegar. Știa că mătușa păstra agățate într-un cui un mănunchi de sfori pentru legat plantele.

Își încheie pardesiul până sus și pătrunse în oficiu, încercând să nu se mai gândească la hamster. Nu avea nimic pe cap, dar acum era prea târziu. Avea părul scurt, așa că se va usca rapid. La ora aceea, grădina părea străină și ciudată. Poteca pavată ce ducea la șopron abia dacă se distingea.

Ce bine era dacă-mi aduceam lanterna, își spuse ea ezitând. Apoi ridică din umeri. Era suficientă lumină ca să meargă pe bâjbâite. Găsi zăvorul. Era la fel cu cel de la ușa căsuței lui Ma, cel care provocase sarcasmele lui Keir. Amintirea îi dădu forța să meargă mai departe. Ușa îi fu smulsă din mâini și se trânti de perete.

Bine că ceilalți dormeau în partea din față a casei. Știa că Rose nu s-ar fi trezit. Era nevoie de mult mai mult decât o simplă furtună pentru a o scoate din așternut, odată ce punea capul pe pernă. Intră în șopron, dar se împiedică de o grămadă de obiecte ascuțite – aracii. Se aplecă să pipăie, iar bănuiala i se confirmă. Revăzu în minte șirul de plante.

Opt-nouă araci aveau să fie de-ajuns. Mai bine să ia o duzină, ca să fie sigură. N-avea niciun chef să se mai întoarcă o dată în șopronul întunecos. Căută pe bâjbâite mănunchiul de sfori. Avea să pună la loc

ceea ce-i rămânea a doua zi, pe lumină. Reuși să închidă ușa fără să mai provoace zgomote nedorite. Aracii erau surprinzător de greu de transportat. Aveau cam doi metri și jumătate lungime, se balansau necontenit și se încurcau în vegetația înconjurătoare. Nan nu avea la dispoziție decât un braț. După al treilea popas neplanificat, îi prinse de un capăt și-i târî după ea, fără să mai ia seama la zgomot.

– Mulțumesc Domnului, că-s încă în picioare, răsuflă ea ușurată, aruncând o privire de-a lungul șirului. Niciuna dintre tulpini nu se rupsese, dar după cum se îndoiau în vânt era doar o chestiune de timp. Lăsă jos aracii și mănunchiul de sfori. Bețele erau aproape verzi și tari; odată fixați, aveau să susțină fără probleme lujerele florilor.

– Ah, intră odată! Se agăță cu toată greutatea de arac, încercând să-l înfigă în sol. În ultimele săptămâni nu prea plouase, iar pământul era neașteptat de tare. N-ai să poți susține planta dacă nu pătrunzi suficient în teren, mârâi ea la adresa aracului inocent.

– Lasă-mă pe mine. Am mâini mai puternice.

Nan scăpă un sunet de surpriză, speriată de vocea gravă. Lângă ea apăruse o siluetă înaltă. Își duse mâinile la gură.

– Te-am speriat? Keir întoarse lanterna spre propria figură, ca s-o liniștească. Îmi pare rău.

– Ce naiba faci la ora asta pe afară? Ușurarea fu urmată de o izbucnire mânioasă.

– Același lucru ca tine, bănuiesc. Dacă ții minte, m-am oferit să te ajut cu tulpinile mai înalte. Ea scăpă o exclamație de nerăbdare. OK, furtuna m-a trezit și mi-am amintit că n-am legat floarea soarelui. Apoi am auzit o bubuitură puternică, spuse el, privind împrejur ca pentru a dezlega misterul.

– Aia era ușa șopronului, vântul mi-a smuls-o din mână. Nan se întoarse la arac. El ieșise în miez de noapte ca să nu fie dezamăgit băiatul…

– Lasă-mă și pe mine. Se aplecă și prinse bățul mai de jos, astfel încât

să nu se rupă din cauza presiunii și să-l rănească.

– Ai mai lucrat cu araci, constată Nan.

– Grădinarul ne-a arătat cum trebuie manevrați, când eram copii, replică el și se întinse după altul. Începe să faci legăturile, cât de sus ajungi. Ușurința cu care-i înfigea avu darul s-o enerveze, după propriul eșec. Nu mai scoase nicio vorbă până nu terminară. Îi folosiseră pe toți, iar Nan se bucură că avusese prevederea să ia câțiva în plus. Acum, o să leg tulpinele la vârf.

– Nu-s decât bucățele de sfoară. Folosește-le pe rând, iar mâine vom tăia surplusul, la lumina zilei. Probabil că și ție îți este frig. Dinții îi clănțăneau în gură, așa că fugi la adăpostul șopronului, bucurându-se de ajutorul lui. Acum, că urgența dispăruse, grădina acoperită de coroanele dese ale copacilor îi apărea mai întunecoasă și mai misterioasă.

– Ești udă leoarcă! exclamă el, când ajunseră la lumina din oficiu. Scoate-ți pardesiul și scutură-l bine, o instrui Keir, aruncând restul bucățelelor de sfoară pe masa geluită.

– Așa voi face. Nan începu să se descheie, dar se opri, stânjenită.

– Ce s-a mai întâmplat? fu rândul lui să se arate nerăbdător.

– Am să-l scutur în cameră, ocoli ea chestiunea și roși brusc.

– În primul rând, trebuie să te încălzești. Răscoli tăciunii rămași în mașina de gătit din bucătărie, adăugă vreo câțiva bușteni și stârni focul. Dacă te culci așa, mâine te vei trezi cu nasul înfundat și nu-mi doresc să rămân fără șofer. Ea avea senzația că-i lua prea multă vreme să se familiarizeze cu împrejurimile, dar era decisă să nu-și calce promisiunea, furnizându-i alte motive de critică.

– N-am decât cămașa de noapte pe dedesubt, izbucni ea, roșind violent.

– Ei bine… Keir se opri din atâțarea focului și se întoarse. Lumina pâlpâitore se reflecta pe figura lui, scoțând în evidență gâtul puternic, întrezărit prin deschizătura impermeabilului. Am văzut sute de cămași

de noapte. Face parte din meseria mea. Deși, trebuie să recunosc, rar am întâlnit unele atât de drăguțe ca a ta, declară el, privind aprobator spre bumbacul fragil, cu imprimeu, ce se ițea pe sub pardesiul lung. Ochii îi străluceau amuzați. Să-ți spun cum vom proceda, își făcu el milă de confuzia ei. Am să mă întorc cu spatele, în vreme ce-mi voi scoate impermeabilul să-l scutur, dacă și tu ai să te întorci ca să-l scuturi pe al tău. Bine?

Nan aprobă din cap. Nu se mai simțea capabilă să vorbească, dar știa că el are dreptate în privința răcelii, iar Keir era la fel de ud. Se întoarse cu spatele și-și scutură violent impermeabilul. Îl auzea pe Keir procedând asemănător. Apoi, el spuse amuzat:

– Sunt din nou decent. Tu, cum stai?

– Sunt gata. Încheie ultimul nasture, se întoarse și abia atunci își dădu seama că pe peretele opus se afla o oglindă mare, în care ar fi putut s-o… Dar observă că el făcuse un pas lateral, astfel încât să nu vadă nimic în oglindă.

"Sunt câteva lucruri care-mi plac la el" îi reveniră în minte propriile cuvinte și pricepu că acum trebuia să adauge ceva pe listă.

– Am să pregătesc o băutură fierbinte, cât ard bușteni. Se întoarse bine dispusă spre mașina de gătit; turnă lapte într-un ibric și luă de pe raft două căni metalice. Cafea, sau ciocolată fierbinte?

– Sunt ani de când n-am mai băut o ciocolată…

– Atunci, o să-ți facem pe gust. Se simțea ca o conspiratoare, dând o petrecere nocturnă în dormitorul comun al școlii și știa că și el are aceeași senzație. Adăugă zahăr și cacao cu generozitate.

– Ai grijă, a dat în clocot. Îi înmână o cană și rămase lângă el, în fața focului. Căldura plăcută îi pătrundea în oase. Până și degetele de la picioare își reveniseră. Părul i se uscă, se ondulă și se înfoie ca un halou împrejurul feței. Termină ciocolata, mulțumită, simțindu-se somnoroasă ca o mâță în culcușul ei. Imaginea îi aduse zâmbetul pe buze. Întinse mâinile deasupra focului. Keir îi luă cana goală, dar nu

dorea încă să evadeze din cercul magic de căldură și strălucire. Parcă prin ceață, simți că el venise înapoi, că o cuprindea cu un braț și o întorcea cu fața spre el.

– Ești foarte dulce, Nan. Încearcă să rămâi așa mereu. Glasul îi suna răgușit, de parcă ar fi răcit deja, sau…

Capul lui se aplecă spre ea, în vreme ce o îmbrățișase strâns, iar buzele îi opriră întrebările cu un sărut ferm.

Capitolul 5

Până la ziuă, vântul se liniști.

Când Nan făcu ochi, furtuna se risipise în lumea exterioară, dar se părea că se mutase în mintea ei. Keir o sărutase! Se întrebă dacă nu cumva visase, apoi încercă să se convingă – fără succes – că fusese un coșmar.

Keir o tulbura și asta nu-i convenera. Ura răspunsul instinctiv cu care întâmpinase îmbrățișarea neașteptată, un răspuns care-l surprinsese și pe el la fel de mult. Când încercase s-o cuprindă în brațe din nou, ea se ferise și se refugiase în propria cameră, parcă fugind de chemarea lui șoptită:

– Nan! Doar o clipă… Nu îndrăznise să vorbească tare, nedorind să-i trezească pe ceilalți.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Nan fugise de Keir, sau poate de ea însăși. Nu știa și nici nu se oprise să-și pună întrebarea. Ajunsă în sanctuarul dormitorului, închisese ușa în urmă. Se sprijinise de tăblie, fruntea pulsându-i dureros. Îl auzise pe scară, evitând zgomotul la fel cum procedase ea la coborâre. Pașii se apropiaseră și se opriseră în fața ușii ei. După o pauză care semănase cu o eternitate, auzise o bătaie ușoară, destinată exclusiv ocupantului acelei încăperi.

– Nan?

Nu răspunsese. Îi era imposibil, datorită nodului care i se pusese în gât și, oricum, ce-ar fi putut spune? Că ea, liniștita soră Durrant de la St. Bartholomew, cea stăpână pe sine întotdeauna era acum moartă de frică? Speriată de strigătul sălbatic al propriei inimi? Viața ei liniștită de până atunci rămăsese în urmă; înainte nu întrezărea decât o negură prin care ajungea până la ea o muzică ademenitoare, îndemnând-o să se aventureze pe o punte fragilă, spre frumuseți bănuite doar. Dar oare o așteptau minunății? Sau nu era decât o iluzie? Imposibil de știut sigur. Nu era convinsă decât de faptul că după primul pas n-ar mai fi existat cale de întoarcere. Așa că tăcuse mâlc. După câteva minute, îl auzise din nou pe Keir:

– Noapte bună, Nan. Somn ușor. Apoi pașii lui se îndepărtaseră pe coridor.

Împotriva tuturor așteptărilor, reușise să adoarmă. La asta au contribuit atât relaxarea de după tensiunea emoțională trăită, cât și pătura trasă copilărește peste cap.

Se trezi a doua zi, surprinsă de strălucirea soarelui, în zvonul pregătirilor pentru micul dejun venite de la bucătărie și descoperi o cană de ceai rece pe măsuța de lângă pat.

– Dormeai profund, don'șoară, așa că n-am vrut să te deranjez, veni explicația Rosei, ca răspuns la urarea de bună dimineața. M-am gândit că un supliment de somn era de preferat unui ceai fierbinte. Tinere, se întrerupse ea, capturându-l pe Timmy care trecea prin hol, cu pantofii plini de noroi, intră în bucătărie și scoate-ți încălțările. Și ia-l pe Sauce cu tine, înainte să se scuture pe mobilă. Blana corciturii era plină de apă. Cafeaua este aproape gata, don'șoară, continuă ea, adresându-se iar Nanei. Stăpânul și stăpâna sunt deja în sufragerie, iar doctorul Raven nu va mai întârzia nici el prea mult.

Deci, Keir nu coborâse încă. Auzi și ea cum se trântea ușa camerei lui, iar inima începu să-i palpite. Ce avea să-i spună, când se vor întâlni? Cum să-i răspundă?

– Bună dimineața, dom' doctor. Rose o scăpă de incertitudini, reapărând cu ibricul de cafea chiar în clipa când el cobora scara. Dacă vrei, ia-o înainte, îl îndemnă ea pe Timmy, ca să nu-i stea în cale. O să-i prepar cerealele, don'șoară, așa că poți să te așezi la masă. Astfel eliberată, Nan acceptă scaunul pe care Keir i-l trăsese curtenitor, înainte de a se așeza chiar el.

Își aținti ochii în farfurie, nedorind – sau fiindu-i frică – să-i întâlnească privirea.

– Apropo, don'șoară, se întoarse Rose, la bucătărie e un mănunchi de coceni lăsați pentru dumneata. Ieri au strâns recolta la Coton Hill și unul dintre oameni i-a adunat special. A mai lăsat și patru iepuri grași, adăugă ea mulțumită.

– Înțeleg iepuri, i se adresă direct Keir. Obligată să ridice ochii, văzu că arbora un zâmbet plăcut, care nu lăsa să se întrevadă întâmplările nopții, readucându-i pe pozițiile dinainte. Aproape. Ciudat, simțea că nu dorește să revină la situația anterioară… Dar ce-i cu cocenii? Doar n-o să-i gătească Rose și pe ei? Simulă dezgustul pentru o asemenea perspectivă, spre încântarea lui Timmy.

– Tocăniță de coceni! exclamă băiatul, chicotind nestăpânit, iar Nan izbucni în râs. Tensiunea fusese risipită.

– Sunt pentru păpușile de porumb, explică ea. Folosite la decorarea bisericii pe timpul festivalului recoltei. Ceea ce rămâne de la combină nu-i bun de nimic, e nevoie de tulpini lungi și drepte.

– Tăiate ca pe vremuri, interveni unchiul.

– Mă simt ușurat, anunță Keir pe același ton glumeț și își urmă partenerul, pregătindu-se pentru programul de dimineață.

– Rose a spus că pot să mă duc să-l hrănesc pe Fluffy. Privirea lui Timmy era rugătoare, iar Nan acceptă.

– Atunci, du-te. Noi o să ne terminăm în liniște micul dejun, zâmbi spre mătușă și se reașeză pe scaun să-și savureze restul de cafea.

– Ce-o fi? Mary Gray lăsă cana din mână și se ridică, iar cei doi

medici se întoarseră din drum, la sunetul unor bătăi puternice în ușa de la intrare. Vocea Rosei, de astă dată mai puțin calmă, încercă să-l liniștească pe cel de afară:

– Taci acum, vin cât se poate de repede! Apoi ușa grea se deschise, iar Rose se retrase în fața bărbatului ciufulit din prag, a cărui mână ridicată se pregătea să aplice noi lovituri blatului de lemn. Imediat ce o văzu pe Rose, lăsă brațul în jos, iar Nan îl recunoscu. Era unul dintre țiganii din tabăra de la marginea pădurii Peel Wood.

– Ce s-a întâmplat, Jake? Intră puțin. Oliver Gray porni spre noul venit și-l învită înăuntru, ignorând privirea dezaprobatoare a Rosei. Ce-i? Credeam că ați plecat deja. Glasul doctorului păru să-l calmeze pe vizitatorul matinal, care făcu un pas ezitant pe hol și se opri, astfel încât Rosei îi era imposibil să închidă ușa.

– Este în regulă, Rose, spuse Nan zâmbind, în semn că se putea retrage. Femeia nu-i împărtășea compasiunea pentru claustrofobia nomazilor obligați de împrejurări să pătrundă între pereții unei case.

– Ăilalți au plecat, rosti țiganul, frământându-și degetele și răspunzând întâi la ultima întrebare a medicului. Dar Ritei i-a venit sorocul și mi-a zis să vă spun că are necazuri.

– Așteaptă aici, vin imediat. Nu, mai bine am să-l rog pe doctorul Raven să meargă, se întoarse el spre Keir. Mă ocup eu de cei de la cabinet, iar Nan te poate însoți. S-ar putea să ai nevoie de ajutor, iar ea este mai obișnuită cu condițiile pe care le vei întâlni, îi explică el partenerului. Ai venit pe jos, Jake?

– Îhî, răspunse omul cu o privire speriată spre tavan, de parcă s-ar fi așteptat să pice peste el din clipă-n clipă.

– Poți să vii cu noi, în Land Rover, interveni Nan. E mai repede. Din buzunarul umflat al individului se ițea capătul unei sârme. Cu toată aparenta lui grabă, Nan îl suspecta că alesese traseul cel mai lung, pe la marginea pădurii, unde-și pusese capcanele cu o seară-n urmă. N-avea de unde să știe cât pierduse pe drum, sau în ce stare o vor găsi pe

viitoarea mamă, ca urmare a acelei întârzieri.

– Ia-ți trusa pentru nou-născuți, îl îndemnă ea pe Keir, și-l conduse spre ușa bucătăriei, șoptindu-i: să fii pregătit pentru orice. Nomazii nu apelează la ajutor medical decât când au pierdut orice altă speranță.

– Avem opt danci, pă cuvânt. Țiganul se așezase confortabil pe bancheta din spate, constatând că mașina nu era acoperită și putea vedea cerul deasupra. Umflătura din buzunar îl stânjenea, așa că vârî o mână osoasă și scoase la lumină un iepure mort. Își desfăcu năframa murdară de la gât și înveli cu ea animalul. Keir voia să-și lase trusa în spate, dar se răzgândi și o luă pe genunchi.

– Danci?

– Copii, îi explică Nan, îndreptând mașina în direcția opusă satului.

– Opt copii – într-o rulotă? Keir părea uimit.

– Adică opt care au supraviețuit, vrea să spună. Nan nu-și făcea vreo iluzie. Și-s convinsă că toți au venit pe lume fără asistență medicală, adăugă ea, concentrându-se asupra vitezei vehiculului. Din cauza asta sunt atât de nerăbdătoare să ajung la nevastă-sa. Dacă ea spune că are necazuri, atunci fii sigur că-i adevărat. După ce a născut de cel puțin opt ori, are suficientă experiență. Vorbi din nou abia când în fața lor apăru un deal și liziera unei păduri.

– Acolo! se repezi omul să le arate cu degetul o rulotă mare, crem, cu aspect modern, parcată într-un luminiș.

– Deschide-ne poarta. Nan opri mașina, iar Jake se repezi să tragă bariera și s-o așeze la loc după trecerea lor, revenind apoi în Land Rover.

– E o rulotă modernă, constată Keir cu ușurare. Asta înseamnă că există anumite facilități… Rămăsese cu ochii pe lucioasa casă pe roți.

– Nu miza pe asta, îl avertiză Nan, în vreme ce Jake sări jos, pescuise un briceag din chimir și se pregătea să jupoaie iepurele. Nu făcu nicio tentativă de a intra în rulotă, ca să se intereseze de starea nevestei, iar Nan se răsti la el.

– Lasă asta, acum. Doctorul Raven va avea nevoie de multă apă fiartă. Ațâță focul și ai grijă să nu ne lipsească. Făcu semn spre resturile fumegânde ale vetrei, aflată la mică distanță de rulotă. Deasupra exista un trepied primitiv, iar diverse ustensile stăteau împrăștiate alături. Curăță ceaunul, înainte de a-l umple cu apă, îl îndemnă ea pe nepăsătorul soț, și pregătește încă o cantitate de apă să fie la îndemână. Și aceea trebuie să fie curată. Câinele lățos care stătea sub rulotă se hrănise probabil cu resturile sleite de mâncare din vase, iar ea nu dorea să-și asume vreun risc.

– Speram să aibă butelie cu gaz, se arătă Keir dezamăgit, privind focul deschis și vasele murdare.

– Ți-am spus să nu mizezi pe asta. Va trebui să ne mulțumim cu ce găsim la îndemână. Nan nu avea dispoziția de a fi îngăduitoare. Pregătirea profesională îi înlătură fără greutate până și tulburarea emoțională, astfel încât pentru moment nu mai contau decât nevoile pacientului. Dacă lucrurile aveau să evolueze așa cum se aștepta, Keir nu va mai avea de-a face cu o pacientă pregătită cu grijă pentru intervenția lui. Un geamăt venind din interior o făcu să se repeadă spre ușă, iar Keir înhăță trusa și o urmă.

– Ai grijă la scară. Vorbise automat, conform experienței acumulate. Probabil că se mișcă. În clipa următoare se felicită că-l avertizase. Treapta de mijloc lipsea cu totul, iar cea de sus era fixată într-o singură parte. N-o încânta gândul că el și-ar fi putut scrânti glezna. Cel puțin, nu înainte de rezolvarea urgenței, își spuse ea cu un început de amuzament care dispăru imediat, după ce deschise ușa. Interiorul rulotei îi confirma cele mai negre temeri.

– Doamne! Exclamația doctorului fusese smulsă de aerul fetid.

– Pune-ți masca, o să te ajute, îl sfătui ea. Uite, am adus câteva, pentru orice eventualitate. Bună, Rita. Se apropie de femeia care zăcea pe maldărul de pături murdare așezate pe jos, fără să dea vreun semn că mirosul înăbușitor ar fi deranjat-o. Nu văzu sclipirea admirativă din

ochii lui Keir, iar el își puse masca și o urmă. L-am adus pe doctorul Raven, continuă Nan, îngenunchind lângă pacientă. O să te ajutăm.

Părea calmă, sigură pe sine, nelăsând să se vadă consternarea. Interiorul rulotei era cât pe ce să-i destrame echilibrul interior. Toate căptușelile interioare fuseseră scoase, până și canapelele, iar podeaua era acoperită cu un strat de zdrențe și haine vechi. Fiecare centimetru pătrat de suprafață fusese modificat ca să ofere loc de culcare pentru Jake, nevastă-sa și cei opt danci. Speranțele lui Keir fuseseră zadarnice. Nan nici nu se așteptase la altceva. Cu o asemenea familie numeroasă, toate celelalte activități zilnice trebuia mutate afară.

– Va trebui s-o ducem la spital, s-o scoatem de aici, spuse Keir, în vreme ce Nan îl ajuta să-și pună halatul alb.

– Mă îndoiesc că vom avea vreme, replică ea pe un ton scăzut. Avea dreptate. Iar Rita estimase corect când spusese că va avea necazuri. Nan și Keir îngenuncheară lângă femeie, fiecare de câte o parte și se apucară de treabă cu o concentrare disperată. Femeia nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani, dar figura ei tuciurie, bătută de intemperii, cenușie aproape din pricina extenuării indica o vârstă dublă, își spuse Nan cu compasine. Obrajii ascuțiți erau brăzdați de riduri datorate multiplelor nașteri, muncilor istovitoare în aer liber, indiferent de starea vremii; singurele ei trăsături impresionante erau ochii imenși, negri, umbriți de suferință și părul lung, ca pana corbului, care i-ar fi ajuns până-n talie, dacă ar fi fost spălat, pieptănat și descâlcit. Probabil că fusese măritată la cincisprezece sau șaisprezece ani, își spuse Nan. Văzuse asemenea cazuri adesea printre nomazi. Admirase frumusețea fetelor, demnă de a fi imortalizată în broderii și le compătimise declinul rapid, pricinuit de traiul aspru.

– Mai adu o porție, imediat ce începe să fiarbă. Luă vasul cu apă din mâinile lui Jake, felicitându-se pentru inspirația de a aduce o oală emailată curată de acasă.

– E băiat!

După o perioadă lungă de timp, vorbele lui Keir o făcură să se așeze pe călcâie, dintr-o dată conștientă de genunchii dureroși. Urmări fără reacție eforturile doctorului de a reanima fătul, epuizat de nașterea dificilă. Se aplecă și întinse mâinile ca să-l ajute. Observă încruntarea lui pricinuită de lipsa oricărei reacții, apoi valul de bucurie la auzul primului scâncet, care le răsplătea eforturile – bucuria celor care se luptă pentru a salva o viață și învinge. Scâncetele deveniră mai puternice, transformându-se într-un țipăt viguros, iar Keir își scoase masca și zâmbi.

– Arată-i-l Ritei. Să-i lăsăm să se odihnească o vreme, înainte de a continua. Figura lui era la fel de epuizată de efort.

– L-am prins. Nan luă copilul din mâinile lui și-l înmână mamei, care-l aștepta cu brațele deschise. Imaginea copilului cuibărit la sân îi aduse un nod în gât. Încă opt copii o așteptau undeva. Probabil că plecaseră cu restul șatrei și urmau să se întâlnească mai târziu. Dar după strălucirea din ochii mamei, ai fi putut crede că acesta era primul.

– Continuă să aduci apă.

Auzi vag instrucțiunile lui Keir și pașii șovăitori ai tatălui. Apoi o înjurătură adresată câinelui, care ieșise probabil de sub rulotă și-i stătea în drum. Dar astea erau doar zgomote de fond, neesențiale. Privirile li se întâlniseră, fără o vorbă, dar exprimând atât de mult, iar cele două femei împărtășiră un moment de intimitate, parcă pe alt tărâm. Două perechi de ochi ce observaseră viața din perspective total diferite se întâlniseră deasupra nou-născutului, recunoscând încheierea periculosului drum și admirând răsplata aflată doar la îndemâna femeilor.

– O să-l ferchezuiesc eu. Cu blândețe, Nan luă copilul din brațele mamei, iar în ea se declanșă o năzuință de nedescris, aproape dureroasă. O invidiez! Oricât de incredibil ar fi părut, era adevărat. O invidia pentru copil. Născut în condiții îngrozitoare, așteptându-l o viață grea, acel boț de umanitate avea puterea de a o bulversa. Buimăcită, se

apucă de treabă, revenind mereu asupra recentei concluzii. În primul rând, era necesar un partener potrivit…

Înveli copilul într-un prosop moale, și privi spre Keir. O urmărea cu ochi insondabili. Habar n-avea de câtă vreme o observa cum îmbăiază nou-născutul. Probabil că o aștepta să-i dea o mână de ajutor cu Rita, deși nu dădea semne de nerăbdare. Se grăbi să depună copilul adormit la o distanță sigură și se întoarse să-l ajute. Țiganca vorbi cu glas slab, dar inteligibil.

– Copiii tăi vor fi puternici, drăguțo. O prinse de încheietură pe Nan și o întoarse astfel încât să-i poată urmări liniile din palmă. Ai o figură norocoasă!

– Asta-i bine de știut, rânji Keir, în vreme ce se clătea pe mâini. O să ne spălăm ca lumea când vom ajunge acasă.

– Am să-i las săpunul Ritei, ca să-l folosească la baia copilului. Nan își scutură mâinile viguros ca să se usuce mai repede și se întoarse spre Jake. Să nu plecați azi. O să revenim după-amiază, să vedem cum o duce Rita și copilul și vreau să-i găsim tot aici. Dacă plecați prea devreme și oricare dintre ei pățește ceva, voi avea grijă să dai socoteală. Glasul ei era amenințător. Acum, apucă-te să faci o tocană din iepurele ăla și hrănește-ți nevasta ca lumea.

– Doar n-o să-și reia drumul atât de repede? Femeia nu și-a revenit încă, protestă Keir, în vreme ce se îndreptau spre Land Rover. Nu poate suporta călătoria, e ilegal. Nu poate merge nici în cabină. Camioneta gata-gata să se descompună a lui Jake, ce nu părea capabilă să tracteze rulota, stătea parcată în apropiere.

– Nomazii au legile lor, răspunse ea cu resemnare. N-ar avea niciun rost să încerci s-o internezi; n-ar accepta, îi potoli ea reacția mânioasă.

– În cazul ăsta, am să iau niște păruri de la spital și am să i le aduc, replică el brusc. N-o putem lăsa în condițiile alea, chiar dacă va trebui să curăț rulota aia cu propriile mâini. Aruncă trusa pe bancheta din spate. Am să trec pe acolo de două ori pe zi, să văd cum evoluează

copilul. Dă-mi cheile, adăugă. Am să conduc eu înapoi, pentru moment ai făcut destule. Poți să-mi dai indicații, dacă greșesc drumul, își îmblânzi ieșirea cu un zâmbet.

– Mulțumesc. Nan îi înmână cheile, recunoscătoare. Se simțea sfârșită, dar bănuia că asta se datora mai mult nopții trecute decât ultimei ore de muncă. Nu-i putea mărturisi așa ceva lui Keir. Când vom reveni, deseară, am să-i aduc niște hăinuțe. Mătușa Mary are întotdeauna o provizie pentru asemenea cazuri. Oamenii din sat îi aduc hainele rămase mici pentru copiii lor, dacă sunt încă bune. Se dovedesc utile mai des decât ai crede. Dar de mâine, poți s-o scoți pe Rita de pe listă; or să plece înainte de răsărit.

În dimineața următoare, Keir privea fără să creadă luminișul pustiu.

– Ai avut dreptate.

– N-are niciun rost să încerci să îngrijești un nomad, spuse Nan. Nu-s obișnuiți. Până mâine, Rita va fi iar pe picioare, gătind pentru familie ca de obicei, prezise ea.

– Bine că măcar aseară nu dădea niciun semn de febră. Glasul lui mărturisea încă îngrijorare.

– Nu te mai necăji, îl dojeni ea. Singurul lucru care le-ar putea pricinui suferință Ritei și familiei ei este o curățenie exagerată. Garantez că Jake a dormit azi-noapte sub rulotă, chicoti ea. Combinația de pături de spital noi și miros de dezinfectant a fost prea mult pentru el.

– Măcar copilul a pornit cu dreptul în viață. Arăta drăguț în hăinuțele cu care l-ai îmbrăcat. Ochii lui supravegheau drumul cercetător.

– De pe partea cealaltă a pădurii, poți vedea mai mulți kilometri. Nu-i prea departe, iar dacă asta ți-ar potoli cugetul, putem să mergem până acolo, deși ei sunt deja departe.

– Ei bine, am încercat. Mătură orizontul cu privirea, lucru facil din cauza colinei pe care se aflau și apoi o urmă fără tragere de inimă spre vehiculul lor.

Nan opri mașina lângă niște rugi de mure și adună câteva fructe suculente.

– Aici e un loc foarte bun. I-am promis lui Timmy că-l aduc să culeagă, își aminti ea, cu o mustrare de conștiință. Va trebui să-mi fac vreme într-o zi, săptămâna asta – sunt numai bune. Întinse mâna spre el și-i lăsă câteva fructe în palmă. Continuară să se deplaseze încet, fără să vorbească , culegând din când în când tentantele fructe de pădure. Când Keir se întoarse spre ea să-i vorbească, Nan scoase un hohot de râs, cauzat de mutra lui pătată.

– Bine că nu trebuie să te întorci direct la cabinet, îl tachină ea, fiindcă te-ai făcut totuna de suc purpuriu.

– Unde? Scoase o batistă curată din buzunar, iar Nan i-o luă din mână.

– Apleacă-te puțin, nu ajung atât de sus. El se supuse, iar ea îi șterse petele de pe față. Așa, merge până ajungem acasă. Îi vârî batista în buzunarul de la piept, ridicându-se pe vârfuri.

– Aseară ai fugit de mine, vorbi el blând. De ce, Nan? Te-ai speriat?

– Nu. Dar se temuse. Și acum îi era frică. Inima i se zbătea în piept, ca o pasăre captivă. Fără îndoială că și el o simțea.

– Locuim în aceeași casă. Avem același domeniu de activitate. Nu putem fi… amici? Pauza fusese aproape insesizabilă. Amici… era a doua oară când o cuprindea-n brațe, iar acum era plină zi, nu un miez de noapte bântuit de vrajă, dar simți că e gata să se avânte prin ceața viitorului, să urmeze de bunăvoie acordurile care o invitau. Din punctul ei de vedere, n-aveau cum să rămână doar prieteni.

– Nu tremura așa. Keir se aplecă și o sărută, cu tandrețea blândă a celui care încearcă să convingă un copil. De astă dată însă nu fusese luată prin surprindere și reuși cu mari eforturi să-și înăbușe pornirea de a răspunde. S-ar fi putut ca el să fi fost însurat. Nu, imposibil. Care fuseseră cuvintele lui Oliver Gray? Încerca să-și amintească.

"Poate să locuiască împreună cu noi, n-are grija unei neveste". Și nu

se mai gândise la problemă, până acum. Dar putea fi logodit. Bărbații nu purtau inele de logodnă, așa că n-avea niciun indiciu. Pe tăcute, îi întinse cheile, iar el se urcă la volan fără să comenteze. Trebuia să șofeze: ea tremura încă prea tare.

Keir păstră tăcerea pe drumul spre casă. De vreo două ori, Nan îi aruncă priviri fugare, dar avea o expresie de izolare, concentrat să negocieze curbele periculoase și înguste. Accidentul îl făcuse excesiv de prudent.

– Mă duc să vorbesc cu Rose despre prânz. Era mult prea devreme, dar nu-i păsa. Nu voia să mai rămână în preajma lui. De fapt, simțea o nevoie disperată de singurătate, să aibă timp de gândire.

– Vin și eu. E mai scurt s-o iau prin spatele casei spre cabinet. Nu reușea să scape de el. O prinse de mână, obligând-o să-și potrivească pasul după al lui. Intrând în hol, se întâlniră cu Rose, iar Nan simți că roșește. Femeia avea într-o mână o cutie mare de vaselină, iar în cealaltă un maldăr de cârpe.

– Doriți să-mi spune-ți ceva, don'șoară? întrebă ea vesel. Voiam să șterg praful în dormitoare.

– Ai grijă să nu te lovești de sertarul de jos al măsuței mele de toaletă, Rose, se întoarse Keir din drum, de parcă atunci și-ar fi amintit. A rămas înțepenit și mă grăbeam atât de mult azi-dimineață, încât nu m-am mai oprit să-l repar. Mă duc s-o fac acum. Porni spre scară.

– Puteți merge liniștit la cabinet, domnu' doctor, îl liniști Rose. Știu că se blochează și am auzit cum îl izbeați dimineață. Din cauza asta am luat și unsoarea. Un strop și să vezi ce frumos o să alunece.

– Ei bine, dacă ești sigură…

– Sunt convinsă. Vedeți-vă de treabă liniștit, acu'. Roze începuse deja să-l cocoloșească, așa cum procedase și cu mult mai tânărul John Barcley, își spuse Nan amuzată. Îi plăcea să aibă grijă de cineva. Avea să-i resimtă lipsa lui Timmy, după ce va fi plecat. Nan o urmă pe scară și decise că era de preferat compania ei veselă.

– Dacă scoți așternuturile, am să-ți dau o mână de ajutor, se oferi ea. Activitatea fizică și vorbăria fără ifose a Rosei se puteau dovedi antidotul necesar pentru pasa proastă ce amenința s-o cuprindă.

– O să-mi priască o mână de ajutor când voi ajunge la sertarul doctorului Raven, acceptă Rose oferta cu vioiciune. În rest, nu fac decât să șterg praful. Nu-i ziua așternuturilor, cu excepția camerei lui Tommy, râse ea tolerant. Știai că și-a adus ursulețul de pluș, don'șoară? Dimineața îl lasă pe scaun, dar când m-am uitat să văd dacă nu trebuie să-l învelesc aseară, era sub pătură. Ochii ei exprimau blândețe.

– Știu. Și Nan observase. Mă bucur că i l-am adus până la urmă. Se întrebă dacă băiețelul Ritei va avea vreodată un ursuleț și își răspunse cu părere de rău că nu prea erau șanse. De îndată ce va putea merge, o să fie pus la treabă, chiar dacă n-ar fi fost vorba decât de alimentarea focului.

– Sunt gata să ne ocupăm de sertar, don'șoară, strigă Rose peste câteva minute.

– Cred că cel mai bine ar fi să-l scoatem complet. Privi sertarul pe jumătate tras și înțepenit strâmb. Am să încerc să împing la loc puțin capătul ăsta, iar apoi, dacă tragem amândouă – iată! exclamă ea cu satisfacție. A intrat câțiva centimetri. Acum încearcă la capătul celălalt, Rose.

– Acum stă bine, don'șoară. Ar trebui să iasă ușor. Înainte ca Nan să se aplece, femeia prinse ambele mânere și se opinti cu putere. Sertarul nu avu nicio șansă. Cedă în fața brațelor musculoase ale Rosei și-i ateriză direct în poale. Prinsă nepregătită, femeia se retrase pe călcâie, iar conținutul se revărsă pe covor. Un maldăr de lenjerie curată și un obiect mare, prelung, care lovi cu zgomot piciorul unui scaun din apropiere.

– Doamne, ce a fost asta? Rose lăsă lenjeria pe care apucase s-o prindă și se aplecă să vadă ce cauzase pocnitura. E un soi de poză, satisfăcu ea curiozitatea Nanei. Imaginează-ți, să păstreze un tablou

printre obiecte de lenjerie, comentă ea. Mă întreb de ce nu l-a pus pe noptieră, ca toată lumea. Îngenunche, privind obiectul înrămat. Nu-ș' ce o să spună că i-am spart sticla, păru ea îngrijorată. Sper să nu țipe la mine.

– Dacă o face, am să strig și eu la el, zise Nan. Liniștește-te, Rose, a fost un accident. Știa că fotografia e în sertar când i-ai spus că o să te ocupi de el, așa că nu poate da vina pe tine. Dacă nu voia să se spargă, trebuia să vină și să se ocupe singur de sertar. Îi înmână Rosei cârpa de praf și cutia cu vaselină. Unge șinele, iar eu am să strâng restul lucrurilor. Dacă vrei, am să-i explic ce s-a întâmplat. Ba chiar am să-i înlocuiesc geamul spart. Nu-i cine știe ce. Dă-mi să văd, spuse ea întinzând mâna. Se întreba ce gusturi avea Keir la ilustrații. Vreo reproducere după Constable? Sau artă modernă? O intriga această latură ascunsă a personalității noului partener al unchiului.

Rose îi întinse tabloul cu fața-n jos. Întorcându-l, Nan se pomeni privind nu o reproducere, ci portretul unei femei, executat într-un studio fotografic.

Era foarte bine realizat. Artistul o surprinsese într-o atitudine de moleșeală, figura în semiprofil denotând o aroganță rar întâlnită la o femeie. Faldurile rochiei aranjate cu pricepere scoteau în evidență silueta suplă, de model. Ochii cu gene bogate aveau un aer fierbinte, de parcă ar fi aparținut unei brunete focoase, dar părul extrem de blond se putea datora artei coaforului și nu naturii. O clipă, Nan se gândi la Marcia, dar pe lângă această frumusețe, fata din sat părea necoaptă. Să fi fost Keir atras de Marcia? se întrebă Nan dintr-o dată. Dacă era să dea crezare fotografiei, îi plăceau blondele, naturale sau nu. Până și scrisul era exotic. Caracterele mari, înflorate, ce marcau colțul din dreapta jos al fotografiei vorbeau despre personalitatea ei puternică.

"Iubitului meu Keir. A ta pentru vecie, Edwina."

Capitolul 6

"Edwina!"

Nan privea figura minunată, în vreme ce o gheară înghețată începuse să-i strângă inima. Când îi spusese: "hai să fim amici", Keir nu implicase nimic mai mult. Simțea că i se face rău, iar tremurul care o cuprinsese mai devreme lângă liziera pădurii reveni, de necontrolat.

– Te simți bine, don'șoară Nan? Ai pălit la față. Îngrijorarea Rosei o făcu să tresară, iar posesoarea glasului pricepu că-și speriase însoțitoarea. Stai jos un minut. Ascultătoare, Nan se așeză. Te-ai trezit dimineață și ai plecat să vezi ce-i cu nomazii ăia, continuă Rose, acordându-i involuntar răgazul necesar să-și revină.

Munca. Asta era soluția. Să lucreze și să-l dea uitării pe Keir. Nu, n-avea cum să-l uite, fiecare trăsătură a lui părea să i se fi gravat în minte. Dar odată revenită la spital, n-ar mai fi avut vreme să se gândească.

– Bine că mai ai câteva zile de vacanță ca să te poți odihni ca lumea, înainte de a o lua de la capăt.

Nu-i mai trebuia restul de concediu. Rezervele de la St. Bartholomew deveniseră un fel de sanctuar. Dar nu putea să fugă imediat, așa cum procedase aseară. Rudele n-ar fi înțeles și s-ar fi simțit rănite, iar Keir ar fi avut iar ocazia s-o întrebe: "de ce ți-e frică?" Temerile ei se refereau la propria persoană, nu la el. Fusese trădată de propria

inimă.

– Îl aud pe doctorul Gray, don'șoară. Să-l rog să urce puțin?

– Nu-i nevoie, Rose. Probabil că m-am grăbit s-o prind pe Rita și am cam sărit peste micul dejun, inventă ea, pentru a o împiedica pe Rose să cheme ajutor. Unchiul avea ochi mult mai ageri și era mai perspicace decât roșcata. Ar fi explicat altfel de ce stătea în mijlocul camerei lui, albă la față, înconjurată de articole de lenjerie, strângând la piept fotografia celei care era probabil logodnica lui Keir. Pricepu cât era de caraghioasă situația, iar mândria o ajută să-și revină.

– Termini tu de aranjat lucrurile, Rose? Lăsă portretul pe noptieră. Am să-i explic la prânz doctorului Raven ce s-a petrecut. Până termini treaba aici, am să prepar niște cafea și o gustare. Explicația cu micul dejun fusese plauzibilă.

– A, Nan, iată-te, o întâmpină doctorul Gray în hol. N-o găsesc pe Mary.

– S-a dus la cumpărături în Hopminster, și l-a luat și pe Timmy.

– Să-i spui că eu și cu Keir nu vom veni la masa de prânz, ești amabilă? Unchiul părea istovit. După-amiază a fost convocată o întrunire extraordinară a Comitetului de Planificare. Se pare că un oficial guvernamental va veni aici să discute despre spital și despre ceea ce ei numesc lista de construcții cu probleme.

– Adică, despre căsuța lui Ma, pricepu Nan.

– Nu înțeleg de ce nu-i spun pe nume, declară doctorul, dezgustat. Oricum, noi doi nu putem lipsi. Vor stabili ce să-i prezinte funcționarului când va ajunge aici și vrem să fim siguri că se va ține seama și de părerea noastră.

Părerea lor? A amândurora? Din nou, figura Marciei defilă prin fața ochilor Nanei, iar vechea întrebare apăru iar în mintea ei. Pe cine va susține Keir? Cel la care se gândea își făcu apariția, în grabă. Nan i se adresă ezitant, neștiind cum să-i aducă vestea. Cum ar fi reacționat dacă el întreba: ce poză? "Portretul logodnicei tale – al iubitei – al Edwinei."

N-avea cum să pună asemenea întrebări, își făcu ea curaj. Știa prea bine despre ce fotografie era vorba.

– Rose a uns sertarul; de acum ar trebui să alunece ușor. De ce nu-i spusese imediat? O înciudau propriile ezitări. Era o poză oarecare, așa cum oricine putea să ia cu sine când pleca de acasă. Inima îi spunea că nu era adevărat, dar…

– Mulțumește-i Rosei din partea mea, te rog. Atenția lui Keir fusese atrasă de ceva ce unchiul tocmai vâra în servietă. Iată celălalt document pe care-l căutai, zise el, întinzându-i partenerului o foaie de hârtie cu antet. Unchiul închise servieta cu un pocnet.

– Să mergem. Dacă ceilalți vin înainte, s-ar putea să ne trezim că ne-am dus degeaba.

– Keir…

– Urați-ne baftă! Glasul unchiului îi acoperise apelul, iar Keir n-o auzi. Se grăbi să-l urmeze afară, la mașină. Nan urmări semnalizatorul care clipea spre ea, parcă în bătaie de joc, apoi mașina dispăru pe alee.

Telefonul alese momentul în care toți se făcuseră nevăzuți pentru a începe să sune. Dacă era o urgență, i-ar fi putut contacta pe Keir și pe unchiul Oliver la spital, dar spera că nimeni nu-și alesese tocmai acea clipă pentru a naște. Întrunirea era foarte importantă. Nan oftă și ridică receptorul, resemnată. Măcar dacă ar fi putut fi sigură de loialitatea lui Keir!

– Alo, Nan. Aici e Marcia – Marcia Lisle, repetă vocea ascuțită și nerăbdătoare, ca răspuns la întrebarea ei: "cine?"

– Scuze, Marcia. Visam cu ochii deschiși. S-a întâmplat ceva? Redevenise atentă. Poate că cineva se îmbolnăvise la conac. Marcia nu prea telefona decât dacă era la strâmtoare. În condiții normale, n-o interesa compania cuiva de același sex.

– Ah, nimic de felul ăsta, râse cealaltă. Deși, mărturisesc, nu m-ar deranja să mă îmbolnăvesc dacă asta ar însemna să-l chem pe doctorul Keir, chicoti ea.

Parcă ar fi vorbit de instalator. Nan simți că o cuprinde nerăbdarea la rândul ei.

– Este ziua de naștere a lui Rodney, trecu Marcia la subiect, împlinește nouăsprezece ani, iar mama a decis să organizeze o petrecere. Nu durase mult până ce noua stăpână de la conac găsise prilejul să dea o petrecere, își spuse Nan cu resemnare. Unica ei problemă era să-i convingă pe localnici să-i accepte statutul. Prietenii familiei Lisle aveau gusturi diferite de cei care obișnuiau să petreacă la conac pe vremea foștilor stăpâni și, după o primă experiență, acea ospitalitate exagerată, fudulia exacerbată și comportamentul lipsit de moderație al amicilor proprietarului avusese darul să-i îndepărteze pe oamenii locului, care refuzau politicos orice altă invitație. Ne-am gândit că ar fi o șansă foarte bună pentru Keir să-i cunoască pe toți, continuă Marcia, arogându-și rolul de ghid și mentor. Este acolo? întrebă ea nerăbdătoare. Am să-l invit personal. Desigur, invitația te include, adăugă ea după o scurtă pauză.

– Îți mulțumesc foarte mult! Nan se străduia să-și elimine din glas orice urmă a sentimentelor proprii, sperând că avea succes. Keir este la spital, cu unchiul Oliver. Abia au plecat. Bucuria pe care i-o producea situația era nedemnă de ea. Probabil că și tatăl tău va fi acolo. E vorba despre o întrunire de urgență a Comitetului de Planificare.

– Ah! Marcia păru dezamăgită, iar Nan făcu eforturi să-și înăbușe încântarea. Ei bine, tata o să-i transmită invitația, spuse ea îmbufnată. Păi, atunci, ne vedem pe la șapte?

– Mi-e teamă că va fi ceva mai târziu, își ceru scuze Nan, explicând: Keir nu este liber decât după încheierea programului de după-amiază la cabinet.

– Lisle ne-a invitat și pe noi, pe Mary și pe mine, răspunse Oliver Gray, aflând de la nepoată despre telefonul Marciei. A fost ca și când ai încerca să te opui unui buldozer, mormăi el, făcând haz de necaz.

– Nu-i nimic, interveni soția, am s-o pun pe Rose să ne sune după

vreo oră. Ea și Timmy se întâlniseră cu cei doi medici în stația de autobuz și profitaseră de ocazie să vină împreună acasă, așa că erau la curent cu invitația. Rose poate pretinde că ai fost chemat la o naștere, sau că a apărut un caz de apendicită. Sunt sigură ca Nan și Keir nu se vor supăra să ne suplinească lipsa rămânând la petrecere, apelă ea la mila celor doi.

– Of, prea bine. Oliver Gray se declară de acord și se pregăti pentru programul de după-amiază. Totuși, vreau să mănânc ceva înainte de a ajunge acolo. Nu mă omor după cocteilurile ciudate care aparent le plac lor, și după gustările ridicole.

– O să cinezi ca de obicei, dar ceva mai devreme, îi promise soția, împăciuitor. Acum, ștegeți-o amândoi, îi alungă ea. Împiedică astfel a doua tentativă a Nanei de a-i explica lui Keir spargerea geamului. Era obligată să aștepte altă ocazie, mai târziu, când vor fi singuri.

– Cu ce te îmbraci deseară, Nan? întrebă mătușa. Hai sus, să mă ajuți să aleg ceva potrivit. Cei care participă la petrecerile familiei Lisle par să fie cam aiuriți. Ultima dată când am fost acolo, m-am ales cu două pahare vărsate pe haine într-o singură seară.

– De ce nu alegi rochia gri? Se spală ușor și arată bine întotdeauna. Cu părul alb ca neaua și ochii ei albaștri, soția doctorului avea o eleganță princiară. Eu am să mă îmbrac cu cea de culoarea jadului. Și aceea era sintetică și deci ușor de curățat. De la venirea noilor proprietari, Nan nu participase decât la vreo două petreceri și rămăsese cu aceeași impresie negativă ca și mătușa.

Ajunseră la conac puțin după ora opt. Programul încărcat de la cabinet și refuzul încăpățânat al lui Oliver Gray de a se grăbi pentru un eveniment la care oricum nu era atras să participe conlucraseră la depășirea întârzierii estimate de Nan. Problema cadoului potrivit pentru Rodney contribuise de asemenea, până ce spiritul practic al doamnei Gray rezolvase problema.

– Încă n-am cunoscut vreun tânăr de nouăsprezece ani care să nu

economisească bani pentru ceva, râse ea. Dă-i niște bani, Oliver, și spune-i că sunt de la noi toți. Poate avea gusturi personale, pe care taică-său nu le aprobă, adăugă ea cu perspicacitate și-l convinse pe medic să se urce în mașină. Acesta se trezi acceptând un pahar de băutură din mâna gazdei și se liniști complet, dându-și seama că era un vin de Xeres de cea mai bună calitate, nu unul din cocteilurile de care se temuse.

– Vino să ți-o prezint pe nevastă-mea, Raven. Lisle senior își luă rolul de gazdă expansivă. Cea mai mare ambiție a lui era ca localnicii să i se adreseze cu apelativul "boier", la fel ca fostului proprietar. Până acum, n-o făcuseră niciodată, nici măcar în glumă, dar speranța nu i se stinsese încă. Minnie, iată-l pe noul nostru doctor. Nan privi împrejur, căutând figuri cunoscute, dar nu descoperi decât vreo câteva. Nu dorea să fie martoră la prezentarea lui Keir. Cunoștea efuziunile obișnuite ale doamnei. Mâinile grăsulii, rotofeie, întinzându-se pofticioase spre oricare nou-venit; era întotdeauna deosebit de atentă, mai ales față de bărbați. Mutra ei încărcată de farduri purta un zâmbet pe care posesoarea îl credea demn. Observându-i ținuta, Nan se strâmbă. Materialul și croiala erau de lux, imprimeul floral era dezastruos pentru silueta bondoacă, dar posesoarea nu părea conștientă de vreo nepotrivire. Vocea ei sonoră și afectată răsuna fără întrerupere.

– Ce bine că Marcia și Rodney au niște prieteni așa drăguți. Nu prea au ocazia să întâlnească oameni potriviți, pe aici…

Măcar Keir avea prilejul să afle că e considerat drăguț de către familia Lisle, își spuse Nan cu un început de amuzament, pe care spera că nu-l lăsase să-i apară pe chip.

– Marcia mea abia așteaptă să afle dacă ești un bun dansator. Sunt convinsă că așa stau lucrurile…

Nan îl lăsă pe Keir să-și înfrunte soarta. Mai târziu, când el și Marcia se amestecară printre cei care dansau, nepotrivit de strâns înlănțuiți după părerea Nanei – practic, ea era lipită de umărul lui – figura lui nu

lăsa să se vadă că și-ar fi considerat respectiva soartă drept potrivnică. Se întrebă despre ce puteau discuta. De fapt, Marcia vorbea, iar Keir părea s-o asculte atent.

– Iartă-mă, a fost vina mea, se scuză ea după un pas greșit în fața propriului partener, un tânăr deșirat, cu părul lung și cu un șirag de mărgele la gât, vizibile prin deschizătura cămășii, care-i fusese prezentat drept prieten cu Rodney. Era genul de amiciție pe care ea n-ar fi încurajat-o, dacă Rodney ar fi fost fiul ei. După eforturi inutile de a descoperi un oarecare ritm în zbănțuiala partenerului, renunță și pretinse că obosise. Tânărul plecă să-i aducă un pahar cu limonadă.

– Ce păcat! Glasul gazdei o trezi la realitate și observă că unchiul și mătușa se apropiau. Doctorul Gray a fost chemat exact când petrecerea începuse să se anime, se plânse tatăl Marciei. Când începuse să devină excesiv de zgomotoasă, își spuse Nan jalnic. Cineva mărise volumul picupului până la o intensitate despre care ea spera că este maximă, iar gazda trebuia să strige ca să se facă auzită.

– Îmi pare rău, Lisle, dar știi cum e… vorbi unchiul pe ton de scuză, iar Nan îi întâlni fugitiv privirea.

"Bătrâne ipocrit!" spuneau ochii ei. "A mers!" răspunseră ai lui, triumfători.

Între timp, Nan își exprima regretul că rudele ei erau frustrate de plăcerea de a participa mai departe la petrecere. "Cine-i ipocrit acum?" clipiră cu înțeles ochii unchiului, iar ea regretă că nu era cu zece ani mai mică și obligată astfel să-i însoțească acasă. Deocamdată, dorea cu disperare să se găsească altundeva; oriunde, numai în sala de bal a conacului nu. Era obligată să fie martora pălăvrăgelii Marciei și zâmbetului de răspuns al lui Keir; să vadă părul lui închis la culoare aplecându-se asupra celui oxigenat al fetei, în vreme ce-i urmărea cu interes spusele, fără să arunce măcar o singură privire în direcția Nanei.

– Hai să ne alăturăm îmbulzelii. Partenerul o prinse de mână și o trase fără pic de ceremonie. Toți se distrează super! Se pomeni în

mijlocul grămezii vesele, care se agita în preajma mesei cu gustări. Fără să-și dea seama cum, se trezi că cineva îi vârâse în mână o farfurie de unică folosință, încărcată cu acele bucățele ridicole, prinse cu scobitori, atât de disprețuite de unchiul Oliver, dar care arătau totuși foarte îmbietor; apoi ajunse la marginea mulțimii, scăpată de îngrămădeala sufocantă și urmată de Keir, care-i vorbea.

– Să mergem la o plimbare și să ne răcorim, vrei? Nici nu-i păsa ce se întâmplase cu partenerul ei sau cu Marcia. Important era doar că dispăruseră. Rămăseseră doar ea și Keir. Gălăgia și râsetele, muzica prea tare, toate se estompaseră, iar ei rămăseseră singuri, plimbându-se agale prin camerele de la parterul conacului, cândva atât de familiare Nanei, pe când le colinda împreună cu copiii fostului stăpân. Plânse în liniște minunatele încăperi bătrânești, asaltate de mobilier modern și ornamente nepotrivite.

– Lisle a sugerat că mi-ai putea prezenta conacul, îi aruncă el o privire pe sub sprâncene, distrându-se cu gustările din propria farfurie. Se plimbau relaxați, ca niște copii la promenadă, cu câte o pungă de chipsuri în mână. Era convinsă că doamna Lisle n-ar fi fost de acord cu așa ceva. Nefericitul soț ar fi trebuit să dea seamă pentru o asemenea idee, întrucât Nan era convinsă că doamna manipulase situația astfel încât sarcina respectivă să-i revină propriei fiice.

– Mi-ar face deosebită plăcere, îl asigură ea cu prefăcută modestie, făcând gropițe în obraji. Ochii lor se întâlniră și izbucniră amândoi în râs. O prinse de mâna liberă și o trase departe de mulțimea gălăgioasă, de care și el părea că vrea să se disocieze, dar fără s-o spună explicit.

– Cunosc foarte bine conacul. Copiii boierului erau prieteni buni cu mine, își aminti ea zâmbitoare, fără să-și dea seama de părerile de rău care-i marcaseră glasul, determinându-l pe Keir să-i strângă mâna. Privirea lui coborî asupra ei, în vreme ce se opriseră în fața ferestrei deschise a salonului. Nan urmărea nostalgic tufișurile rare ce păreau să erupă din pavajul curții, dincolo de terasă, agățându-se de bolți

semicirculare și împodobind locul cu petice de culoare și miresme minunate.

– Cumva, continuă ea, locul pare să-și fi pierdut liniștea, după plecarea lor. Nu știa cum altfel să explice senzația. Pașii o duseră parcă de la sine pe terasă, refuzând atmosfera apăsătoare din interior, cel puțin până când va fi obligată să se întoarcă. Prinzând în nări parfum de cimbru, se opri și se deplasă lateral, pentru a nu călca și alte plante. Asta îmi aduce aminte, spuse ea, savurând mireasma, că trebuie să culeg si verdeața de acasă, cât timp vremea mai e favorabilă. Era o treabă de făcut dimineața, îndată ce roua se evapora. Obișnuim s-o punem la uscat pentru iarnă, explică ea, simțind mai degrabă privirea întrebătoare a lui Keir, întrucât luna nouă abia dacă lumina cât de cât grădina, ascunzând în umbră expresia de pe fața însoțitorului.

– Toamnă. Glasul lui era plat, dintr-o dată obosit parcă. Anunță decesul anului.

– Toamna este un început, nu un final. Nu-i stătea în fire lui Keir să se lase pradă deprimării, cu atât mai puțin s-o arate. Oricare i-ar fi fost simțămintele, obișnuia să și le ascundă sub o mască suavă. Îi era de folos pregătirea profesională, desigur, dar autocontrolul strict, specific masculin, ar fi fost suficient. Nan învățase să-i urmărească expresia ochilor, care-l trădau la fel cum pe ea o trăda inima.

– Recolta constitue începutul, nu sfârșitul anului, protestă ea și se întoarse spre el mânată de dorința de a-l înveseli. Oare Marcia fusese de vină? Fata aceea era incorigibil dispusă să flirteze cu oricine și-i privea pe bărbați ca pe niște trofee numai bune de colecție, nu ca pe ființe umane ușor de rănit. Ridicând din umeri, Nan o alungă pe Marcia din gânduri. După ce au terminat recoltarea, cei de la Coton Hill se vor apuca de arat, insistă ea. Până la Crăciun, grâul de toamnă o să apară deja. Această continuitate fără vârstă avea un efect alinător asupra ei. Și tu ești crescut la țară. Ar trebui să știi toate astea. Nu pricepea motivul, dar se simțea obligată să-l consoleze și suferea că n-avea habar cum. Mai

mult, n-avea nici dreptul. Poate Marcia – sau mai curând Edwina?

– A trecut multă vreme de când nu mai stau la țară. E o viață de om de când am plecat de acasă. Se sprijini de un stâlp al balustradei de piatră și vorbi puțin mai destins: după ani de studii și muncă petrecuți la oraș, oamenii tind să uite…

– N-ai cum să-ți uiți rădăcinile. Există în tine.

– De astă dată rădăcinile au dat greș. Acum, în glasul lui răsuna amuzament, stârnit de argumentele Nanei. Era o încercare de a o face să continue controversa. Au fost îngropate.

Nan răspunse cu aceeași monedă, fericită că eforturile ei nu fuseseră inutile.

– Dar din când în când dau naștere unor lăstari. Se ițesc precum niște periscoape, aruncă o privire împrejur, să vadă doar dacă s-a schimbat ceva.

– Și prea des constată că așa e.

– Dar se adaptează.

– Ah! Glasul îi devenise moale, parcă ironic. Se adaptează. Dar nu mai țin minte decât ultima ajustare. O mlădiță poate să crească într-un mediu nefavorabil, dar nu-i va prii. Se adaptează, repetă el, iar Nan detectă o notă de tristețe, care-i demonstra că de fapt el nu se adaptase niciodată complet. Nicicând nu-i mersese-n plin. Cariera lui prosperase, dar pentru el lipsise întotdeauna ceva.

– N-ai simțit niciodată dorința de a te întoarce? De a părăsi orașul? îl chestionă ea. Intuiția îi spunea că acum n-avea să-i respingă demersul, că părea să dorească să-și deschidă sufletul. Poate că Marcia fusese cea care-i provocase această stare, poate că reușise cumva să-i străpungă platoșa rezervării obișnuite, iar acum, deși pentru moment era lipsit de prezența ei, profita de orice ureche disponibilă. Oricum ar fi stat lucrurile, Nan se bucura că dorea să vorbească și că i se adresa ei, nu fiicei gazdei.

– Ah, ba da, adesea am vrut să mă întorc. Amărăciunea dispăruse. Își

controla din nou vocea. Și în ultima vreme, din ce în ce mai mult. Dar nu-i după cum ne dorim. Există tot soiul de obstacole.

Evident, nu reușise să le învingă, concluzionă ea. Se lăsă din nou condusă de instinct și abandonă subiectul cu tact.

– Dar ai acceptat compromisul de a veni la Minster. Chiar dacă nu-i aparținea, fosta locuință parohială constituia un substitut foarte confortabil, iar rudele ei îl tratau de parcă ar fi fost de-ai casei. Cu adevărat amuzant, adăugă ea, cei din familia Lisle se confruntă cu aceeași problemă, dar invers. După ei, conacul este prea mic și terenul aferent prea mare.

– Despre ce suprafață e vorba? se arătă Keir interesat într-un fel care o determină să renunțe la tema dinainte. Grădina pare destul de spațioasă, din câte mi-am putut da seama.

– De fapt, nu-i chiar așa de mare. Încercă să aprecieze din memorie, scrutând întunericul. Câțiva acri cu totul, inclusiv porțiunea apărată de zid. În afară de aceea, mai există o livadă și niște padocuri în partea din spate, suficiente pentru a aproviziona cu nutreț caii familiei. Fostul stăpân obișnuia să țină și un măgăruș, își aminti Nan, zâmbind. Când eram copii, ne distram de minune călărindu-l, apoi, când am crescut, iar el a îmbătrânit, i se permitea să stea în livadă și obișnuia să muște orice animal care-i încălca teritoriul. Îl răsfățam cu biscuiți și dulciuri, în cel mai scandalos mod.

– Ce s-a întâmplat cu el? Aparent, Keir chiar voia să știe.

– Ei bine, până la urmă s-a ales cu un mormânt la marginea crângului. Acolo există un mic cimitir pentru animale. Unele morminte au câteva sute de ani vechime, iar inscripțiile abia mai sunt lizibile. Fostul boier a păstrat locul neatins, deși n-a încurajat perpetuarea obiceiului. Măgărușul a fost singurul dintre animalele lor care a fost îngropat acolo, fiindcă țineau la el foarte mult.

– Cândva, va trebui să mă duci acolo să-mi prezint omagiile.

– Vei fi obligat să apelezi la Marcia sau la Rodney. Nan se simți

umilită. El vorbise de parcă ar fi uitat că fiica proprietarului nu-i mai era alături. Nefericită, își spuse că nu era capabilă să-i atragă atenția și se cufundă în tăcere.

– Ah, iată-vă. Ce naiba faceți aici singuri, pe întuneric? Tonul Marciei sugera că știa cel puțin o duzină de motive și că niciunul nu-i era pe plac.

– Nan îmi spunea câte ceva despre istoria conacului. Keir se ridicase de pe balustradă și vorbise liniștit. A tras din nou obloanele, își spuse Nan, dorindu-și din răsputeri ca Marcia să nu-i fi descoperit, cel puțin nu încă. Până în seara asta, rare fuseseră ocaziile de a întrevedea omul din spatele acelei cochilii protectoare și nu-i convenea deloc întreruperea primei lor discuții adevărate. Avuseseră destule ocazii și înainte, în vreme ce-l plimba prin împrejurimi, dar conversațiile din Land Rover păreau să conducă mereu spre confruntări. Era un fel de joc, în care orice clipă de slăbiciune sau neatenție echivala cu o înțepătură din partea oponentului. La început, nu conta, dar înțepăturile lui Keir începuseră să usture.

– Nu știam că vă puteți lăuda cu un cimitir de animale, adăugă el, iar Marcia râse ironic.

– Ah, ăla! Tata o să culce la pământ crângul cu buldozerele și o să facă loc pentru niște terenuri de tenis. Ne-ar prinde bine niște terenuri cu suprafață netedă. Deocamdată, nu există decât cel cu iarbă, de lângă padoc.

– Dar în păduricea aceea se află vizuinele bursucilor! încercă să protesteze Nan. Se află acolo de sute de ani, sunt menționați în primele acte parohiale. Nu-i puteți deranja, aproape strigă ea. Tatăl tău nu știe că sunt acolo?

– Sigur că știe, replică rece Marcia. Dar avem nevoie de spațiu și cu asta basta. N-am să renunț la terenurile de tenis doar pentru confortul unor bursuci. N-au decât s-o ia din loc și să-și facă vizuine în altă parte. Dacă ocupă locul ăla de sute de ani, înseamnă că a venit timpul să-i mai

lase și pe alții, chicoti ea, de parcă ar fi emis o cugetare hazlie.

– Sunt niște vandali! explodă Nan cu furie, înlănțuită de brațele lui Keir. Nu-i vorba despre cimitirul animalelor, ci de bursuci. De ce să-i alunge când au destul loc în altă parte pentru nenorocitele alea de terenuri de tenis?

– Au dreptul să procedeze cum vor pe proprietatea lor, apelă Keir la rațiune. Hei! exclamă el, este a doua oară când mă calci. Îi cuprinse talia cu mai multă fermitate, în vreme ce ea se încurca în pașii simpli de dans. Las-o baltă, o sfătui el. Melodia fu înlocuită de un vals lent.

– Nu pot, se înecă ea de furie.

– Va trebui s-o faci. Keir o scutură ușor, iar ea îl privi în ochi, mintea fiindu-i deturnată pentru moment de la obsesie. Conacul aparține familiei Lisle. Prietenii tăi l-au vândut, îi aminti el.

– Doar fiindcă au fost nevoiți, replică ea încăpățânată, iar el se crispă. Dintr-o dată reveniseră la vechea atitudine de confruntare, el refuza să-i accepte punctul de vedere, iar ea îl includea în dușmănia resimțită față de familia Lisle. Deocamdată, simțea că-i urăște pe toți. Erau străini de sat și păreau doar doritori să distrugă tot ce ea prețuia mai mult. Mai întâi spitalul rural și căsuța bătrânei Ma; apoi, zidul ce împrejmuia grădina; și acum, crângul…

– Voi doi, vă străpungeți cu privirile de parcă ați fi în război. Rodney Lisle interveni între ei cu succes, răpind-o pe Nan. Keir îi eliberase talia cu o grabă care-i spunea că se bucura s-o lase să plece, își zise ea cu mânie. Cât despre ea, nu simțea niciun regret că dansul lor luase sfârșit.

– De ce naiba vă certați? se arătă Rodney curios. Cu toate că nu-l prea avea la inimă, Nan era prea pornită pentru a se mai stăpâni. Noul partener era suficient de tânăr cât să nu-și fi pierdut complet idealurile. Nu existau mari speranțe să-i devină aliat, dar n-avea alternativă.

– Lipsa asta de logică! Hotărâse totuși că trebuie să fie prudentă; n-avea cum să-i critice în față rudele, atâta vreme cât era invitata lor. Controversa asta cu privire la spital și la căsuța lui Ma. Iar acum sora ta

spune că o să construiți terenuri de tenis în locul crângului, distugând vizuinele bursucilor… Își înghiți nodul din gât și simți că e cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

– Sunt niște chestiuni chiar atât de importante – pentru tine, vreau să spun? Armura lui de nepăsare modernă căzuse, iar ceea ce apăruse dedesubt era destul de atrăgător. Nan căpătă curaj.

– Contează foarte mult. Dar este și mai important pentru bursuci, adăugă ea nefericită, clipind des.

– Văd că ești tare pornită! Nu-mi dădusem seama… Spre consternarea ei, băiatul dădu altă semnificație strălucirii exagerate a ochilor ei, iar pe figură i se putu citi o îngrijorare veritabilă. Uite, să-ți spun cum am să procedez, promise el sub imboldul momentului. Am să încerc să-l conving pe tata să mute terenurile altundeva, de exemplu pe porțiunea dintre livadă și padoc. Acolo e loc destul. Și o să fie chiar mai ușor de amenajat. Tufișurile se pot îndepărta mai ușor decât copacii, iar locul este plat, pe când crângul este în pantă. Brusc, o trase în mijlocul grămezii de dansatori. Uite-l pe pisălogul ăla din formația pop, care ți-a pus gând rău. Îl evită cu abilitate pe tânărul lățos, care se îndrepta hotărât spre Nan.

– Credeam că e prietenul tău, se arătă ea surprinsă. Era martora unei laturi a personalității lui Rodney pe care n-o mai cunoscuse până atunci.

– El așa zice, replică băiatul, disprețuitor. Știi, i se destăinui dintr-o dată, de când am câștigat o groază de bani, a devenit dificil să-i deosebești pe amicii adevărați de profitori. Înainte era mai bine, concluzionă el sincer.

– Nu-ți place să locuiești la țară, nu-i așa? Pentru a doua oară în seara aia, Nan simți că întrebarea ei nu va fi întâmpinată cu refuz.

– Nu – cel puțin, nu atât de departe. Înainte de a câștiga toți banii ăia, aveam o locuință micuță, în suburbiile Birminghamului. Tata avea o slujbă destul de bună, așa că nu ne lipsea nimic din ceea ce doream

și mereu aveam ce să facem în timpul liber. Aici… Ridică expresiv din umeri. Până de curând, nici Marciei nu-i prea plăcea. Mama și tata sunt de vină, rânji el. Tânjeau să devină "stăpânul" și "stăpâna" conacului, cred.

– Ei bine, și-au împlinit visul. Nan încerca să se poarte cu blândețe.

– Știi bine că nu-i adevărat. Tânărul era mai perspicace decât își închipuise. Tata nu s-a săturat încă, dar cred că mama a început să resimtă lipsa serilor de bingo, râse el. Cred că se ține tare doar în speranța că o s-o vadă măritată pe surioară.

– Cu un om bun? Nan nu rezistase, iar zâmbetul lui se lăți.

– Cu un bărbat bun, maimuțări el.

– Dar la oraș avea perspective mai mari, spuse Nan privind împrejur, iar partenerul replică indiferent:

– Nu mă refeream la cineva de teapa noastră. Mama vrea ca Marcia să se mărite cu cineva din clasa superioară. Cred că a pus ochii pe al tău doctor Raven, chicoti el poznaș.

– Nu-i al meu, negă ea, dorindu-și imediat să nu fi fost obligată s-o facă. Începuse s-o doară capul. Probabil că era efectul întârziat al accesului de mânie cauzat de problema bursucilor. Își dorea să se poată întoarce acasă. Fusese o zi lungă. Plecase cu Keir dimineață, să încerce să-i prindă pe nomazi înainte să dispară și de atunci amândoi nu mai avuseseră niciun moment de tihnă. Îl căută din priviri. Era obligată să aștepte până ce el va dori să se retragă. Îl observă în celălalt capăt al încăperii, dansând cu Marcia. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut propria mașină. Ar fi fost independentă, l-ar fi putut lăsa să danseze cât dorea și n-ar fi trebuit să-l aștepte și să fie de față. Proprii genunchi începuseră să tremure.

– Scuze, i se adresă ea lui Rodney, renunțând la orice pretenție că ar fi avut chef de dans. Sunt obosită. Nu cred că pot face față energiei voastre, mărturisi ea cu părere de rău, urmărind agitația celorlalți. Contorsiunile tinerilor cu greu puteau fi numite dans; fiecare o ținea pe

a lui, interpretând fantezist muzica. Doar vreo două cupluri apelaseră la maniera convențională, iar dintre ele făcea parte și perechea Keir-Marcia.

– Ah, o s-o țină tot așa până mâine. Oricum, probabil că s-au trezit abia la prânz, aprecie tânărul. Când mă voi sătura, am s-o șterg. Nu se vor supăra. Indiferența lui față de musafiri era pe măsura atitudinii lor, iar Nan începu să înțeleagă de ce-i numise el profitori. În mod vag, simțea milă pentru familia Lisle, mai ales pentru Rodney. Aveau atât de mult, dar atât de puțin în același timp. Iar băiatul părea singurul suficient de perspicace încât să-și dea seama. Ceilalți trei păreau preocupați exclusiv să-i deposedeze pe alții, își spuse ea cu dezgust. Spitalul, vizuinele bursucilor, și acum Keir, dacă lucrurile evoluau după dorințele Marciei și ale mamei ei. Însă refuză să-și pună întrebarea esențială: cui i-l răpeau pe Keir?

– Iată-ți însoțitorul, vine să te ia. Rodney nu voise să insinueze nimic, dar felul cum rostise acele cuvinte, de parcă Nan ar fi fost un pachet ce urma să fie aruncat pe bancheta din spate, îi spori resentimentul și izbucni supărată.

– Ți-am mai spus că nu-i escorta mea. Nu-i păsa că tânărul păru surprins și nici că Marcia și Keir se apropiaseră și-i auziseră cuvintele.

– Atunci, al cui e? întrebă Marcia cu prefăcută dulceață. Nu-l putem lăsa pe sărmanul drăgălaș să creadă că nu aparține nimănui, nu-i așa? Își trecu degetele peste reverele hainei lui și păru că ar fi vrut să continue gestul, mângâindu-i obrazul, dar nu îndrăznea. Cui să-l atribuim? Dinții mici, ca niște perle se arătară într-un zâmbet vesel, care însă nu se reflecta și în privire.

Ochii erau duri ca niște agate și o sfredeleau pe Nan, inconfundabil provocatori.

– Cui dorești, ridică Nan din umeri cu indiferență, nedorind să se preteze la jocul acela stupid. Ție, sau Edwinei – cui îți convine?

Nu-și dădea seama ce o îndemnase să spună acele cuvinte, cu

excepția faptului că atitudinea Marciei o determinase să dorească să se răzbune: să întoarcă loviturile. Dar observând reacția lui Keir, al cărui obraz devenise alb ca varul și care era mai mânios decât îl văzuse vreodată până atunci, pricepu că nu procedase bine.

Capitolul 7

– Cum ai aflat de Edwina?

Vorbise încordat, împroșcând-o parcă, prin întunericul din mașină. După ce-și luase rămas-bun de la gazde, se cufundase în tăcere – cel puțin, față de ea. Primise invitația Marciei – "să mai treci pe la noi cât de curând" – zâmbind prietenos și auzise promisiunea rostită de Rodney – "n-am să uit ce ți-am promis, Nan, păstrăm legătura". Se strâmbase dezaprobator, dar nu comentase, iar Nan nu se oferise să-i explice. Ar fi trebuit să-i fie foarte clar că nu-și dăduse întâlnire cu flăcăul. Ridicolă idee; era mult mai tânăr decât ea. Dar chiar și așa, n-ar fi fost treaba lui.

– I-am găsit numele pe fotografia din camera ta. Se întrerupse, incapabilă să continue.

De ce îi venise atât de greu să-i explice? se întrebă mai târziu, vârându-se în așternut. Ar fi ascultat-o, dacă i-ar fi povestit întâmplarea și ar fi priceput. În loc de asta, propria tăcere părea s-o condamne. Nodul din gât n-o lăsase să scoată vreun cuvânt nici în hol, când el se depărtase mânios.

– Acum, că ai descoperit ceva, poate ai să te liniștești. Poți să crezi ce vrei! Și fără să spună măcar noapte bună, trecuse pe lângă ea și se făcuse nevăzut în propria cameră.

Nan încercă să-și explice cele două lacrimi ce i se rostogoliseră pe obraji, urmate de multe altele, prin supărarea provocată de problema bursucilor. Pentru prima oară, nu simți nicio bucurie privind în oglindă modelul complicat al broderiei cămășii de noapte, în vreme ce-și pieptăna cu mișcări automate părul. Își clăti din nou obrajii cu apă rece, în încercarea inutilă de a se calma.

Ce bun mi-ar fi fost acum ursulețul lui Timmy, își spuse ea, copleșită de singurătatea ce o învăluia ca o ceață cenușie. Până și obiceiul împământenit de a-și trage pătura peste cap n-avea sorți de izbândă. Numai că maturii erau lipsiți de alinarea unui ursuleț de pluș, căruia să i se destăinuie, fiind siguri de confidențialitate. Oricât de mizerabil s-ar fi simțit, maturii trebuie să se declare mulțumiți cu perna rece, impersonală. Se trezi cu obrajii umflați.

Cu degete fremătânde, se obloji cu cremă, strâmbându-se de usturime. Mulțumea cerului pentru existența fardurilor. Nu obișnuia să le utilizeze, iar când o făcea le aplica discret, dar în dimineața aceea trebuia să mascheze efectele nopții de chin. Pleoapele erau într-o stare mai proastă decât obrajii, dar crema își făcu efectul, iar atunci când coborî la micul dejun, pe chipul ei nu mai existau urme prea vizibile și cele rămase puteau fi puse pe seama oboselii și aerului îmbâcsit cu fum de țigară de la petrecere.

Crema de zi îi salvase aspectul, dar nu făcuse nimic pentru moral. Temerile se intensificau cu fiecare treaptă coborâtă. Era îngrozită de întâlnirea cu Keir.

– 'Neața, Rose, răspunse ea salutului vesel al roșcatei și scăpă un suspin de ușurare când, intrând în sufragerie, constată că ceilalți membri ai familiei erau deja acolo și nu păreau foarte puși pe discuții.

– Petrecerile nocturne nu-mi priesc. Sunt prea bătrân, mormăi Oliver Gray și se cufundă într-o tăcere pe care nici soția lui nu părea dispusă s-o tulbure, așa că nimeni nu comentă dispoziția necomunicativă a Nanei, sau a lui Keir, când li se alătură, cinci minute

mai târziu, cu un scurt bună dimineața. Nan îl auzise vorbind pe hol cu Timmy, pe obișnuitul lui ton amabil.

Rose îl ajută pe băiat să scape de atmosfera aceea mohorâtă, sugerând cu tact:

– Dacă ai terminat de mâncat, poți să te duci să-l hrănești pe Fluffy. Primind acceptul doamnei Gray, băiatul o zbughi fericit afară.

– Acum, vrei să-mi spui ce ai făcut cu fotografia Edwinei? În clipa în care ușa se închisese în urma Rosei, Keir deschise subiectul cu răceală, iar comesenii îl priviră uimiți.

– Ce am făcut cu ea? se bâlbâi Nan. Nimic, bineînțeles. Am lăsat-o pe noptieră.

– Imposibil. Nu-i acolo. Dacă asta-i ideea ta de glumă… Neținând seama de prezența unchiului și a mătușii, nu făcea nicio tentativă de a-și ascunde mânia.

– Dar acolo trebuie să fie, doar n-o fi făcut picioare. Indignarea ei era pe măsura supărării lui. Voiam să-ți explic în ce condiții s-a spart geamul, dar n-am mai apucat ieri.

– Ah, căutați fotografia, domnu' doctor Raven? Neauzită, Rose reapăruse, aducând un ibric de cafea. Don'șoara Nan a pus-o pe noptieră, dar m-am gândit că v-ați putea tăia în geamul spart, din neatenție, așa că am adus-o jos și am vârât-o într-o pungă de hârtie. Chicoti brusc. Toate s-au răsturnat din sertar când am tras de el. A cedat brusc și m-am trezit cu el în poală. Dar fotografia s-a lovit de piciorul unui scaun, oftă ea. Îmi pare foarte rău. Don'șoara a zis că o să vă spună și că o să facă rost de o bucată de sticlă, ca s-o înlocuim pe cea spartă. Mai doriți niște cafea? E proaspăt făcută. Și se apucă să-i umple ceașca. Acum, o să mă duc să aduc poza. Vorbise pe tonul pe care l-ar fi folosit cu un băiețel necăjit, căruia îi promitea că-i aduce jucăria preferată.

– Iat-o, reapăru curând, scoțând fotografia dintr-o pungă mare de hârtie. Numai geamul s-a spart, poza n-are nimic. Îmi pare foarte rău, dar n-am avut ce face, repetă ea mâhnită.

– N-aveai de unde să știi că fotografia e înăuntru, Rose. N-a fost vina ta. Ar fi trebuit să te avertizez. Îi luă poza din mână, mulțumindu-i potolit, iar ea părăsi încăperea fericită, lăsând în urmă aceeași liniște stânjenitoare. Keir privi spre Nan. Îmi pare rău, începu el, dar se opri. De pe figură îi dispăruseră semnele mâniei, iar ochii lui recăpătaseră expresia aceea pierdută, caracteristică încă de la sosirea la Minster. În ultimul timp, se mai estompase puțin… Continua să țină fotografia cu fața în jos, așa cum o primise de la Rose, fără să încerce s-o întoarcă.

– Pot s-o văd? Mary Gray întinsese o mână. Avem un meșter foarte priceput în sat. Dacă nu-i spart decât geamul, sunt sigură că o va repara perfect.

Cu o imperceptibilă ezitare, Keir întoarse fotografia fără s-o privească și i-o înmână doamnei Gray.

– Ah, o s-o dreagă fără probleme, declară ea încrezătoare. Bine că nu s-a deteriorat poza, ar fi fost păcat la cât este de frumoasă. Edwina… rosti numele gânditoare, are un nume neobișnuit și o figură încântătoare.

– Edwina a fost soția mea.

– Soția? păru uimit Oliver Gray. N-am știut…

– A fost? interveni Mary, cu un gest de avertizare, care-i opri cuvintele pe buze soțului.

– Da, răspunse el. A murit într-un accident de mașină… despre care ți-am povestit, continuă el, întorcându-se spre Nan.

"Mașina s-a făcut praf. Dar eu nu eram la bord." Vorbele lui îi reveniră în memorie. Deci, asta se petrecuse cu mașina lui. Și cu nevasta. Trecuse mai mult de un an de la accident, așa-i spusese. Totuși, încă nu avea puterea să privească fotografia ei. Să-și amintească.

– Ăsta-i motivul pentru care nu te-am însoțit imediat spre Minster, după vizita la Londra, îi explică el partenerului. Trebuia să finalizez actele privind lichidarea proprietăților Edwinei. Cred că ți-am spus…

– Da, ziceai ceva despre lichidarea unei proprietăți, aprobă din cap

Oliver Gray. Nu-i spusese și despre ce proprietate era vorba. Cunoscându-l, Nan își închipuia că se limitase la o explicație cât mai sumară, folosindu-se de rezervă ca de o armură împotriva suferinței, preferând să se retragă decât să suporte compasiunea oamenilor. Nicio mirare că la prima lor întâlnire spusese că se simțea bătrân.

– Nu fi mâhnită, Mary. Keir îi luă fotografia și vorbi liniștit, observând expresia ei tulburată: a trecut mai bine de un an, aproape doi, cred. Părea oarecum surprins. Ciudat cât de repede trece vremea. Lichidarea proprietății a durat, dar era aproape gata când Oliver m-a chemat la Minster. Zâmbi scurt. Venirea aici mi-a fost de mare folos. Și în cele din urmă, oricine se adaptează, îi aruncă el o privire Nanei.

Oare cât de mult se adaptase? se întrebă ea, amintindu-și cum se albise la auzul numelui Edwinei, seara precedentă. Avea remușcări. Regretase amarnic felul cum dăduse frâu liber impulsivității, iar acum – că aflase cine era Edwina – se simțea și mai rău.

Rupse altă tulpină de salvie și o intoduse în săculețul lăsat alături, pe iarbă. Privea fără să vadă plantele aromatice dimprejur. Revedea în minte evenimentele petrecute la micul dejun.

– Încă o mână de tulpini și va fi suficient, murmură Nan, cu gândurile în altă parte. Apoi renunță și se așeză pe călcâie, îndepărtându-și părul din ochi.

– Ce o să faci cu ditamai grămada? O umbră apăru lângă ea și, întorcându-se, îl văzu pe Keir. O observa și în ochi îi apăruse o lucire de interes – da, constată ea, liniștindu-se – un zâmbet îi ridicase colțurile gurii. Probabil că se hotărâse să dea uitării trecutul.

– Keir, îmi pare rău pentru aseară. Chipul lui se profila pe cerul strălucitor, iar ea își dori să-i poată vedea ochii, dar era imposibil din poziția aceea, cu soarele în față.

– Iar eu îmi cer scuze pentru azi-dimineață, așa că suntem chit. Se lăsă pe vine lângă ea, întinse mâna și rupse un fir mov de lămâiță înflorită. Îl zdrobi și-și îngropă fața între palme, inspirând mireasma

puternică. Hai să dăm uitării amândoi cele petrecute, bine? S-o luăm de la capăt. Apoi o privi în ochi, neatingând-o; mâinile i se sprijineau pe genunchi și se afla foarte aproape de ea. Vrei să fim… prieteni? Senzația de ușurare o împingea să accepte orice, așa că dădu din cap bucuroasă. Zâmbetul lui se lărgi.

– Acum că am lămurit problema asta, poate vei binevoi să-mi răspunzi la întrebare.

– Care întrebare? Ce voise oare să afle de la ea, cu excepția acceptului de a o lua de la capăt? Probabil că se referise tot la revenirea la relațiile anterioare. Pricepea foarte bine că asta nu-i va fi suficient mult timp, prezenta ei dispoziție nu va dura și, după ce va fi de domeniul trecutului, nostalgia se va reinstala. Va tânji după ceva mai mult decât simpla amiciție. Inimile nu rămâneau nemișcate, aveau propriile lor voințe, care nu coincideau întotdeauna cu cele ale nefericiților posesori.

– Ce vei face cu toată grămada asta? repetă el întrebarea, iar Nan se relaxă.

– Asta-i foarte simplu, răspunse ea degajat. Mult mai simplu decât crezuse, dar nu-i dezvălui asta. Le separ în legături și le atârn în cârligele pentru șuncă, prinse pe grinzile din tavanul bucătăriei. În felul acesta, se vor usca lent și o să avem la îndemână verdeață pentru iarnă.

– Întrucât sper să beneficiez de pe urma lor, am să particip și eu la pregătire și, fără altă vorbă, își vârî mâna în buzunarul pantalonilor și dădu la iveală un mănunchi de sforicele, printre care se ițea un briceag uzat, cu lama ruptă.

– Vai, Keir! chicoti ea, fără să se poată stăpâni, privind cu amuzament ghemul încurcat. Scos din buzunarele unui costum impecabil Savile Row, acesta provoca un contrast hazliu. Parcă ai fi Timmy, îl acuză ea. Dintre toate imperfecțiunile armurii sale, era cea care releva cel mai bine, după ea, adevărată lui fire. Băiețelul care încă se ascundea în spatele aparenței de bărbat sigur pe sine, despre care

aflase că era la fel de sensibil ca ea în fața durerii.

– Nu înțeleg de ce fac femeile atâta caz de conținutul buzunarelor. Sunt lucruri foarte utile.

– Și astfel înnodate, n-ai cum să le dai de capăt, îl dojeni ea bine dispusă. Deschide-ți briceagul, iar eu voi încerca să descurc ițele. Arată de parcă ai fi jucat "leagănul". Găsi un căpătâi și începu să descurce ghemul.

– Leagănul? Keir părea cuprins de amintiri. Știi, am și uitat, când eram copii, obișnuiam să ne jucăm astfel.

– De fapt, n-ai uitat, doar ai refuzat să-ți mai amintești. Ți-am mai spus, n-ai cum să-ți uiți rădăcinile.

– Va trebui să mă înveți din nou jocul.

– O s-o facă Timmy. Nu îndrăznea să se implice. Împletirea sforii peste degetele lui pentru a construi o figură geometrică, preluarea firului pe propriile ei mâini, atingerile inerente… Trebuie să mă apuc de realizarea păpușilor de porumb pentru festivalul recoltei, se scuză ea. Snopii de la Coton Hill sunt aduși pentru a începe mâine decorarea bisericii. Nu prea mai este vreme, iar păpușile nu se fac ușor. Am promis.

– Am mai văzut păpușele, declară el, în vreme ce strângea o legătură de salvie, dar n-am știut niciodată cum se realizează.

– Dacă deseară stai acasă, vei vedea două. Tanti Mary a promis că mă ajută. Ea face una, iar eu alta.

– Ziceai că mergem la cules de mure. Glasul subțirel, neconsolat al lui Timmy îi aminti altă promisiune, iar băiatul apăru lângă ei, însoțit de Sauce.

– Nu mai împinge, protestă Nan împotriva botului curios al corciturii, care încerca să descopere ce ascunde ea în poală. Ține-l, Timmy, o să mă răstoarne… Prea târziu! râse ea și se rostogoli în iarbă, împrăștiind împrejur toate firele de verdeață ce nu fuseseră încă legate.

– Le culeg eu, se repezi Timmy să ajute, iar corcitura își pierdu

interesul și se depărtă.

– Nan mi-a spus că o să mă înveți să joc leagănul. Keir îi permise copilului să strângă următoarea legătură și chiar să-i utilizeze briceagul, tăind sfoara.

– Nu știi cum? se arătă Timmy uimit. O să-ți arăt, dar cum rămâne cu murele? Jocul cu șnurul împletit era pentru serile de iarnă, când erai obligat să stai în casă, la gura sobei.

– Mergem astăzi, imediat după școală. Ah, uitasem, a început vacanța, nu-i așa?

– Săptămâna asta nu mai mergem la școală, o informă Timmy cu satisfacție, iar Keir izbucni în râs.

– Ai spus că acum e vremea murelor, se alătură el pledoariei băiatului.

– Bine, mergem după masa de prânz, acceptă Nan. N-o să avem mult de lucru pentru cină – Rose o să lase iepurele în ceaun și pot să-l pun pe foc înainte de plecare, iar la întoarcere va fi numai bun. Asta este după-amiaza liberă a Rosei și nu se va întoarce înainte de nouă. Își planifica timpul astfel încât să poată culege fructe de pădure, fără s-o împovăreze pe mătușa ei sexagenară.

– În după-amiaza asta și eu sunt liber. Ochii negri, râzători ai lui Keir implorau permisiunea de a li se alătura.

– Poți să vii, cu condiția să-ți schimbi costumul, replică Nan. Acesta e mult prea bun ca să-l distrugi cu pete de mure.

Îmediat după prânz, Keir se prezentă la inspecție.

– Așa merge?

– O să fie perfect. Nan își ascunse surpriza. Arăta cu cel puțin zece ani mai tânăr și cumva… fericit. Sau măcar, lipsit de griji, deocamdată. De parcă odată cu hainele ar fi scăpat și de necazurile personale. Cele pe care le purta acum erau tot de bună calitate, dar păreau suficient de vechi și purtate: un pulover cu guler rulat pe gât, pantaloni și pantofi confortabili.

– Ăsta-i echipamentul meu de hoinăreală.

– N-am știut că-ți place să umbli. O faci adesea? Edwina nu părea o femeie dispusă să hălăduiască pe coclauri, la noroc, pe orice vreme, dar nici el nu lăsase asemenea impresie când își făcuse apariția. Abia de curând începuse Nan să descopere adevărul, dincolo de aparențe.

– Nu cine știe ce, n-am prea avut ocazia, răspunse el cu regret. Dar uneori, când nu mai suportam orașul, evadam pe dealuri pentru o zi.

– Zilele furate sunt cele mai plăcute, recunoscu Nan. Și le poți savura și mai târziu, în jurul focului, depănând amintiri.

– De plusul ăsta n-am avut parte, admise el. Eram nevoit să plec singur. Edwinei nu-i plăcea să umble.

Deci, intuise corect. Edwina nu se dădea în vânt după activitățile în aer liber. Keir vorbise degajat despre fosta soție, iar Nan se simți bucuroasă. Chiar dacă o întrista, subiectul putea să-i facă lui bine.

– Chiar speri să umplem toate astea? schimbă el brusc subiectul, gesticulând spre recipientele de pe bancheta din spate și cele trei castronele albe – câte unul pentru fiecare.

– Vom reuși, dacă vă dați silința, se arătă ea încrezătoare. Și să nu mâncați prea multe, îi avertiză ea. N-avem nevoie de dureri de stomac peste noapte.

Dintr-o dată, fu izbită de ciudățenia unui asemenea sfat dat unui medic și-i zâmbi.

– Ești o adevărată stăpână de sclavi! Totuși, vreo oră mai târziu, Keir privea uimit și mândru la propria grămadă de mure culese. Habar n-aveam că sunt atât de multe.

– Solul de prin părțile astea este favorabil rugilor de mure. Nan continua să culeagă, neobosită. Ne plac în combinație cu merele. O să capeți o plăcintă, drept răsplată pentru efort.

Keir își reluă activitatea, apoi se opri și se ridică.

– Ce face Sauce? Câinele se străduise până de curând să sape la intrarea unei vizuine de iepuri, dar acum zgomotul încetase, iar el

scheuna jalnic.

– S-a blocat undeva, după cum sună. Mai bine mă duc să văd. Nan puse deoparte castronelul cu mure și porni în direcția scâncetelor.

– Îmi vine să-l omor pe Jake! murmură ea pornită, după câteva secunde. E unul dintre lațurile lui. Stai liniștit, Sauce! încercă ea în van să-l potolească pe câine, pentru a-i desface colacul de sârmă prins în jurul piciorului, dar zbaterile corciturii nu făcură decât să strângă mai tare lațul.

– Dă-mi voie să-l țin eu nemișcat. Keir îngenunche alături și luă cățelul în brațe. Acum reușești?

– Hm, așa cred. Unde-i Timmy?

– Culege în partea cealaltă a crângului. De ce?

– Să-l lăsăm în pace până îl eliberăm pe Sauce. Nu vreau să se necăjească.

– Lasă-mă să mă uit, bătrâne. Keir întinse mâna și o ajută să lărgească gura lațului. Apoi înlătură blana încâlcită și oftă a ușurare. E în regulă, nu s-a tăiat. Blana i-a salvat pielea. Totuși, cred că l-a cam durut. Lăsă jos câinele și dădu din cap mulțumit, observându-l cum se scutură și pornește vioi, fără să șchioapete, în direcția fluierăturilor distonante ale lui Timmy. N-are nimic, zâmbi el și o ajută pe Nan să se ridice în picioare. Mai bine aruncăm o privire de-a lungul lizierei, să vedem dacă Jake n-a mai lăsat și alte semne de prezență. Nu-i dădu drumul și porniră ținându-se de mână, aplecându-se din când în când. Abia când fură siguri că Sauce reușise să găsească singurul laț rămas, se întoarseră.

– Ce facem cu asta? Nan ridică bucata de sârmă legată de un băț, iar el i-o luă dintre degete.

– Asta! Desfăcu sârma înnodată. Mi-ar plăcea să rup reteveiul pe spinarea nomadului, fiindcă te-a supărat. Îi observase paloarea.

– Nu-i vorba despre asta, doar că… Hai să ne întoarcem la Timmy. N-avea cum să-i explice că paloarea se datora faptului că o ținuse de mână. Știuse că năzuința o să apară din nou și asta se întâmplase. Dar

era preferabil să-l lase să creadă că suferința se datora capcanei.

– Uite, am mai umplut un castron! se lăudă Timmy, dar privirea îi fu atrasă imediat de obiectul din mâna lui Keir. Ce ai găsit? se ridicase pe vârfuri ca să vadă mai bine.

– Țiganii au lăsat un laț la o vizuină de iepure. Keir își alese cuvintele, astfel încât să nu menționeze accidentul. L-am luat de acolo ca să nu prindă din greșeală alt animal.

– Tata le dă foc dacă le găsește, replică băiatul. Ce ai să faci cu el?

– O să-l pun pe foc, acceptă Keir sugestia. S-o întrebăm pe Rose dacă putem să-l vârâm în mașina de gătit.

– Rose nu va fi acasă, îi aminti Timmy. Se duce la cinematograf cu polițistul. Mi-a spus să nu uit să-l hrănesc pe Fluffy, înainte de culcare. Părea îngrijorat.

– O să-ți amintesc, îl asigură Nan, privind amuzată spre Keir. Secretul Rosei ieșise la lumină, indiferent dacă-i convenea sau nu. Ai cules o mulțime de mure, continuă ea admirativ, ascunzându-și cât mai bine zâmbetul.

– Te încălzești muncind.

– În cazul acesta, meriți o înghețată, interveni Keir. Toți meritățm, sugeră el, cu elan tineresc. În vreme ce Nan oprea mașina în fața magazinului sătesc, îi întrebă ce aromă preferă. Reveni peste câteva clipe. N-au decât la cornet, dar suntem deja atât de murdari încât mi-am spus că nu mai contează câteva pete, declară el vesel, înmânându-i lui Timmy înghețata cu ciocolată, Nanei pe cea de căpșuni și păstrând-o pentru sine pe cea cu aromă de cafea. Sunt ani de când n-am mai mâncat un cornet de înghețată, mărturisi Keir cu desfătare. Nan îi aruncă o privire plină de milă. Era sănătos, realizat profesional și, totuși, soția, sau slujba, sau cele două combinate îl încorsetaseră parcă, privându-l de cele mai simple bucurii, cum ar fi o plimbare pe coclauri, sau un cornet de înghețată.

– Arătați de parcă ați fi la o petrecere. Vă deranjează dacă particip și

eu? Nan mușcă brusc din înghețată și simți o durere ascuțită în dinți. Marcia venea spre ei din direcția conacului. Probabil că-i văzuse din grădină și nu mai pierduse nicio clipă.

– Vrei și tu un cornet? o invită Keir.

– Doamne ferește, nu! Nici nu mă ating de înghețată, scuturã ea viguros din cap. Trebuie să am grijă de siluetă, îi destăinui ea cu o expresie șireată. Vă invidiez pe voi, slăbănogii, se întoarse ea spre Nan, cu o privire care dezmințea tonul amical.

– Nan nu-i slăbănoagă, nu-i așa? sări indignat Timmy. Nu ești…

– Liniște, Timmy! îl potoli ea, dar nu reuși să-i înăbușe corectitudinea tinerească, stânjenitoare, cu care se uita la Marcia. Pentru moment, n-o interesa cum o descria blonda. Singura dorință era să-l ia pe Timmy și să dispară, înainte de a se instala starea de beligerantă. Abia se normalizase relația dintre ea și Keir și nu trebuia să permită o nouă deteriorare, își zise ea.

– Am venit să văd dacă ești liber în seara asta, i se adresă Marcia lui Keir, ignorând-o complet pe Nan. Aș vrea să-mi spui ce părere ai despre noile terenuri de tenis. Cele pe care vrem să le construim în locul crângului. Aruncă o privire disprețuitoare spre Nan, ale cărei buze se strânseseră.

"N-am să-i răspund", își jură ea, concentrându-se asupra înghețatei. Provocările Marciei o făcuseră să reacționeze seara trecută, cu rezultate aproape dezastruoase.

– Cu plăcere, acceptă Keir entuziast, deși cred că David Whitworth sau soția lui ar fi mult mai în măsură să dea sfaturi.

– Ah, ei ar vrea ceva la nivelul Wimbledonului, râse Marcia. Prefer părerile unui amator priceput, îl flată ea.

– Dacă pui problema așa, nu pot să refuz, răspunse el galant, iar Nan se strâmbă. Cu toată atitudinea lui distantă, era la fel de vulnerabil la flatări ca orice bărbat. Parcă spuneai că o să cinăm devreme astă-seară, Nan? Pe la șase? Îi mulțumi pentru răspuns și-i spuse Marciei:

pot să ajung la conac în jur de ora șapte.

– Dar cum rămâne cu "leagănul"? interveni Timmy. N-o să mai avem timp…

– N-o putem lăsa pe mâine, bătrâne? spuse el convingător. Amplasarea terenurilor ălora este foarte importantă.

– Bine… Timmy părea dezamăgit, dar renunță. Nan îi aruncă o privire lui Keir.

Importantă? De ce erau atât de importante nenorocitele alea de terenuri ale familiei Lisle? Cu ce era mai prejos cel vechi, acoperit cu iarbă? Foștilor stăpâni le fusese suficient. Iar jocul Marciei era slăbuț, ca să se exprime blând, așa că nu vedea la ce i-ar servi niște terenuri noi – doar dacă le considera ca pe un fel de simbol al statutului social? Sau era doar o înțepătură la adresa ei. Acum își dorea să nu-și fi dat de gol sentimentele privind soarta bursucilor. Așa stând lucrurile, Marcia avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să-și pună planul în aplicare. Promisiunea de ajutor venită de la Rodney n-avea greutate. Tatăl lor o răsfăța pe Marcia chiar mai mult decât pe fratele ei, iar dacă s-ar fi ajuns la un conflict deschis, Nan n-avea nicio îndoială cine ar fi ieșit câștigător.

Conduse până acasă într-o liniște încăpățânată, pe care nici ceilalți nu păreau dispuși s-o rupă, Timmy fiind probabil dezamăgit – uita voit că amânarea se făcuse cu permisiunea băiatului – iar Keir fiindcă se gândea deja la întâlnirea cu Marcia. Gândul acesta îi strică toată pofta de iepure la ceaun. Keir își mâncă porția cu vizibilă plăcere. Atât se alesese din protestul lui împotriva vânătorii de la Coton Hill, își spuse ea sarcastic. Nu mai aduse vorba despre bursuci; dacă lui nu-i păsa că vizuinele vor fi acoperite cu "tarmac", conștiința ei n-avea de ce să sufere. De-a lungul cinei, răspunse monosilabic la toate remarcele lui și-i ignoră promisiunea că n-o să lipsească mult.

Se aplecase asupra baloților de coceni, de parcă ar fi fost prea absorbită de lucrul la păpuși, pentru a-i observa plecarea.

– Acum poți să-l hrănești pe Fluffy, îi aminti ea lui Timmy, după ce

terminase de strâns masa.

– Păcat că are chef de joacă tocmai când trebuie să mă culc, se tângui el, dar Nan nu cedă, îl sărută pe frunte și coborî, întrebându-se ce or fi făcând acum Keir și Marcia. El declarase că n-o să întârzie. Însă păruse nerăbdător să se ducă și n-o vedea pe Marcia dispusă să renunțe prea curând la prezența lui. Cu o zi în urmă, pretinsese că nu-i plac nici lui petrecerile prelungite în noapte, dar făcuse o excepție pentru Marcia, își zise ea caustic. Ciudat, Edwina fusese tot o blondă platinată, dacă era să se ia după fotografie, cu aceleași trăsături dure ca Marcia. Keir părea să fie atras de același tip de femeie. Mâinile ei împleteau automat pănușele, iar păpușile căpătau formă din obișnuința exercițiului, în vreme ce gândurile o purtau aiurea.

Zgomotul de la intrare o făcu pe Mary Gray să comenteze, surprinsă:

– Asta trebuie să fie Rose. S-a întors devreme, încă nu-i nouă.

– A fost la film cu polițistul. Mi-a spus Timmy, zâmbi Nan, iar mătușa izbucni în râs.

– E normal ca Timmy să știe, observă mai multe lucruri decât bănuim noi.

După-amiază, o văzuse pe Marcia și fusese impresionat nefavorabil. Privirea disprețuitoare pe care i-o aruncase vorbea de la sine, iar Nan se îndoia că ar fi reușit să-l potolească atât de ușor dacă ar fi știut despre bursuci. Ea era aproape la fel de supărată pe Keir ca și pe Marcia. Fusese indiferent față de problema vizuinelor, ca și în cazul spitalului. Era aproape mulțumită că plecase.

– Ai avansat mult. Obiectul gândurilor ei se lăsă pe vine lângă sofa, iar ea îl privi cu vinovăție.

– Nu credeam că ai să te întorci atât de devreme.

– Am spus că n-am să întârzii. O privi cu uimire. Cine credeai că a trântit ușa de la intrare adineauri – vreun spărgător? glumi el.

– Nu te prosti! Emoțiile contradictorii îi provocaseră ieșirea necontrolată.

– Nan spunea că te interesează să vezi cum se fac păpușile, îi sări în ajutor Mary Gray, iar Nan își reluă lucrul fără elan.

De ce a trebuit să izbucnesc așa? Abia declaraseră armistițiu, își zise ea nefericită. Știa foarte bine de ce. Era mult mai ușor să fii mânioasă pe el decât să-l iubești. Fusese un fel de manevră de apărare împotriva propriilor sentimente, pe care le dorea neștiute de nimeni – mai ales de el – pentru a-și proteja mândria. După-amiază, la cules de mure, nu simțise nevoia unei armuri. Se întorseseră la copilărie, alături de Timmy. Râseseră împreună, Keir aplecase ramurile mai înalte, ca ea să le poată culege. Întotdeauna, fructele la care nu ajungi sunt cele mai atrăgătoare. "Așa se întâmplă mereu", o tachinase el, dar continuase s-o ajute.

– De astă dată, sigur este Rose. Ușa trântită și sunetul tocurilor pe pardoseală nu lăsau nicio îndoială. Peste câteva secunde, aceleași tocuri țăcăniră din nou grăbite.

– Pardon, don'șoară, spuse roșcata, vârându-și capul pe ușă, vizibil agitată. Părul ei era chiar mai zburlit ca de obicei, iar Nan se întrebă dacă nu cumva intervenise și mâna polițistului. Ați văzut cumva dacă Timmy și-a hrănit hamsterul înainte de culcare?

– Da, i-a dat de mâncare, răspunse Nan. I-am adus aminte.

– Îmi închipui că nu i-ați amintit să închidă ca lumea și ușița cuștii, după aceea?

– Nu, și nici nu m-am dus să verific.

– Ar fi fost mai bine dacă o făceați, don'șoară. Suna a reproș. Hamsterul a scăpat, anunță ea. Trebuie să fie prin casă, fiindcă ușa spre oficiu este închisă. Dacă nu doriți o repriză de plânsete mâine dimineață, adăugă ea cu un rânjet semnificativ, va trebui să găsim mica bestie – și încă repede!

Capitolul 8

– Unde naiba s-ar putea ascunde un hamster? Nan se trase spre mijlocul sofalei, privind neliniștită împrejur.

– Ar putea fi oriunde, don'șoară, răspunse Rose, cu o lipsă de grijă veselă. E atât de mic și poate intra oriunde neobservat.

– Ah, Doamne, asta-i o nouă încercare. După petrecerea de ieri, speram să avem o seară liniștită, oftă Mary.

– Tu și cu Oliver nu trebuie să vă deranjați, declară Keir, scoțându-și haina. Haide, Nan. Hai să vânăm hamsterul, o invită el vesel, provocând-o parcă să refuze.

– Eu? Ridică privirea spre el, uimită și furioasă. Știa că-i era teamă de șoareci. Eu, ă… Se uită neajutorată la păpușa neterminată din mână. El o urmărea ironic. Da, îi era frică de șoricei, tremura, iar el știa foarte bine. Își mușcă buzele.

– Vă ajut și eu, doctore Raven, se oferi Rose. O să cercetez bucătăria și debaraua, în vreme ce dumneavoastră și don'șoara vă ocupați de hol și de celelalte încăperi. Rose luase decizia în locul ei, dar Keir aștepta în continuare în fața ei provocator, așa că Nan strânse din buze și ridică bărbia sfidător.

– Ce mai aștepți? Se ridică de pe sofa, sperând să nu-i tremure genunchii prea tare. Ce facem dacă-l găsim?

– Tu țipi, iar eu vin să-l prind, râse Keir, înveselind-o și pe Rose.

– Probabil că este încă în oficiu. Remarca o mai încurajă puțin pe Nan. Deși le place să exploreze. Lăsați luminile aprinse; în felul ăsta, probabil va rămâne pe loc și o să-l putem captura ușor.

O oră mai târziu, cu părul în dezordine, Nan se recunoscu înfrântă.

– Pur și simplu, nu-i aici! exclamă ea, sperând ca ușurarea să nu-i fie vizibilă.

– Nu știu unde să mai căutăm, recunoscu și el, frustrat. Ai avut mai mult noroc, Rose? o întrebă când femeia li se alătură pe hol.

– Nu, domnule, veneam să văd dacă n-ați reușit dumneavoastră. Mâine o să avem de furcă cu tânărul Timmy, prezise ea.

– Oare Sauce nu l-o fi…? Nan înghiți în sec și nu termină propoziția. Nici nu-i venea să se gândească la această posibilitate.

– Nu, don'șoară, am închis câinele în garaj cu mâna mea, înainte de a pleca, respinse Rose posibilitatea.

– Lăsați-o baltă deocamdată, îi îndemnă Mary Gray. Am făcut cafea și sandvișuri și insist să ne culcăm la o oră rezonabilă, indiferent dacă hamsterul apare sau nu. Vino, Rose, e destul pentru toată lumea. Îi mână spre sufragerie. Mâncați, și o să reluăm căutările mâine. Animalul de companie o să apară în cine știe ce loc neașteptat, veți vedea.

– Mâine o să avem amândoi nevoie de minte limpede, interveni Oliver Gray, adresându-se partenerului. Recomandările Comitetului de Planificare trebuie să ne parvină cu poșta de dimineață.

– Cum sună recomandările? vru să afle Nan. În așteptarea răspunsului, degetele i se crispaseră pe ceașca de cafea.

– Poate că am folosit un cuvânt nepotrivit, răspunse unchiul. Raportul enumeră cât se poate de imparțial toate argumentele pro și contra privind existența spitalului.

– Dar am rămas cu impresia că se va vota?

– Așa va fi, dar numai după ce funcționarul guvernamental va discuta cu cei din comitet. Mai întâi va studia raportul, apoi o să-i

asculte pe membrii Comitetului de Planificare. Decizia finală depinde de expunerea părerilor și de fundamentarea lor.

– Trebuie să fie favorabilă, declară Nan cu aprindere. Doar ai reconstruit o parte din spital.

– Ceea ce pune restul într-o lumină și mai dezavantajoasă, explică Keir, iar Nan îi aruncă o privire îndărătnică. N-avea dreptul să intervină. Era un nou-venit, nici măcar nu avea o casă în localitate.

– Dacă decizia finală va fi în favoarea spitalului, mă tem că Lisle va fi foarte nemulțumit, aprecie Oliver Gray gânditor. A amenințat deja că dacă votul îi va fi potrivnic, o să demisioneze din comitet.

Iar votul de departajare se afla în mâna lui Keir. Nicio mirare că Marcia voia "să-i ceară părerea în problema terenurilor de tenis". Își pusese la bătaie farmecele ca să-l câștige de partea tatălui ei. Și probabil urmărea să-l prindă-n mreje pentru restul vieții, își spuse Nan, cu amărăciune.

– Sunt obosită, anunță ea. Cred că am să mă retrag. Se săturase de Comitetul de Planificare, de Marcia Lisle și de terenurile ei de tenis; pentru moment, simțea că nu-i mai trebuia nici Keir. Îl învinuia pe nedrept pentru evoluția sentimentelor proprii.

– Cred că a venit vremea să mergem toți la culcare, aprobă unchiul. Ah, să nu uit, Keir. În privința raportului ăluia…

Nan nu mai așteptă continuarea. Adună tacâmurile de la cină, verifică dacă luminile erau stinse și le urmă pe mătușă și pe Rose la etaj. Închise ușa și aprinse veioza de la capul patului, scăldând încăperea într-o lumină blândă, difuză. Era atât de obosită, încât nici nu-i mai venea să se pieptăne. După câteva mișcări automate, lăsă peria și dădu la o parte păpușa cu rochie de seară, așezată pe pernă, peste cămașa ei de noapte și… se pomeni privind un ghemotoc de blană, cu ochi vioi și mustăți care tresăreau nervos. Tocmai în acel loc își găsise hamsterul lui Timmy să se ascundă.

– Keir! Ajutor! Keir!

Fără să înțeleagă cum, se trezi cocoțată pe scaunul de la măsuța de toaletă, cu mâinile tremurânde împreunate peste gură, strigând cuprinsă de panică. Pe scară se auziră pași grei, iar ușa se dău de perete.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el, complet neceremonios.

– Pe pat, arătă ea cu un deget tremurător, iar el se opri, privi în direcția indicată și izbucni într-un hohot răsunător de râs.

– Ai găsit hamsterul, o felicită el amuzat. Chicotind în continuare, se apropie de pat și ridică rozătorul dintre faldurile cămășii de noapte, unde rămăsese ca împietrit de țipetele Nanei. Aproape că l-ai speriat de moarte, constată el, iar ea se înecă de indignare.

– Eu l-am speriat? Cum rămâne cu spaima mea? Nu, nu-l aduce mai aproape, că am să țip iar.

– Pentru numele Cerului, nu mai zbiera așa, se retrase el. Uite, Oliver, ai grijă de el. I-l înmână bătrânului doctor care urcase ceva mai încet. Pune-l la loc în cușcă și închide-i ușița. Poate că așa o să putem dormi și noi. Părea iritat, iar Nan începu să simtă că reacționase prostește. Continua să stea în picioare pe scaun și n-avea de gând să renunțe la precauție până ce hamsterul nu va fi părăsit camera. Ar fi putut scăpa și… Se scutură convulsiv.

– Te simți bine, Nan? vru să știe unchiul, făcând un pas spre ea.

– O să țipe iar dacă te mai apropii, ținându-l pe Fluffy în mână. Zâmbetul lui Keir reapăruse și Oliver îngheță. Du-l la locul lui, iar eu o să am grijă de ea.

– Orizontul s-a înseninat, poți să te dai jos acum. Ai grijă la pas! Alarmat, ridică vocea, în vreme ce ea se dezechilibră și zbură prin aer direct în brațele lui. O fracțiune de secundă, el reuși să-și păstreze echilibrul, dar vitreza cu care aterizase Nan se dovedi prea mare chiar și pentru constituția lui atletică. Făcu o serie de pași înapoi, picioarele lui întâlniră rama patului și căzu cu toată greutatea peste așternut, purtându-și în continuare povara.

– Bine că am scăpat de hamster. Nan se luptă să ajungă într-o

poziție decentă și își îndepărtă părul din ochi. Stai exact pe locul unde era el, peste cămașa mea de noapte! Pricepu umorul situației și începu să chicotească.

– Atunci, îmbracă-te și vâră-te-n pat și poate că o să ne putem odihni puțin. Cu o energie izvorâtă din exasperare, Keir o ridică de pe genunchi și o depuse alături pe marginea patului, apoi căută sub el cămașa de noapte și i-o aruncă în brațe. Simțindu-se lezat de veselia ei, se ridică și porni spre ușă. Acum, treci în pat! izbucni el, de parcă ar fi mustrat un copil neastâmpărat. Ah, și încă ceva… Se opri în prag și se întoarse la locul unde ea rămăsese împietrită de brusca lui ieșire. Noapte bună! Se aplecă, îi cuprinse umerii în mâini, iar când ea ridică privirea, o sărută cu foc. Într-o mișcare neîntreruptă, se întoarse din nou și ieși din încăpere, închizând ușa în urmă.

Îi vorbise ca unui copil neascultător, dar sărutul fusese altfel. Rămase nemișcată, complet uimită de reacțiile lui neașteptate. Ținea într-o mână cămașa de noapte, iar pe cealaltă o duse la buze. Habar n-avea dacă să râdă sau să plângă.

În dimineața următoare, glasul Rosei se făcu auzit prin ușa deschisă a bucătăriei:

– Altă dată, ai grijă să închizi cum trebuie cușca. Aseară ne-ai speriat pe toți. Timmy primea meritata dojană, iar Nan își aminti că era încă în vacanță.

– În dimineața asta, o să-l iau cu mine, spuse ea. Am promis că voi da o mână de ajutor la decorarea bisericii. Vom tăia floarea soarelui și o să aranjăm plantele în vasele ceramice din sacristie. Luă foarfeca de grădinărit și ieși, urmată de Timmy, cu un sentiment de ușurare, împărtășit probabil de băiat. Spre norocul ei, Keir dispăruse în birou cu Oliver Gray, ca să discute copiile raportului. Mary Gray fusese obligată să le ierte preocuparea cu care studiau paginile bătute la mașină în timpul micului dejun. Foile acelea de hârtie erau atât de importante, încât Oliver își încălcase propria regulă și citise în timpul mesei. Astfel,

Nan avusese ocazia să evite orice conversație, cu excepția formulelor de politețe.

– O să tăiem florile pe rând, declară ea, privind șirul de plante înalte. O să le așezăm separat în spatele Land Roverului, astfel încât să nu se deterioreze în timpul transportului. Probabil că va trebui să facem mai multe transporturi. Le măsura din priviri, părând să evalueze spațiul necesar fiecărei plante.

– Mi-ai promis că am să le pot lua și pe cele de acasă, îi aminti Timmy. Nan uitase, așa că fu obligată să-și schimbe în grabă planurile. Urmau să fie o mulțime de flori și nu prea aveau timp.

– Voi avea nevoie de Land Rover îndată ce se termină programul de consultații. Keir își ițise capul pe ușă și-i transmisese ultimatumul, dispărând apoi spre cabinet, cu un maldăr de hârtii sub braț.

– La naiba! Nan roși. Nu avea vreme să transporte florile la biserică, să le aranjeze și să se întoarcă, înainte de terminarea programului. Bunul-simț îi spunea că el avea prioritate, dar în dimineața asta nu se simțea dispusă să se conformeze uzanțelor.

– Uite-o pe doamna Whitworth, o trase Timmy de mânecă, arătând spre mașina care apăruse pe alee. Pot să mă duc la cai? se arătă el plin de speranță.

– Credeam că o să mă ajuți. Dacă Timmy se ducea să călărească, însemna că va avea nevoie de mașină mai multă vreme.

– Se vede că te frământă probleme globale, remarcă Steve, coborând din mașină și apropiindu-se cu un zâmbet luminos.

– Încerc să descopăr cum să multiplic Land Roverul. Keir are nevoie de el după program, iar eu trebuie să ajut la decorarea bisericii. Nu vreau să ne batem pe mașină, dar…

– Căruțașul de la Coton Hill mi-a spus că trebuia să te apuci de decorațiuni în dimineața asta. A trecut pe la noi să-mi aducă niște baloți de paie și urma să lase la biserică snopii de porumb. M-am gândit să-ți dau o mână de ajutor, își explică ea prezența. Se pare că am nimerit la

țanc. Putem să-i lăsăm Land Roverul lui Keir și să folosim mașina mea, oferi ea o soluție.

– Pot să merg și eu la călărie? își repetă Timmy rugămintea. Acum, dacă a venit doamna Whitworth, nu mai ai nevoie de ajutorul meu, argumentă el.

– David a rămas acasă, spuse Steve, ciufulind părul băiatului. N-o să-l deranjeze, doar știi cât îi plac copiii. În afară de asta, mi-ar plăcea să rămânem singure câteva ceasuri. Oricum, nu prea avem vreme să ne întâlnim.

– Credeam că o să ai cursuri de călărie. Astăzi n-ai pe nimeni programat?

– Nu, în dimineața asta, răspunse Steve evaziv. I-ați șapca, Timmy. Are pantaloni lungi, așa că n-o să se rănească. Vizita o să-l facă fericit pe David.

Îl lăsară pe băiat și porniră spre biserică, ducând primul transport de flori.

– Putem să le lăsăm în strană și să ne ducem după cele de la familia Marriott. Parcă am defila cu steaguri. Puse pe umăr planta cea mai înaltă și porni râzând spre biserică.

– Arătați înfloritor, dragele mele, le întâmpină zâmbind amabil pastorul. Omul de serviciu a scos vasele și le-a umplut cu apă, și, salutându-le, le lăsă să-și vadă de treabă.

– Simpatic om, aprecie Steve.

– Și foarte bun observator, comentă Nan. Chiar arăți extraordinar în dimineața asta. Ce s-a întâmplat?

– S-a petrecut ceva… minunat. Ah, Nan, sunt atât de fericită!

– Povestește-mi! o îndemnă amica, molipsită de entuziasm. Nu mă fierbe!

– I-am cerut unchiului tău să te pună la curent, dar m-a refuzat. A zis că nu poate discuta despre pacienți nici cu propria familie. Și îmi dau seama că n-a făcut-o, după nelămurirea ta.

– Doar n-oi fi… ah, Steve!

– Ba da, o să avem un copil. Adică, eu voi avea. Amândoi suntem în al nouălea cer. Scăpă un strigăt de bucurie pură. Din cauza asta am renunțat la călărie. David m-a trimis să-ți povestesc și ție. Zicea că oricum sunt prea zbuciumată ca să fac vreo treabă și că-l molipsesc și pe el, dar este la fel de încântat ca mine.

– Minunate noutăți. Și pe când e sorocul?

– De Paște, la anul, cred. Steve își lăsă povara pe primul scaun din strană. De Rusalii o să facem botezul.

– Ușurel! râse Nan. Pari gata să înscrii copilul în cor, dar încă nu știi dacă va fi băiat sau fată. S-o luăm pe rând! Unde o să naști?

– Acasă, desigur, replică iute cealaltă. Sau, dacă n-o să fie posibil, la spitalul rural, rectifică ea.

– N-ai de unde să știi, o temperă Nan. Ai văzut cum se zbate unchiul să salveze spitalul.

– Vreau să nasc în Minster, insistă Steve cu încăpățânare. Ori acasă, ori la spitalul nostru. Nu într-un loc oarecare, la oraș, unde nu ești decât un număr. Figura ei căpătase o expresie tulburată.

– Sunt sigură că nu se va ajunge până acolo. Unchiul Oliver se străduiește din răsputeri să păstreze spitalul rural în funcție.

– Dacă va fi susținut și de Keir, n-are cine să le răstoarne argumentele. Sunt singurii medici de aici, iar comitetul trebuie să țină seama de părerea lor.

– Nu știu sigur cum va vota Keir, mărturisi Nan.

– Dar este partenerul unchiului tău! Trebuie să-l susțină pe Oliver Gray. Steve o privea cu surprindere vizibilă.

– Așa credeam și eu la început. Speram că o să putem conta pe loialitatea lui Keir, dar lucrurile nu stau chiar așa. Iar acum Marcia se străduiește să-l influențeze, doar știi că taică-său vrea ca spitalul să se mute la oraș. Îl interesează terenul, așa că o să facă tot ce poate pentru a-l atrage pe Keir de partea lui.

– Lucrurile stau mai rău decât îmi închipuiam. Hai să culegem și plantele lui Timmy, iar între timp o să ne gândim la o posibilă soluție, sugeră Steve. N-ai nicio putere asupra lui Keir? Îi dădu târcoale Nanei, jumătate în glumă, jumătate serios. Ești liberă, potrivită ca vârstă și n-arăți rău deloc, o necăji ea. Și locuiți sub același acoperiș, așa că ai un avantaj.

– Dar eu nu-s blondă platinată, i-o tăie Nan.

– Dacă nu vrei, nu-mi povesti. Steve își mascase cu grijă curiozitatea.

– Dar trebuie să spun cuiva, și Nan deșertă sacul cu întâmplările ultimelor săptămâni. Nu vreau să transfer povara pe umerii tăi, dar lucrurile se leagă, încheie ea amărâtă. Spitalul, căsuța lui Ma, fotografia Edwinei și felul în care i-am pomenit numele în fața Marciei. Apoi mai sunt și terenurile de tenis, iar aseară întâmplarea cu hamsterul lui Timmy. A fost cu adevărat amuzant, reuși ea să râdă neconvingător. Deși Keir părea să vadă lucrurile altfel. Era furios pe mine, recunoscu stins Nan. Nu-i spuse lui Steve și că o sărutase.

– Chestiunea cu hamsterul o fi fost hazlie, dar nu cred același lucru și despre terenuri, explodă Steve. Imaginează-ți, să le amplaseze tocmai peste vizuinele bursucilor! De ce nu mai e bun vechiul teren cu iarbă? Până acum a fost arhisuficient. Ea și cu David jucaseră de multe ori pe el. Probabil că o să aibă nevoie de aprobarea comitetului, își exprimă ea speranța.

– Tatăl Marciei face parte din comitet.

– Hm, înțeleg. Prietena căzuse pe gânduri. Măcar dacă l-ar fi întrebat pe David, le-ar fi scos rapid prostia din cap.

– Dar ea i-a cerut părerea lui Keir. Vrea să-l atragă de partea tatălui ei, așa că-l mănglește cu orice ocazie.

– Îmi este clar că vrea să pună mâna chiar pe Keir, nu doar pe votul lui. Nu mă surprinde vestea despre soția lui, totuși. În ziua accidentului, am avut impresia că reacția lui era ciudată.

– Hai să lăsăm naibii toată tărășenia, izbucni Nan. Stricăm o zi

perfectă și vestea minunată pe care mi-ai dat-o, gândindu-ne la Marcia și la cei de teapa ei. Își alungă din minte toate preocupările legate de fata de la conac. Cu asta basta, declară ea, tăind încă o floare, am face bine să mai lăsăm câteva de sămânță pentru anul viitor. Adună plantele recoltate, refuzând ajutorul prietenei, iar Steve chicoti amuzată.

– Și tu? Procedezi ca David, care încearcă să mă oblige să stau tot timpul pe sofa, cu picioarele ridicate pe un scaun.

– Mă bucur că n-am fost nevoite să cărăm și apă pentru vasele astea. Nan așeză florile cu grijă. Ar fi fost greu de umplut, sunt imense.

– Sunt ideale pentru tulpinele lungi de floarea soarelui. Nu-i așa că arată bine? Steve se retrase câțiva pași pentru a cuprinde cu privirea mănunchiurile de flori galbene amplasate strategic în biserică. Dacă snopii aduși de la Coton Hill vor fi sprijiniți de vase, va fi ca și când soarele ar privi în jos spre porumb.

– Majoritatea lanurilor a fost deja culeasă. Nan ieși din biserică și se așeză pe o băncuță de lemn amplasată astfel încât să poată fi admirată întreaga vale fertilă, precum și versantul abrupt al dealului de pe partea opusă. N-a mai rămas decât porțiunea aceea de la capăt, dar și acolo recoltatul e pe sfârșite. Zgomotul slab al combinelor ajungea până la ele împreună cu zumzăitul albinelor prin florile din fața bisericii.

– La conac or mai avea stupi? întrebă Steve visătoare, în vreme ce se alătura prietenei. Cândva, aveau o mulțime de roiuri în livadă. Când mergeați la școală, vă opreați adesea să gustați mierea, nu-i așa? Cum de aveați curaj, n-am priceput niciodată, recunoscu ea.

– Dacă știi cum să le manevrezi, albinele nu-s primejdioase. Întotdeauna mi-am dorit să am și eu câțiva stupi.

– Cum? La St. Bartholomew? Ai deveni extrem de cunoscută! exclamă Steve.

– Nu te prosti, chicoti Nan. Nu, voiam să spun atunci când voi avea casa mea. Și o grădiniță. Glasul visător o făcu pe Steve să-i arunce o privire cercetătoare.

– Asta e și problema conacului, explică ea cu agerime. Întotdeauna a fost un cămin, au existat copii… tot felul de vietăți. Arătă vag cu mâna spre toate acareturile ridicate de fostul stăpân de-a lungul anilor. Cei din familia Lisle par să nici nu stea acolo. Se încruntă, gânditoare. Ca și când… căuta o exprimare potrivită și explodă: de parcă ar fi locatari temporari. Așa cum poartă manechinele câte o rochie spectaculoasă și apoi, după ședința foto, nu-i mai acordă nicio atenție.

– Te înțeleg. Nan n-avea chef să râdă de exprimarea amicei, se potrivea prea bine cu realitatea. Dacă e după Marcia, conacul va suferi destul de mult înainte ca ei să-și vadă de drum, cugetă ea amar.

– Nu-i chiar ea, acolo? Steve se sui cu picioarele pe bancă și arătă spre terenul conacului din vecinătatea bisericii. În livadă, uite. Se îndreaptă spre vechiul teren de tenis. O însoțește cineva, adăugă ea curioasă.

– Este Keir. Vorbise fără inflexiuni. Cumva, știuse că el era chiar înainte de a privi. Nu-i trebuise Land Roverul pentru vizite acasă, cum lăsase să se înțeleagă. Doar ea își imaginase motivul, iar el o lăsase să creadă. Îi trebuise vehiculul ca s-o poată vizita pe Marcia. Știuse că ea va ceda, crezând că are chestiuni mai importante de rezolvat.

Observa mânioasă siluetele îndepărtate. Se simțea ca și când ar fi tras cu urechea, deși ar fi fost imposibil să audă ceva. Biserica era așezată pe un teren ceva mai înalt decât conacul, așa că avea vizibilitate până spre capătul lotului, unde se găseau livada și crângul. Cei doi mergeau unul lângă celălalt. Părul lui negru se distingea clar lângă coama ei blondă. Când ajunseră la portița ce dădea spre livadă, cele două siluete părură să se contopească pentru scurtă vreme. Pe acea poartă obișnuia Nan să se cocoațe pentru a hrăni măgărușul. Îndepărtă gândul. Amintirea era dureroasă. Simți o satisfacție drăcească văzându-l pe Keir cum se apleacă, străduindu-se să deschidă portița. După ce trecură, o închise cu grijă în urmă, dar în loc să-și continue drumul, Marcia se opri, întorcându-se spre el. Și Keir se oprise, iar Nan

observă că ridica brațele ca și când ar fi vrut s-o cuprindă. Dar mâinile lui își continuară deplasarea spre capul ei. Oare o mângâia pe păr? Era atras de blondele platinate. Poziția celor doi se schimbase, așa că Nan îi vedea numai spatele, iar Marcia era ascunsă după silueta lui. Rămaseră astfel câteva clipe, înainte de a se întoarce și a dispărea printre meri.

– Să mergem, își îndemnă Nan prietena, incapabilă să mai rămână acolo.

– Ce ai de gând să faci? o chestionă potolit Steve.

– Am să mă întorc la St. Bartholomew. N-o deranja întrebarea. Abia i se destăinuise amicei și era foarte normal ca Steve să vrea să știe.

– Nu-ți stă în fire să accepți înfrângerea.

– N-am de gând să mă lupt pentru afecțiunea cuiva care nici măcar nu m-a observat. Ridică sfidător bărbia. Nu-și aduce aminte de mine decât atunci când caută pe cineva cu care să se certe, sau un ghid.

– Poate că nu-i mai place să conducă de când i-a murit soția într-un accident rutier. Ar fi de înțeles, spuse Steve, compătimindu-l.

– Dacă n-aș fi fost acolo când a apărut, ar fi fost obligat să se descurce singur.

– Da, într-adevăr, acceptă Steve, dar chiar tu mi-ai povestit că nu s-a mai ostenit să-și ia altă mașină după accident și au trecut deja aproape doi ani. Probabil că prezența ta a fost un fel de mană cerească.

– Câtă vreme a stat în Londra, nici n-avea nevoie de mașină. Există suficiente taxiuri și e mai simplu să apelezi la ele decât să cauți mereu loc de parcare. Nu era deloc dispusă să-l compătimească.

– După atâta vreme, o să-i vină peste mână să urce la volan.

– A condus Land Roverul când ne-am întors de la rulota nomazilor, își aminti Nan. Și s-a descurcat foarte bine. Privește, îi arătă ea mașina parcată la poarta conacului. Nu-i lipsește încrederea în sine, chiar dacă nu mai are exercițiu.

– Mă întreb unde s-or fi ducând. Steve urmărea curioasă Land Roverul care întorsese și pornise spre sat, avându-l pe Keir la volan și

pe Marcia alături.

– Spre Hopminster, sunt convinsă, să comande terenurile, ghici Nan. Există o firmă de arhitecți peisagiști care se ocupă cu asemenea lucrări, pe strada principală. Probabil că au stabilit locul, așa că pot foarte bine să pună lucrurile în mișcare, adăugă ea cu amărăciune.

– Ai să-l întrebi pe Keir, când ai să-l vezi?

– Sigur ca nu! Îi repugna ideea de a-și manifesta în vreun fel interesul, deși era roasă de curiozitate.

La cină, faptul că el păstra tăcerea asupra subiectului o afectă mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

– Lisle a avut vreun comentariu asupra raportului? vru să afle Oliver Gray.

– Nu era acolo când am ajuns, așa că n-am putut să-l trag de limbă.

Acesta era deci motivul prezenței lui la conac. N-avea nicio legătură cu Marcia. Descoperirea îi provocă oarecare satisfacție.

– Pe urmă, m-am dus până la spital, așa că n-a fost o pierdere de vreme.

De ce se mai chinuia să ascundă adevărul? Nu avea nicio nevoie de justificare, Oliver Gray nu l-ar fi întrebat încotro plecase de la conac, așa că ce rost avea să pretindă că se dusese la spital, când ea îl văzuse plecând cu Marcia?

– Unde-i sfoara, Nan? Timmy intră preocupat în salon, iar Nan lăsă pe masă ceașca de cafea, suspinând.

– Credeam că o să-ți dea Rose.

– Da, dar este plină de noduri. Nu poți să te joci cu o sfoară înnodată, se tângui copilul.

– E un mosor nou în dulap. Nan scormoni într-un sertar și-i întinse sfoara. Ai o foarfecă?

– Am cuțit. Keir se ridică de pe scaun și scoase briceagul din buzunar. Arată-mi unde să tai. Deschise briceagul și tăie firul cu o mișcare rapidă a lamei rupte, dar incredibil de bine ascuțită. Întinse

apoi mâna după bucata tăiată, dar Nan i-o dădu lui Timmy, prefăcându-se că nu observă.

– Leagă bine capetele, ca să nu cedeze la mijlocul jocului.

– Tu nu joci? Figura firavă a băiatului reflecta dezamăgire.

– Trebuie să-mi termin păpușa de porumb, ca să fie gata pentru festival, motivă ea. Își trase scaunul departe de foc, de parcă ar fi fost prea fierbinte, și încercă să ignore discuția dintre Keir și Timmy, dar fără succes. De două ori fu nevoită să-și ia munca de la capăt. A doua oară fu aproape fericită de intervenția copilului.

– Uite, am făcut leagănul, Nan, și întinse brațele să-i arate. Dar doctorul Raven nu poate să ia sfoara de la mine; are degetele prea groase. Părea dezamăgit de eforturile care se dovedeau inutile.

– Lasă-mă pe mine întâi, întinse ea mâinile, invitându-l. Pot să-l las mai larg și el va avea loc să-l preia apoi. Vrând-nevrând, fusese atrasă în capcană. Pricepu prea târziu și se simți tentată să lase sfoara să-i alunece de pe degete. Dar Timmy își privea realizarea cu atâta mândrie, încât nu avu inima să-și ducă intenția la îndeplinire. Așa – uite! Luă pe propriile degete structura complicată și se întoarse spre Keir, încercând să nu-și manifeste neplăcerea.

– Acum, întinde mâinile. Nu așa depărtate. Încerca să se concentreze doar asupra jocului, dar propria tensiune interioară era prea mare. Un capăt al sforii îi scăpă.

– Prinde-l repede! strigă Timmy, iar Keir se conformă. Îi prinse și degetele împreună cu sfoara, iar contactul fu suficient ca să-i topească Nanei toată mânia, ca și când n-ar fi existat niciodată.

"Trebuie să mă întorc la St. Bartholomew. Cât mai departe de…" Se agăța de gând pentru a-și potoli bătăile puternice ale inimii. Acel loc îi oferea pacea, distanțarea de Keir; acolo nu va mai fi obligată să-i vorbească în fiecare zi.

– Grozav – uite, am priceput acum. Interesant, nu-i așa? se adresă el băiatului.

– N-ai prins și partea asta, trebuie să treacă pe după degetul mare, îi aranjă Timmy priza. Te-ai descurcat aproape la fel de bine ca tati. Păru să se întristeze dintr-o dată, vorbind despre părinte, iar Mary Gray îi aruncă o privire de avertizare lui Keir. Se cam făcuse ora de culcare.

– Ah, asta-mi amintește, reacționă el, că părinții tăi se vindecă mult mai repede decât ne-am fi așteptat. Mama merge destul de bine cu cârjele, iar tatăl face curse de cărucior de-a lungul coridoarelor, exageră el. Ce ai spune să mergi mâine cu mine – ai putea să stai cu ei vreo jumătate de ceas?

I-ai putea supraveghea în locul meu?

– Parcă ziceai că n-am voie înainte de paisprezece ani? Timmy dovedea o memorie mult mai bună decât crezuse Keir.

– N-ai voie în rezervă, dar acum pot veni ei la tine, îl asigură Keir. Pot să iasă în holul de la recepție și nu mai trece mult până or să se întoarcă acasă. De fapt, continuă el – după ce copilul fu cu greu convins să meargă la culcare – maică-sa ar putea fi externată peste vreo două zile, cu condiția să nu se forțeze după ce ajunge acasă.

Există servicii de ajutor la domiciliu în districtul ăsta? își întrebă el partenerul.

– Sunt solicitate la limită, replică Oliver Gray, dar Mary are o idee.

– Rose a făcut sugestia, răspunse doamna. S-a oferit să locuiască o vreme cu familia Marriott, până când Helen o să scape de ghips și va fi destul de refăcută ca să ia frâiele. Nan mai are de stat încă o săptămână sau două, așa că o să ne descurcăm foarte bine fără Rose. Rezolvase problema veterinarului, dar înrăutățise fără să știe situația Nanei. Apoi, făcu lucrurile și mai rele, adăugând: n-am nevoie de ajutor în casă. Doamna Cummings a spus că o să mă ajute la curățenie, așa că va rămâne doar gătitul. Ca urmare, ai să te poți încă bucura de ultimele zile de vacanță.

– Dimineața o să am treabă, dacă lipsește Rose, protestă Nan. Simțea nevoia să se apere de privirea insistentă a lui Keir, iar munca în

casă era un motiv la fel de bun ca oricare altul.

– Dar după-amiezile și serile vor fi libere, interveni Keir. Așa că am să mă bucur încă de serviciile tale de șofer, concluzionă el cu satisfacție vădită.

Capitolul 9

– Va fi minunat, dacă Rose o să ne dea o mână de ajutor. Când Keir îi aduse vestea apropiatei externări, figura Helenei se lumină. Mă simt vinovată că ți-am stricat vacanța, se întoarse ea spre Nan, plină de regrete. Ești sigură că…

– Nici vorbă, îi respinse Nan îndoielile. Știa un singur lucru. Aflase cum trebuie să se simtă o pasăre în colivie. Dar nu-i putea spune așa ceva Helenei, nici măcar propriei mătuși. Trebuia să reziste ca și până acum, așteptând cu răbdare clipa când Helen va scăpa de ghips. Nici măcar nu se va mai bucura de compania lui Timmy, pe post de tampon între ea și Keir.

– O să-i simțim lipsa, spuse ea cu voce tare. Aseară l-a învățat pe Keir să joace "leagănul". Băiatul adusese sfoara în buzunar și-i făcea o demonstrație fostului elev cu ajutorul tatălui.

– Aparent, lui Keir îi plac copiii, comentă mama. Mi-a fost dor de Timmy. Bine că măcar o să pot face câte ceva prin acasă. Mă așteaptă o movilă de ciorapi murdari. În gura ei, corvoada plicticoasă căpăta virtuți nebănuite, iar Nan izbucni în râs.

– Poți să te apuci se croșetat. Steve Whitworth o să aibă nevoie de o mulțime de hăinuțe înainte de Paște, îi dădu ea vestea.

– Botezul o să fie așteptat cu nerăbdare, se entuziasmă Helen. Mi

s-a părut întotdeauna că e un ritual potrivit cu Paștele, nu crezi?

– Sunt complet de acord, interveni și Keir, pe neașteptate. Dar fu întrerupt de apariția unei asistente în uniformă. Da, soră, ce s-a întâmplat?

– Puteți veni o clipă la urgențe, doctore Raven? Vorbise energic, ca și când ar fi fost convinsă aprioric de acceptul medicului. Nu-i mare lucru, dar ne-am trezit cu trei cazuri simultane de accidentați și ar avea mai puțin de așteptat dacă v-ați putea ocupa de unul dintre ei, dacă tot sunteți aici.

– Vin îndată, răspunse Keir. Te rog să mă aștepți, Nan. S-ar putea să dureze câtva timp.

– Bineînțeles că voi aștepta. N-avea niciun rost să se manifeste politicos din cauza companiei, își spuse ea nerăbdătoare. Apoi se întoarse spre Timmy și spre părinții lui: în felul ăsta, puteți să stați mai mult împreună.

– N-o să-mi vedeți florile. Nu veți putea participa la festivalul recoltei, la biserică, se plânse Timmy.

– N-au să piardă chiar tot. Nan se pregătise pentru această eventualitate și-i mulțumi în gând vicarului fiindcă găsise o soluție. Imediat după slujba de dimineață, pastorul o să vină la spital și va ține și aici o mică slujbă pentru recoltă, îi explică ea băiatului. O să aducă și corul; mi-a spus că poți să-i însoțești și să cânți împreună cu ei, dacă dorești.

– Dar cum rămâne cu florile mele? Copilul se înveselise, iar Nan își spuse că era minunat să ai doar șase ani și maturii să-ți rezolve toate problemele. Măcar dacă propriile ei necazuri ar fi fost la fel de ușor de tratat. Umbrele întunecate de sub ochi vorbeau despre nopți de insomnie, de prea multe întrebări rămase fără răspuns. Am lăsat câteva flori neatinse, în grădină, de sămânță, îl liniști ea pe Timmy. Dacă vrei, le putem aduce aici, într-o vază.

– Iar eu am să jumulesc destule semințe pentru la anul. Ce părere

ai? preluă Bob Marriott imediat ideea.

– Oh, ce bine! aprobă Timmy cu entuziasm. Apoi se întoarse spre Keir, care tocmai revenise și își îmbrăca haina. I-ai vindecat?

– Da, n-a fost grav, răspunse el serios. Niciodată nu-l lua de sus pe băiat, observă Nan, și-i răspundea la întrebări, chiar dacă uneori răspunsurile erau cenzurate atent. Numai cineva căruia îi plăceau copiii s-ar fi purtat astfel.

– N-a mai fost accident de mașină? interveni Helen îngrijorată.

– Nu, răspunse Keir degajat. Cineva a dat foc la paie, a stat în direcția vântului și s-a cam pârlit. Mare prostie, să te joci cu focul, adăugă el pentru uzul lui Timmy, care asculta atent.

– Sora spunea că au fost trei. Timmy stătea la fel de bine cu număratul ca și cu memoria.

– Da, dar ceilalți doi aveau accidente simple. Un muncitor de la fermă recolta cu secera acolo unde combina n-a putut ajunge, a lovit o piatră și s-a tăiat la picior. I-am pus câteva copci. Celălalt culegea mere și a căzut din pom.

– Doctorul Raven a avut de-a face și cu accidente mult mai grave, interveni tatăl. N-o să-ți vină să crezi, dar cei doi tineri din mașina sport care ne-a lovit stau deja în capul oaselor și se roagă ca nu cumva el să rămână fără carnet, i se adresă Bob Nanei.

– Mie o să mi-l suspende mătușa Mary dacă nu ne întoarcem la vreme pentru masa de prânz, declară ea, privind ceasul de mână și încruntându-se. Am promis s-o duc pe Rose la voi acasă, după-amiază, ca să se familiarizeze din timp cu locul. Vrea să aprindă focul în sobe, să șteargă praful și așa mai departe.

– Ia-l cu tine și pe Timmy, cunoaște toate rosturile și o s-o îndrume pe Rose, până culegi tu florile rămase. Maică-sa avea grijă să-i dea o responsabilitate, evitând în același timp o repriză de lacrimi la despărțire.

– Am să coc o plăcintă și voi pregăti niște prăjituri. Am cules o

mulțime de mure și o să fie bine– venite pentru început. Am să văd ce alimente mai sunt necesare.

– Și eu am cules mure, sări Timmy cu mândrie.

– Dar la mere n-ai voie – un singur accident pe ziua de azi e suficient! Făcându-le cu ochiul părinților, Keir îl ridică pe băiat și-l duse chicotind spre Land Rover.

– Atunci, mă apuc de treabă, iar el n-o să mai aibă vrame să se gândească la despărțire, spuse Nan și se grăbi să-l ajungă pe Keir. Gândește-te câte bucăți de plăcintă o să fie necesare și fă-ți un nod la batistă să nu uităm să luăm cheia, îi dădu ea copilului alte două subiecte de meditație.

– Mi-ai promis și mie plăcintă, pentru ajutorul dat la cules, interveni Keir. Curând, lăsară spitalul în urmă, discutând amical despre numărul de bucăți pe care-l merita fiecare.

– Trebuie să te apuci de copt în după-amiaza asta? o prinse Keir de mânecă, în fața casei, în vreme ce Timmy o zbughise pe treptele de la intrare.

– Nu, n-are rost să încep înainte de ajunul externării Helenei. Plăcinta se învechește dacă o fac prea devreme, îl privi ea surprinsă. Va trebui să-mi comunici când intenționezi s-o trimiți acasă.

– Să spunem, săptămâna viitoare, miercuri. În felul ăsta, vei avea la dispoziție două zile după weekend pentru pregătiri. Keir se dovedea neașteptat de prevăzător.

– O să am suficientă vreme. Rose poate curăța întreaga casă până atunci.

– Asta înseamnă că nu va fi nevoie de prezența ta în această după-amiază?

– Trebuie doar să-i duc acolo pe Rose și pe Timmy. Și să culeg floarea soarelui, bineînțeles, adăugă ea uimită. De ce? Nu-i trecea prin minte niciun motiv pentru care el i-ar fi putut solicita serviciile, exceptând… Ai nevoie de Land Rover? Poate că voia s-o scoată la

plimbare pe Marcia? Își mușcă buza și tăcu, lăsându-l să-și explice singur vorbele.

– Mă gândeam să-i lăsăm pe cei doi la casa familiei Marriott și să dăm o raită prin Hopminster, să vedem niște oferte de mașini. Amândoi dorim – nu, avem nevoie de câte un vehicul. Land Roverul este perfect, dar dacă ne trebuie în același timp… Mă simt puțin vinovat că l-am luat ieri, se confesă el, iar Nan strânse din buze. N-avea cum să se simtă atât de vinovat, căci altfel n-ar fi ținut mașina mai mult decât era necesar, ca s-o plimbe pe Marcia. Își dorea ca el să renunțe la minciuna spusă în seara precedentă. Știind adevărul, se simțea stânjenită. Sau poate că voia altă mașină fiindcă Land Roverul nu era destul de bun pentru Marcia. O limuzină luxoasă era mai pe gustul ei. Poate că ăsta era adevăratul motiv pentru care se hotărâse atât de brusc; înainte părea să nu se prea grăbească. Menționase ce mașină dorea.

– Un Twin Jet, sau ceva asemănător, nu-i așa?

– Adevărat. Nici nu-și dăduse seama că vorbise cu glas tare. Uite c-ai ținut minte!

– Și tu îți amintești că-mi doream un Mini, replică Nan. Nu prea știa cum să răspundă acestei noi dispoziții amicale din partea lui; îi venea mai ușor când erau în plin antagonism; cel puțin atitudinea aceea nu-i provoca suferință. Mânia funcționa ca un soi de armură…

– Bineînțeles, voiai o mașinuță verde pal, continuă el să-și arate interesul. Ei, ce părere ai? Mâna lui îi prinsese încheietura și n-o lăsa să se retragă spre bucătărie. Ne-am uita după mașini și am cina apoi în oraș. Trebuie să existe în Hopminster un loc unde să putem lua masa.

– "George și Dragonul" e un local bun, vorbi ea automat și apoi regretă. Dar cum rămâne cu Rose? Dacă stăm în oraș, ea o să fie obligată să aștepte la casa Marriott. Nu-i putem pretinde să se întoarcă pe jos, sunt aproape patru kilometri, găsi ea unica salvare posibilă.

– Aveți nevoie de Land Rover? întrebă Oliver Gray ,care auzise ultima parte a discuției. Mary și cu mine avem la dispoziție cealaltă

mașină.

– Așa plănuisem, dar ar însemna să-i lăsăm pe Rose și pe Timmy să aștepte, îi explică Keir, înainte ca ea să poată deschide gura, ceea ce o nemulțumi. Acționa de parcă ar fi fost deja de acord cu invitația. Părea să considere garantat acceptul ei.

– Am să-i aduc eu înapoi deseară, când mă întorc de la spital, se oferi bătrânul medic. Asta va însemna cam pe la cinci. Ai suficientă vreme, Rose? se adresă el femeii care-și făcuse apariția în ușa bucătăriei. Nan și doctorul Raven vor să rămână în Hopminster la cină.

– Pe la cinci o să fie perfect, replică Rose vesel. Mergeți și distrați-vă, dom'șoară. Acum e momentul, înainte ca eu să plec. Săptămâna viitoare n-o să prea aveți vreme. Din bucătărie răzbătu zgomotul unui capac trântit, iar Rose dispăru grăbită.

– Atunci, așa rămâne, aprecie Keir pe un ton mulțumit. La masă, reluă tema. Am observat un parc auto la intrarea în Hopminster. Te interesează o mașină nouă sau una la mâna a doua?

– Mă gândisem la una nouă. De fapt, nu voia deloc să meargă. Sau cel puțin, o părticică din ea ar fi vrut să accepte, iar restul o îndemna să se țină departe de compania lui. M-am gândit că o mașină nouă ar însemna o economie la reparații și întreținere – nu-s pricepută la mecanică, așa că n-aș ști dacă o mașină la mâna a doua își merită banii.

– Dacă vrei, pot s-o verific eu, se oferi Keir, dar cred că ai dreptate, pe termen lung.

Asta însemna că și el voia să achiziționeze un Twin Jet nou. Nan nici nu se putea gândi la preț. Știa cam cât urma s-o coste propria mașină. Ar fi trebuit să multiplice suma de "n" ori. Renunță și se concentră asupra mâncării.

– O să găsești ceva la același angrosist? Vehiculul lui era mai important. Nan nu dorea să se manifeste egoist cu timpul lui liber. Probabil se simțea obligat s-o ajute numai fiindcă se angajase înainte s-o cunoască pe fata de la conac.

– Nu, va trebui să mergem la alt parc auto, în cealaltă margine a orașului, răspunse el degajat, de parcă n-ar fi existat niciun inconvenient. Este vorba de alt fabricant și de obicei cedează dreptul de comercializare unor firme diferite.

La scurtă vreme după ce-i lăsară pe Rose și pe Timmy, se opriră în fața vitrinei magazinului.

– Ce spectacol minunat! exclamă Nan.

– Ai de unde alege, aprobă Keir, bine dispus de entuziasmul ei. Se pare că modelul tău preferat este expus cu predilecție – n-am fi putut nimeri mai bine. Mașinuțele în culori strălucitoare erau teribil de atrăgătoare, iar Nan își uită complet demoralizarea anterioară.

– Să intrăm, abia aștept să încerc una! Îl prinse de mână și simți cum degetele lui o strângeau. Deci, în ciuda aspectului rece, era și el capabil de emoții. Intrară ținându-se de mână, răzând ca doi copii lipsiți de griji, iar tânărul angajat îi întâmpină zelos. În luna aceea urma să primească un comision mai mare. Privirea lui expertă îl aprecie imediat pe elegantul Keir, aspectul lui fiind susținut de îmbrăcămintea asortată a însoțitoarei.

– Să înțeleg că e pentru soția dumneavoastră? Îi pofti la masa lui de lucru. Poate că mai întâi ar fi bine să vedeți niște cataloage, ca să vă faceți o idee despre ceea ce avem?

– Ah, uită-te tu; lasă-mă să mă duc la mașini, se arătă Nan nerăbdătoare, observând cu nepăsare zâmbetul superior schimbat de bărbați.

– Pe femei le atrage în primul rând coloritul, dădu din cap vânzătorul. Luați-o înainte, doamnă…

– Ah, nu suntem căsătoriți, îi corectă ea presupunerea și constată că nici măcar acea realitate nu era capabilă să-i strice dispoziția.

– În cazul acesta, poate că-i vorba de o ocazie specială? își încercă norocul tânărul, privind cu înțeles spre mâna ei stângă. Domnul se poate pune la punct cu amănuntele plictisitoare ca puterile motoarelor

și prețurile modelelor, în vreme ce dumneavoastră admirați culorile. Comportamentul vânzătorului începea s-o enerveze, în vreme ce implicațiile vorbelor lui îi deveneau clare.

– Îmi cumpăr singură mașina și am să aflu și amănuntele acelea plicticoase, declară ea pe un ton acru. Totuși, doresc întâi să admir expoziția. Zâmbetul îi reapăru pe figură.

Înclină capul într-o parte și privi gânditoare modelele expuse.

– Cred că-mi place cea verde. Sau poate cea aurie… sau cea portocalie. Oh, mai bine alege tu în locul meu! apelă ea disperată la Keir.

– Să dăm cu banul, replică el amuzat. Nu, ia-o pe cea verde. Se potrivește mai bine cu ochii tăi căprui, o tachină el, iar ea simți că roșește.

– Cât de curând o pot avea? Aruncase întrebarea ca să scape de stânjeneala momentului.

– Păi, o săptămână sau două. Observându-i dezamăgirea, vânzătorul adăugă: Va trebui să facem actele, să obținem o asigurare și așa mai departe.

– Întâi să completăm comanda, râse Keir. Și cred că o să luăm un catalog cu noi. În felul ăsta, o să ai la ce te uita. La plecare, i se făcu milă de privirea ei melancolică.

– Ție nu-ți place să admiri întâi? Nan coborâse instinctiv tonul, la intrarea în magazin. Erau expuse numai două Twin Jeturi. Caroseriile prelungi, suple, aveau un aspect de forță stăpânită. Era convinsă că ar fi ajuns și pe orbită, dacă asta ar fi dorit șoferul.

– Vin imediat să arunc o privire modelelor, își întrerupse Keir conversația cu vânzătorul. Ia-o înainte și vom veni și noi. Reluă discuția despre specificațiile tehnice, care pentru Nan părea purtată într-o limbă străină, în vreme ce ea se plimba prin încăpere.

– Atinge suta de kilometri pe oră în numai câteva secunde, la pornirea de pe loc, domnule. Bărbatul nu era un simplu vânzător, ci și

un fidel admirator. Conform frânturilor de propoziție ajunse la urechile ei, Nan deduse că însoțitorul ei își descoperise un suflet pereche. Contrar tuturor legilor firii, mașina despre care vorbeau n-avea niciun neajuns. De fapt, nici ea nu-i găsea vreun cusur. Se deplasa cu grijă; orice zgomot părea o adevărată blasfemie în acel sanctuar.

– Nu mă interesează prea mult culoarea. Gri metalizat, cred… tocmai spunea Keir, în vreme ce ea își încheiase turul și se apropia de cei doi bărbați.

– Nu vrei să arunci măcar o privire mostrelor de culoare? întrebă ea indignată.

– Mă interesează mai mult motorul. Am să las coloritul în seama ta. Îi înmână o broșură groasă. semănând mai degrabă a catalog de artă. Reflecta calitatea mașinii – și de asemenea prețul, probabil. Se bucură că nu era problema ei.

– Poți să te faci comodă, câtă vreme ne uităm la motor. Keir îi deschise portiera uneia dintre mașinile expuse, iar Nan se urcă, după ce privi nesigură spre vânzător și primi acceptul zâmbitor al acestuia. Portiera se închise cu un sunet discret, mult diferit de al Miniului încercat mai devreme. Tapițeria era realizată din cea mai fină piele, bordul era acoperit cu panouri de lemn și oțel cromat. Toate erau realizate manual. N-aveau să se deterioreze în timp. Era o mașină perfectă, făcută pentru un bărbat capabil să aprecieze excelența – și în stare să-i plătească prețul.

– Pare prea frumoasă pentru Minster. Cei de la "George și Dragonul" le oferiseră câte o friptură excelentă, șeful de sală îi plasase la o masă de două persoane, luminată cu un sfeșnic, iar combinația avea un efect moleșitor, descoperi Nan. Deocamdată, era perfect degajată în compania lui Keir. Își dădu seama că se simțea chiar foarte bine. Probabil fiindcă avuseseră mașinile drept subiect de conversație. Era un teren neutru, în care se puteau desfășura liber, fără vreun pericol.

– N-am de gând s-o folosesc numai în Minster. Se sprijini pe spătar,

complet relaxat. De parcă și el s-ar fi simțit la fel de bine. Mai există și vacanțe. Ochii lui deveniră visători. Mi-ar plăcea să fac o excursie în Scoția, înainte de a mă aventura în afara țării. Insula Arran, primăvara! un paradis de flori sălbatice. Îi zâmbi peste masă. Am putea lăsa mașina și traversa cu bacul.

Noi? Nan îi întoarse privirea. Keir și Marcia? Vorbele lui sunaseră de parcă ar fi făcut planuri pentru luna de miere. Se bucura că luminația tremurătoare îi ascundea expresia, care probabil reflecta durerea din inimă.

– Land Roverul este ideal pentru vizitele în district, dar la călătorii mai lungi este plăcut să dispui de un mijloc de transport mai confortabil, adăugă el mulțumit.

– Sunt convinsă, replică ea sec. Dar ai dreptate în privința vizitelor locale, mai ales iarna; ar fi păcat să intri cu o asemenea mașină pe drumurile ce duc la ferme. Keir nu avusese încă ocazia să circule pe noroi, iar ea se întrebă dacă nu cumva după aceea o să-și regrete decizia de a veni la Minster. Doar timpul avea să-i dea răspuns.

– Nu ți-e dor de cabinetul de la oraș? se arătă ea curioasă.

– În ce fel? Vorbise aproape indiferent.

– Ah, nu știu exact. Făcu un gest vag. De exemplu, dacă vorbim de pacienții de la spital, din dimineața asta. Ai avut o tăietură de coasă, o căzătură din pom și niște arsuri provocate de fân. Problemele de aici par să fie de tip domestic, ca să folosim un termen blând.

– Dar asta nu înseamnă că-s mai puțin importante, replică Keir liniștit. Și cum rămâne cu accidentul de mașină? N-am văzut niciodată o intervenție chirurgicală mai bine realizată. În ochii îi apăruse o strălucire provocată de acea amintire. Unchiul tău a făcut minuni cu șoferul mașinii sport; dacă n-ar fi fost el, băiatul ar fi rămas invalid pentru tot restul vieții.

– Lăsând accidentul deoparte, restul evenimentelor sunt obișnuite, produse în gospodărie, argumentă Nan, iar Keir o privi ciudat.

– Prefer să tratez un bărbat tăiat cu secera în vreme ce muncea pe câmp, decât să cos o rană provocată de cuțit, sau de o sticlă spartă, pe vreo alee dosnică. Evenimentele de la oraș nu-s chiar atât de atrăgătoare, să știi.

– Înțeleg, îl asigură Nan. Avem parte mereu de asemenea situații la St. Bartholomew. Dar aici este altfel. La Londra ai fi putut să faci orice – să-ți alegi pacienții. Începuse să fie puțin incoerentă sub privirea lui insistentă.

– Cei bogați și faimoși? Glasul lui era la fel de lipsit de inflexiuni. Ca să devin la rândul meu bogat și cunoscut?

– Cam așa ceva. Ar fi putut ajunge pe culmile profesiunii, dar preferase să vină la Minster. Oare descoperise virtuțile unei cariere la țară abia după decesul Edwinei? Și dacă așa stăteau lucrurile, câtă vreme urma să treacă până să începă să tânjească după viața sofisticată cu care era obișnuit? Ar fi fost o adevărată lovitură pentru unchiul Oliver dacă partenerul care urma să-i ia de pe umeri o parte din povară și în cele din urmă să-i preia cabinetul, și-ar fi luat tălpășița de îndată ce începuse să-i fie util. Eventualitatea o tulbura mai mult decât ar fi dorit să admită.

– În primul rând, n-am nevoie de bani. Vorbise pe un ton egal, fără urmă de resentiment pentru întrebările ei indiscrete. Și în afară de asta, aveam nevoie de timp.

Pentru ce? se întrebă ea. Să treacă peste pierderea Edwinei?

– Doream să am vreme pentru cercetare, veni răspunsul la întrebarea nerostită. Dar mai ales, voiam timp să-mi pot trăi viața.

– Ai spus că doreai să părăsești orașul, dar am crezut că asta a fost după – după… Se opri, stânjenită, nedorind să-l mâhnească și să strice atmosfera aceea amicală.

– După moartea Edwinei? Din nou, în vocea lui nu răsuna pic de stres. Nu, era o năzuință mult mai veche. Îți mai amintești, cândva mi-ai spus că n-ai cum să-ți uiți rădăcinile. Zâmbi. Am constatat că nici nu poți supraviețui fără ele. Podoabele încep să-și piardă strălucirea.

Părea dintr-o dată amărât, iar Nan se întrebă ce gânduri răscolise, ce imagini îi treceau prin fața ochilor care lăsau impresia că privesc prin ea. Simți un început de gelozie. Nu știa decât foarte puține despre el, cu excepția celor aflate de când ajunsese la Minster. Iar puținele ceasuri petrecute împreună nu fuseseră întotdeauna tihnite.

– Poate, dacă ai fi avut copii… Nu știa cum să rupă tăcerea și să-l aducă înapoi cu picioarele pe pământ, acolo unde ea rămăsese singură.

– Chiar și așa, Edwina n-ar fi acceptat să trăiască la țară. Privea situația filozofic, acceptând ceea se întâmplase deja și n-ar fi putut schimba. Cu vârsta, poate că ar fi acceptat să-l trimită, posibil s-o fi făcut… Amărăciunea revenise evident, iar Nan îl privi surprinsă.

– N-am știut că ați avut un copil.

– N-am avut. O tristețe indescriptibilă îi apăruse pe chip. Copilul nostru n-a apucat să se nască. A murit împreună cu mama în accidentul de mașină. Strângea între degete piciorul paharului, astfel încât încheieturile i se albiseră, iar Nan se temu pentru fragilul obiect.

– Nu-l sparge, Keir, ai să te tai. Întinse mâna peste masă și-l atinse, ignorând propria suferință cauzată de scurtul contact. O clipă, el o privi aiurit, de parcă n-ar fi știut exact cine era, cu mintea încă rătăcită pe tărâmul tristeții. Apoi, sub atingerea mai apăsată, își scutură capul, încercând să-și clarifice mintea încețoșată.

– Nan? Vorbise ezitant. De parcă abia ar fi revenit din altă lume, încă nesigur că recunoaște persoana căreia i se adresa. Însă strânsoarea slăbi, iar el lăsă paharul pe masă. Mișcarea aceea avu darul să rupă vraja. Keir oftă prelung, se relaxă și spuse ceva foarte straniu:

– Poate că a fost mai bine așa. N-ai cum să cunoști cu adevărat implicațiile unor astfel de întâmplări.

– Mai bine? Să pierzi un copil nenăscut? Șocul ei era însoțit de o compasiune copleșitoare.

– Edwinei nu-i plăceau copiii. Părea ostenit. M-am gândit că s-ar putea să-și schimbe părerea dacă va fi vorba de progenitura noastră. Că

s-ar putea chiar să vrea să se stabilească undeva, uitând de anturajul social în care eram prinși. Dezgustul lui era evident, iar Nan avu o revelație: mariajul lui Keir cu Edwina nu funcționase. Anturajul și petrecerile erau podoabele care-și pierduseră strălucirea. Când Rose îi înmânase fotografia, la masă, iar el i-o întinsese mai departe lui Mary Gray, Nan se întrebase de ce nu-i aruncase nici măcar o privire. Astfel se explica și faptul că o ținea în sertar, nu pe noptieră, cum ar fi fost normal.

– Edwina ura copilul. Spunea că o să-i strice silueta. Înainte de căsătorie, a lucrat ca model. Asta explica și atitudinea studiată a femeii splendide din fotografie. Mă întreb dacă… Se opri, îndurerat.

– Dacă ce, Keir? încercă ea să-l facă să-și continue destăinuirea. Privirea ei spunea: dă-i drumul! Varsă-ți sacul, ca să te poți liniști. Keir avea o expresie bântuită și astfel ar fi putut scăpa de fantome, fiindcă acum aflase – erau două, nu una singură cum crezuse inițial. Edwina și copilul.

– Dacă nu cumva Edwina a provocat accidentul voluntar, răspunse el. Băuse. Se întorcea de la una dintre nesfârșitele ei petreceri. Lucram la spital. Nu era neobișnuit să plece singură, urmând să vin și eu, dacă era posibil. În ziua aia, n-am reușit. Am avut o operație complicată, care a durat mai mult decât crezusem. La sfârșit, mă simțeam extenuat, știi cum e? Nan aprobă din cap. Într-adevăr, știa. Așa că m-am dus direct acasă. Ar fi trebuit s-o iau de la petrecere. Știam că obișnuia să bea prea mult, dar și asta era normal în mediul obișnuit al Edwinei. Se referise la "mediul Edvinei" nu la "mediul nostru". Orice l-ar fi atras inițial la Edwina, probabil că destul de curând își văzuse toate iluziile spulberate.

– Voia să-i fac o intrerupere de sarcină – să-mi omor propriul copil! Oroarea și repulsia se reflectau în ochii lui. Am refuzat, bineînțeles. Reușise să-și oprească tremurul vocii și Nan se minună de câtă stăpânire de sine dădea dovadă. S-a înfuriat. A spus că dacă nu vreau, o să mă facă să plătesc. Și am plătit – amarnic, încheie el simplu.

Continua să plătească, fiindcă se învinovățea pe sine, ghici Nan. Nu atât pentru moartea Edwinei, cât pentru pierderea copilului. Ce grozăvie îi putuse cere soțului? Probabil că înțelesese perfect că ar fi fost împotriva tuturor principiilor și instinctelor lui. În subconștient, Nan pricepu că numai o altă căsătorie fericită l-ar fi putut salva pe bărbatul din fața ei. I-ar fi putut aduce uitarea… O nevastă care să-i dăruiască iubire – și copii. Un cămin, cu tot ce presupunea asta. Să fi fost capabilă Marcia de așa ceva? Datorită ciudatelor meandre ale sorții, sau poate propriei lui educații, Keir era din nou atras de același gen de femeie. Nu era vorba doar de părul platinat. Aceeași duritate se citea în ochii Marciei și în cei ai femeii din fotografie, dezvăluind lipsă de căldură și egoism, făcându-le pe ambele incapabile de a păstra un cămin. Ieșind din atmosfera confortabilă a restaurantului, Nan fu străbătută de un fior.

– Ți-e frig? Vrei să pun capota? întrebă Keir cu solicitudine.

– Nu, prefer să stau în aer liber. Nopțile luminoase sunt minunate. Vara, îmi lipsesc stelele de pe cer. Lăsă capul pe spate. Merită să suport răcoarea, dacă le pot vedea din nou. În aerul curat, cerul de catifea părea stropit cu luminițe strălucitoare. Ochii ei iubeau cerul acela, în vreme ce inima tânjea.

Capitolul 10

– A fost o slujbă frumoasă. Mary Gray își trase mănușile și se opri pe aleea din fața bisericii ca să urmărească cele două șiruri de coriști ce se pregăteau să plece spre spital.

– Mă întreb dacă vor rezista tentației de a se înfrupta din bunătățile primite, zâmbi Keir. Cântăreții își lăsaseră cărțile cu imnuri în favoarea unei părți din ofrande, cu excepția celui din frunte, care purta crucea.

– Oricum, toate vor ajunge la spital. E doar un gest frumos din partea copiilor de a aduce cu ei o parte, cu ocazia asta. Știi că celor mici le place să împartă. Și ea făcuse parte din procesiune vreme de mai mulți ani și-și amintea cu ce bucurie ducea darurile. Nu-i așa că Timmy are un aspect angelic? Probabil că cineva i-a adus un veșmânt pe măsură. Credeam că-i prea mic.

– Chiar este, dar soția vicarului spunea că i-a ajustat stiharul cu ace, ca să nu se împiedice, explică amuzată mătușa. Oricum trebuia să intre în cor la șapte ani, așa că probabil o să i-l tragă la mașină, dacă tot a început mai devreme.

– Helen nu-l va recunoaște, profeți Oliver Gray, chicotind. Ca răspuns la privirea întrebătoare a asociatului, îl lămuri: nu plecăm încă. Obișnuim să-i urmărim de aici. Sunt vizibili aproape până la spital și cântă tot drumul. Se aude minunat, într-o astfel de zi calmă.

– Așa procedează întotdeauna? Glasul lui Keir era grav, profund emoționat, în vreme ce urmărea alături de Nan procesiunea, iar zvonul de glasuri clare ajungea până la ei.

– Este un obicei, îl lămuri ea. Se repetă de Crăciun și de Paște – de fapt la toate sărbătorile și chiar în unele duminici. Pacienții provin dintre noi. Ar fi păcat să-i ținem departe de tradițiile locale, doar fiindcă sunt bolnavi. Iar glasurile cântăreților sună minunat în aerul înghețat, ca un zvon de clopoței.

– Totul e atât de… de… normal. Keir vorbise răgușit. Ochii lui cercetau grămada de pietre înnegrite de vreme lângă care se opriseră; grădina liniștită și clădirile vechi ale conacului de vizavi; oamenii adunați în fața micii biserici, care acum discutau amical înainte de a se întoarce fiecare la treaba lui, până la următoarea întrunire în inima satului, la fel cum făcuseră și strămoșii lor.

– Prea multă liniște, după unele gusturi, dar mie-mi place, declară Nan, îndreptându-se spre mașina unchiului. Nu-i zărise pe cei din familia Lisle, ceea ce era păcat. Nu era suficient să locuiască la conac, trebuia să participe la viața comunității, dacă doreau să fie acceptați de localnici. Și pentru Keir ar fi fost important ca Marcia să se implice în evenimentele sătești. Până acum, cu excepția unor rare apariții la clubul de tenis, nu se arătase înclinată spre așa ceva, iar încercările părinților de a-i atrage pe localnici de partea lor se dovediseră sortite eșecului.

Tot la familia Lisle, în speță la Marcia, se gândea Nan și peste două zile, în vreme ce pusese plăcinta pentru Helen la cuptor. Nu reușea să și-i scoată din minte. Ar fi preferat să pregătească ceva absolut inedit, astfel încât să fie obligată să se concentreze la ceea ce făcea. Coacerea plăcintei era un automatism.

– Vreau să iasă excelent, i se destăinui ea Rosei. Dacă tot m-am apucat, am să fac și niște prăjiturele apetisante și le las în forme. O să țină o vreme și o să-ți ușureze munca la început, până te obișnuiești cu locul. Apoi adăugă, ridicând vocea: închide ușa după tine, Timmy. În

dimineața asta viespile au înnebunit, parcă.

– Fructele fierbinți le atrag, o lămuri Rose, savurând mireasma. Plăcintele alea au început deja să miroasă bine.

– Am pus patru la copt, spuse Nan. Două pentru noi și două pe care să le iei cu tine. Încăpuseră cu ușurință în cuptorul uriaș de la fosta casă parohială, iar Nan mulțumi Cerului pentru dimensiunile lui.

– Doctorul Gray și doctorul Raven n-au să apară mâine nici la prânz nici la masa de seară, îi aminti Rose. Trebuie să vină la spital funcționarul acela de la primărie, iar Lisle i-a invitat pe toți la cină, așa am auzit. Cică vrea să-i mituiască!

– La naiba! Uitasem că-i mâine. Helen va fi externată și i-am promis că o voi duce acasă. Plănuisem să iau mașina unchiului Oliver; Land Roverul nu-i tocmai potrivit pentru cineva cu piciorul în ghips, continuă ea, frământându-se.

În dimineața următoare, Oliver Gray îi risipi îngrijorarea.

– Asta-i ușor de rezolvat. Ia tu mașina, iar noi o să folosim Land Roverul. Știi unde-i locul meu de parcare, la intrarea în spital. Adu limuzina acolo, după ce ai dus-o pe Helen acasă, și facem schimbul. Restul zilei vei avea la dispoziție Land Roverul.

– Așa voi proceda, îl asigură Nan cu ușurare. Vreau să-mi respect promisiunea față de Helen. Fu recunoscătoare pentru spațiul generos din limuzină, în vreme ce înghesuia toate lucrurile lui Timmy și plăcintele. Adăugase și un pui la cuptor, pe care-l pregătise suplimentar cu o zi înainte.

– Mai ai nevoie doar de niște salată și ai rezolvat prima masă, îi spusese Rosei. Cu toate proviziile cumpărate ieri, n-o să mai ai probleme o vreme.

– După câte ai luat acolo, au cu ce rezista unui asediu, râse Keir. Pe el unde-l mai pui? făcu el semn spre Timmy, care cobora cu grijă scara de la intrare, ducând cușca în brațe.

– Hamsterul! Ochii ei se rotunjiră de surpriză. Uitasem că trebuie

să-l luăm și pe el. Se înfioră. Ce-ar fi să-l iei mâine? se adresă ea rugător băiatului.

– Dar vreau să-l luăm acum! Dezamăgirea copilului egala neplăcerea ei, iar Rosei i se făcu milă.

– Am să stau pe bancheta din spate, cu cușca pe genunchi; iar Sauce poate să vină lângă mine. Dacă ești cuminte, te las să stai în față. Lucrurile se aranjaseră spre mulțumirea tuturor.

– Bravo, Rose! murmură Keir, privind ironic spre Nan, care se strâmbă, umilită de propria lașitate. Probabil că avea să râdă de ea împreună cu Marcia…

– Sper ca întrevederea să decurgă bine. Se întoarse spre unchi, evitându-l pe Keir. Încă n-avea habar cum va vota el, cărei păreri urma să se ralieze la întâlnirea cu funcționarul guvernamental. Deocamdată, avusese grijă să nu-și dea în vileag părerile, refuzând să abordeze subiectul. Tăcerea lui avea darul de a o scoate din minți, se purta de parcă nici n-ar fi fost treaba ei, cu toate că era o problemă de interes general, a întregii comunități. Fără îndoială, discutase subiectul cu Marcia. Avusese ea grijă.

– Abia după-amiază târziu se va ajunge la o decizie, spuse Oliver Gray. Privindu-l, Nan simți că i se rupe inima. Părea bătrân, apăsat de stres. Cum putea Keir să i se alăture, dar să voteze împotrivă? Toată viața lui trudise pentru acel spital, iar Nan se temea de consecințele spulberării eforturilor lui pe considerente financiare.

– Data viitoare când se va întâmpla ceva, s-ar putea să fii nevoită să te deplasezi până la Hopminster, îi spuse ea prost dispusă Helenei, ceva mai târziu. I-am lăsat acasă pe Timmy și pe Rose. Încerca să se înveselească, pentru a nu strica ziua externatei.

La plecare, după ce-și instalase prietena pe canapeaua din sufragerie, aceasta îi strigă:

– Să mă ții la curent.

Oare ce se va întâmpla? Timpul părea să se scurgă cu încetinitorul

chiar și pentru ea, deci situația era mult mai stresantă pentru unchiul Oliver. Îi înmână portarului de la spital cheile mașinii.

– A spus că o să vină după ele când termină.

– Mă întreb dacă la anul pe vremea asta o să mai am ocazia să-i păstez cheile de la mașină. Portarul era la fel de îngrijorat ca ea și Nan se simți demoralizată. Era normal ca disputa prelungită să afecteze moralul personalului. Omul de lângă ea era sătean. Nan îl cunoștea foarte bine. În urma războiului, rămăsese cu grave sechele și era foarte importantă pentru el slujba aceea aproape de casă, nu prea solicitantă. Închiderea spitalului ar fi însemnat să se deplaseze zilnic până la Hopminster, la alt loc de muncă, perspectivă destul de îngrijorătoare chiar pentru un om perfect sănătos.

– Liniștește-te, îl îndemnă ea cu un optimism mimat. Am trecut noi și peste alte crize.

– Ah, dar de data asta e altfel, domnișoară. În trecut ne luptam să punem pe picioare spitalul. Să facem rost de echipament, să construim. Ne-am unit forțele și am reușit, cumva. De data asta, suntem divizați. Ăștia nu se gândesc decât la aspectele financiare, se plânse el cu amărăciune. Niciodată nu-i interesează ce se întâmplă cu oamenii. Brusc, deveni atent. Uite-i că vin. Ușa se deschisese și se auzea murmur de conversație. Cineva râdea. Nan recunoscu tonalitatea exagerată a glasului lui Lisle și se întrebă ce-l făcuse să se înveselească. Dacă găsea amuzantă compania funcționarului, însemna că lucrurile evoluaseră pe gustul lui.

– Mai bine rămâi pe loc, domnișoară, până ce pleacă ei. Portarul îi urmărea pe cei care se apropiau cu o privire lugubră. Nan îi studia cu interes, încercând să le citească pe chipuri și să ghicească rezultatul final. Unchiul îi spusese că urmau să-i facă funcționarului un tur de prezentare a spitalului, iar ea știa că trebuia să viziteze și căsuța lui Ma, măcar ca aspect exterior. Îi recunoscu pe toți cei din grup, cu o singură excepție. Dar chiar și funcționarul nu-i era complet străin. Silueta înaltă,

ușor încovoiată, cu păr alb, îi era ciudat de familiară. Încercă să-și amintească de ce i se părea cunoscut.

– Iat-o pe sora Durrant, nu-i așa? Spre uimirea ei, străinul îi întâlni privirea și zâmbi, îndreptându-se spre ea cu mâna întinsă. Ce plăcere – nu mă așteptam să te întâlnesc aici.

Glasul cald cu accent scoțian și ochii albaștri, strălucitori îi împrospătară instantaneu memoria.

– Cum mai merge cu umărul? John McFee avusese un umăr dislocat, tot ca urmare a unui accident rutier, iar ea îl îngrijise în rezerva de chirurgie de la St. Bartholomew.

– Mă bucur că-ți mai amintești de mine! exclamă el încântat. Probabil că ți-au trecut prin fața ochilor sute de pacienți, dar nu m-ai uitat. Nu mai lucrezi la St. Bartholomew?

– Ah, ba da, îi întoarse ea zâmbetul, pe deplin degajată, acum că știa cu cine are de-a face. Îi păstrase o amintire plăcută, iar impresia actuală era la fel de favorabilă. Sunt în concediu, deocamdată. Minster este localitatea în care m-am născut, își explică ea prezența.

– Nu știam că o cunoașteți pe nepoata mea. Oliver Gray se apropiase, urmat de câțiva membri ai comitetului. Nan observă că cei rămași la distanță făceau parte din facțiunea ce dorea dispariția spitalului și speră din tot sufletul ca întâlnirea neașteptată să nu-l stânjenească pe unchiul Oliver.

– Coincidența asta e încântătoare, continuă oficialul. Azi-dimineață, plecând din oraș, nici nu-mi trecea prin minte că voi avea o asemenea plăcere.

– N-am știut că veți veni, replică Nan pe același ton. Toți vorbeau despre un funcționar guvernamental care este așteptat. Și iată-vă! Un om în carne și oase, îl tachină ea, amintindu-și că avea un dezvoltat simț al umorului. Nu greșise, iar ochii lui clipiră vesel.

– Așteptai să te alături grupului? Abia ne-am început turul.

– N-am fost invitată, răspunse Nan, făcându-i cu ochiul și aruncând

o privire rapidă spre unchiul ei. Membrii din comitet aparținând taberei adverse n-aveau să-i ierte prea ușor intervenția, își spuse ea stânjenită, deși era foarte clar că cei ce-l susțineau pe bătrânul doctor erau încântați de neașteptata turnură a evenimentelor.

– Ah, dar trebuie să ni te alături – nu pot să pierd ocazia de a sta din nou de vorbă cu tine, exclamă John McFee. Adică, dacă ai timp. Nici felul lui de a fi curtenitor nu se schimbase.

– Am dus-o acasă pe Helen, iar la masă nu-s așteptată, fiindcă le-am spus că s-ar putea să rămân acolo… începu ea gânditoare.

– Atunci, vino cu noi. Unchiul îi transmise aprobarea, dând din cap aproape imperceptibil, dar inutil, fiindcă vizitatorul o luase deja de braț.

– Poți să-mi atragi atenția asupra lucrurilor importante, declară el mulțumit. Domnii aceștia – inclusese întregul comitet – și cei doi doctori își vor prezenta părerile după-amiază. Acum, mă interesează opinia ta. Ar fi putut chiar să-l influențeze. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Argumentele ei ar fi putut contrabalansa votul împotrivă al lui Keir. Îi aruncă o privire furișă. Rămăsese departe de tatăl Marciei și de ceilalți membri ai Comitetului de Planificare. Keir se retrăsese într-o parte, singuratic, separat de cele două tabere, aproape indiferent. Nan constată că posibilitatea ce i se ivise de a-i răsturna votul nu-i furniza încântare triumfătoare.

– Asta-i noua noastră ambulanță, își începu ea misiunea și simți că unchiul Oliver era cuprins de tensiune.

– Următoarea vizită este la Urgențe, oricum, murmură el. Grupul poate să stea într-o parte. Nu mai adăugă și "ca să nu deranjeze pe nimeni", dar Nan observă că pentru el vizitatorii deveniseră dintr-o dată o sursă de distragere inutilă. Mintea lui era concentrată asupra ambulanței și a ocupanților. Și Keir adoptase o atitudine mai rigidă.

– Să stăm un minut aici, lângă perete, sugeră Nan, după ce pătrunseră prin ușile batante. Vreo duzină de oameni așteptau în încăperea spațioasă, bine aerisită, unde activitatea febrilă captă atenția

însoțitorului. Tărgile se aduc pe ușa aceea laterală, arătă Nan spre copertina sub care tocmai oprea ambulanța, astfel încât pacienții să fie feriți de vicisitudinile vremii.

– Scuzați-mă, interveni politicos unchiul Oliver și se îndepărtă urmat de Keir. Gestul cu degetul mare în jos făcut de șoferul ambulanței fusese suficient ca cei doi medici să-și schimbe prioritățile. Keir reveni după vreo zece minute, care ei îi părură mult mai lungi.

– Doctorul Gray și cu mine suntem nevoiți să vă părăsim o vreme, vorbi el grăbit. Dacă vom putea, o să venim la masă, însă deocamdată e nevoie de serviciile noastre aici.

– Este grav? vru să știe John McFee.

– S-a răsturnat un tractor și l-a prins dedesubt pe tractorist. N-avem vreme de pierdut, adăugă el și se întoarse brusc pe călcâie, părăsind încăperea.

– Doar nu-i nevoie de amândoi, aprecie răutăcios locatarul conacului. Nu-i frumos din partea lor să-l părăsească astfel pe oaspete. N-ar fi putut să-l trimit la Hopminster pe accidentat? Sub tonul caustic, Nan simți o notă triumfătoare. După dispariția celor doi doctori, i-ar fi fost foarte simplu să-și impună propriul punct de vedere. N-ar fi cazul să te duci la masă, draga mea? reluă el mieros, iar Nan avu senzația că se înecă de furie.

– Speram să iei masa cu noi, i se agăță John McFee de braț, cu încăpățânare, iar ea simți că-i revine apa la moară. Mi-ai spus că nu ești așteptată acasă, îi aminti el.

– Mi-ar face mare plăcere, declară ea, căutând sprijin la aliații unchiului ei, din partea cărora veni un murmur de aprobare.

– Nu i-ar fi fost de niciun folos să-l trimită la Hopminster, șefule, vorbi neîntrebat șoferul ambulanței, răpunzând criticilor lui Lisle, în vreme ce se întorcea spre vehicul. Atitudinea lui demonstra că pricepuse foarte bine ce urmărea Lisle. Nu mai rezista până acolo. Nimeni n-ar fi rezistat dacă era în locul lui. Doctorul Gray este singura

lui șansă adăugă el și, cu o nouă privire dezaprobatoare ieși, se urcă la volan si deplasă mașina astfel încât să facă loc sub copertină următoarei ambulanțe. Nu trecură decât câteva secunde până apăru alta, iar funcționarul guvernamental îi spuse la ureche Nanei.

– S-ar părea că-s cam ocupați în dimineața asta.

– Așa-i întotdeauna, îi explică ea. Încă n-am auzit de o secție de urgențe unde să se piardă vremea.

– Rasa umană e o adunătură ciudată, aprobă însoțitorul ei, surâzând. Spune-mi, deși vorbea degajat, ochii lui mărturiseau vioiciune, acest doctor Raven – îți este și el rudă?

– Ah, nu, scutură ea din cap. A devenit de curând partenerul unchiului Oliver. O să mai treacă un an sau doi până ce unchiul o să se retragă, dar a dorit să-și asigure un succesor, atât la cabinet, cât și la spital. Când e nevoie, chemăm ajutoare suplimentare de la Hopminster. Se străduia să fie corectă. Desigur și ei apelează la noi când e cazul. Important este ca medicul-șef să fie mereu pe aproape, iar fosta casă parohială se află la numai câteva minute de aici.

– Doctorul Raven pare capabil să se descurce cu ambele însărcinări, spuse gânditor John McFee.

– Keir, oh, e apt. Și-l preocupă și cercetarea. Există un laborator excelent, pe care unchiul Oliver l-a pus pe picioare în timp, iar interesul pentru această activitate i-a apropiat pe cei doi medici, adăugă ea cu entuziasm.

– În Hopminster ar avea un laborator mai performant la dispoziție, se amestecă în discuție tatăl Marciei. M-am oferit să-i finanțez unul modern.

– Pricep. Tonul glasului funcționarului nu se modificase deloc, iar Nan simți că o cuprinde iar demoralizarea. Mergea alături de John McFee, parcurgând rezervele, salutând toți pacienții, pe care-i cunoștea foarte bine, fiindcă erau din împrejurimi.

– Ar fi preferabil să nu intrăm la terapie intensivă. Se vede destul

prin ușile de sticlă.

– De ce? Tatăl Marciei intervenise cu nerăbdare. Hai să intrăm și acolo și să terminăm odată. Trecu cu grosolănie pe lângă Nan și întinse mâna să împingă ușa.

– O clipă, Lisle, îl opri funcționarul. Ai prefera să nu intrăm, soră Durrant? o întrebă el potolit.

– Întâmplător, știu că înăuntru sunt patru oameni foarte grav bolnavi. Dacă mă pricep cât de cât la accidente, în curând vor fi cinci. O invazie în masă ar avea un efect neliniștitor asupra lor.

– Atunci, vom rămâne afară. Chiar mai bine, o să ne continuăm inspecția în alte părți, unde nu deranjăm activitatea. Tonul lui era ferm, aproape tăios, iar locatarul de la conac – Nan nu se putea gândi la el ca la un proprietar – ezită și se încruntă.

– Cum doriți, rosti el fără bunăvoință, dar privirea aruncată Nanei era aproape caustică. Apropiindu-se ora mesei, ea își dorea cu disperare ca unchiul Oliver sau Keir să apară și s-o elibereze de ceea ce începuse să arate ca un război al voințelor, declanșat între ea și tatăl Marciei. Spre jena ei, își dădea seama că John McFee pricepuse foarte bine care era situația. Cei doi doctori nu-și făcură apariția decât când ajunseseră la desert și amândoi păreau extenuați.

– "E bine?" întrebă ea din privire.

– "Deocamdată", păru să răspundă semnul unchiului. Trebuia să afle dacă tractoristul avea familie. Poate că aveau nevoie ca cineva să-i aducă la spital. Autobuzele treceau foarte rar. Își dorea să fi avut la dispoziție Miniul. Acum s-ar fi dovedit util, dându-i independență de mișcare.

– Spune-mi, la ce te gândești? Stătea la masă în stânga musafirului și, fără știrea ei, acesta îi observase expresia de pe chip. Voia să răspundă, dar fu iar întreruptă de tatăl Marciei.

– Nu vă mai gândiți la sărmanul nefericit, izbucni el. Nu pentru asta ne-am adunat aici.

– Credeam că tocmai ăsta este subiectul. Vocea lui Keir se auzi peste masă și parcă era oțelită. Toate conversațiile încetară. Rostul unui spital și singurul lui motiv de a exista sunt pacienții, explică el. Nan îl privea și speranța îi renăscu.

– Ei bine, pentru mine nu-i un motiv valabil. Politețea de suprafață a domnului Lisle începuse să se zdrențuiască. A venit vremea să trecem la afaceri, se ridică el în picioare. Tonul sugera că întregul tur din dimineața aceea fusese o pierdere de vreme.

– Prietenii noștri abia au ajuns, obiectă oaspetele, salutându-i pe cei doi. N-au avut vreme să mănânce. Rămase așezat, așa că ceilalți nu avură încotro decât să-i urmeze exemplul.

– Aș prefera să trecem la discuții, dacă ați terminat, declară Oliver Gray, lăsând jos ceașca de cafea neîncepută. Mâncase devreme la micul dejun, iar până la cină mai era destulă vreme. Dar și masa de seară urma să aibă loc la conac, ceea ce-l deranja întotdeauna. Nan era îngrijorată.

– Nu te mai gândi la noi. Cumva, pe nesimțite, Keir ajunsese lângă ea și-i șoptea serios la ureche, de parcă i-ar fi comunicat ceva foarte important. Nan reuși să rămână serioasă, deși era gata-gata să izbucnească în râs. Îl judecase greșit pe Keir, acum îi era foarte clar. Era în favoarea spitalului și nu doar dintr-un simplu impuls de solidaritate, ci fiindcă se convinsese de necesitatea existenței lui, ceea ce era de bun augur pentru viitor.

– Asistenta din sala de operații ne-a adus o tavă cu sandvișuri și niște cafea, obligându-ne să mâncăm înainte de a veni aici. Din ochi îi dispăruse duritatea. Oliver încearcă doar să obțină simpatia asistenței. Ne-am închipuit că Lisle ți-a dat de furcă. Nan se strâmbă și se întoarse spre musafir.

– Acum, trebuie să plec. Simula că primise vești importante de la Keir. Am de făcut anumite lucruri…

– Nu-i nimic, o să ne revedem la cină, replică vesel John McFee. Voi aștepta momentul cu nerăbdare. Vei veni, nu-i așa? Părea să ia ca

garantat faptul că și ea avea să fie invitată la cină, la conac, iar Nan rămase perplexă. În aceeași situație se afla și tatăl Marciei, a cărui figură căpătase o nuanță purpurie. Dar el își reveni repede.

– Desigur, se grăbi el să declare. Sperăm că doamna Gray și Nan ne vor onora cu prezența. Se purta de parcă ar fi fost vorba de prieteni vechi, dar ochii îl contraziceau.

– Am s-o anunț pe mătușa Mary, îi zâmbi ea dulce și, salutând din cap restul membrilor comitetului, plecă, ținând degetele încrucișate. Își simțea inima mai ușoară, știindu-l pe Keir de partea lor.

– Te așteptai să voteze altfel? o întrebă mătușa, surprinsă.

– Eram nesigură, recunoscu Nan. I-a trebuit multă vreme ca să-și formeze o părere.

– Asta i-a cerut Oliver, îi dezvălui mătușa. Să-și formeze o părere proprie, eliminând orice prejudecăți. Doar astfel putea să fie sigur că lasă spitalul pe mâini bune, după retragere. Cuiva care va lupta pentru spital din convingere, la fel cum o făcuse și el. Ciudată întâmplare că-l cunoști pe funcționarul guvernamental.

– O întorsătură cu adevărat norocoasă. Ochii ei dansau parcă. A spus că vrea să te cunoască și pe tine, așa că suntem invitate amândouă pentru cină, la conac. O să-ți placă John McFee, adăugă ea. E un om pe gustul nostru.

Era evidentă simpatia lui John pentru cele două femei. Le ținu lângă el cu tenacitate, până veni vremea să se așeze la masă, iar Nan avu senzația că procedase astfel în autoapărare, copleșit de efuziunile zgomotoase și deplasate ale Marciei și ale mamei ei.

– Cum a mers votul? reuși ea să-i șoptească lui Keir la intrarea în sufragerie, înainte de a fi despărțiți – voit, bănui ea.

– Încă nu s-a luat nicio decizie, veni răspunsul lui liniștit. Funcționarul a ascultat toate părerile pro și contra, a citit cu atenție raportul pe care i l-am trimis și a demonstrat că era pus în temă. A fost o bătălie zgomotoasă, dar arbitrul nu s-a pronunțat încă. Vorbea

degajat, dar pe chipul lui se citea tensiunea. A spus că vrea să mai chibzuiască o vreme, lucru destul de logic, și ne-a adus la masă. Măcar va fi o cină pe cinste, comentă el cu satisfacție copilăroasă. Lisle se va da de ceasul morții să-i facă o impresie bună, așa că vom fi compensați pentru sandvișurile de la prânz.

Masa fu excelentă, dar Nan observă că nu era singura fără poftă de mâncare. Gazda era în mod vizibil stresată. Oliver Gray și Keir mâncară cu elanul celor înfometați. John McFee acordă bucatelor atenția meritată, dar Nan observă că împingea conversația în direcția dorită de el și asculta atent cele mai neînsemnate remarce.

– Sper că tractoristul o să-și revină, i se adresă el lui Oliver, mai degrabă din politețe decât ca urmare a unui interes real.

– A avut noroc, se va vindeca, răspunse scurt doctorul.

– Accidentele de tractor sunt ceva uzual? vru să știe funcționarul.

– Din păcate, da. Dar facem tot ce putem pentru a remedia situația. De astă dată răspunsese Keir.

– Vă referiți la cauză, sau la efecte? Vocea plăcută a lui John McFee ascundea perfect interesul.

– La cauză, spuse Olivr Gray, surprins. Suntem obligați să tratăm rezultatele, ceea ce-i suficient să fim interesați de eliminarea totală a accidentelor. Efectele nu-s deloc plăcute și de multe ori se ajunge la deces. Aici intervine cercetarea.

– Să-l iertați pe soțul meu, zâmbi Mary Gray. Ați intrat pe tărâmul hobbyului lui.

– Lăsați-l să detalieze, interveni John McFee, încurajator. Cum se face simțită activitatea de cercetare?

– Păstrăm legătura cu producătorii, reluă surprins vârstnicul medic. Pentru el, explicația părea la mintea cocoșului. Ei sunt la fel de dornici ca și noi să se reducă numărul de accidente. Majoritatea evenimentelor se petrec pe teren înclinat, de obicei din cauza manevrării incorecte a utilajului, totuși caracteristica morfologică a podișului de aici face ca

utilizarea tractorului să fie riscantă, explică el cu corectitudine. Păstrăm permanent legătura cu cei din compartimentele de cercetare, iar ei sunt mereu gata să implementeze sugestiile pe care le facem. Speră să obțină un vehicul absolut sigur, în cele din urmă.

– Dar până când vom avea și omul perfect, serviciile dumneavoastră vor fi mereu binevenite, concluzionă John McFee, zâmbind.

– Mereu va exista necesitatea, replică apăsat Oliver Gray.

– Dar această necesitate poate fi rezolvată la fel de bine de spitalul din Hopminster, interveni gazda, împingându-și la o parte farfuria.

– Nu-mi prea vine să cred, ținând seama de vizita de astăzi, replică John McFee.

Auzindu-i cuvintele, toți cei prezenți se crispară și se opriră din mâncat. Toți ochii priveau spre vorbitor, iar liniștea devenise absolută. Doar doamna Lisle continua să mănânce, apetitul ei pentru dulciuri neputând fi stânjenit de tăcerea celorlalți. Zgomotele făcute de linguriță ei aduseră pe figura soțului o încruntare, dar vorbitorul nu-și abandonă tonul civilizat.

– Nu-mi amintesc când am mai fost atât de impresionat, continuă el. Micuțul dumneavoastră spital local se poate compara ca eficiență cu orice altă unitate medicală, dar are și acea componentă umanitară. Privi direct spre Nan, amintindu-și cum îi recunoscuse pe toți pacienții întâlniți. N-o făcuse deliberat, dar atitudinea ei nu rămăsese neremarcată. Așa cum spuneai, se întoarse John McFee spre Keir, vă aflați aici la dispoziția pacienților. Se întoarse spre gazdă, iar glasul lui căpătă o oarecare duritate. Doar binele lor contează.

– Atunci… rămânem în activitate? întrebă Keir, iar Nan își ținu respirația.

– Bineînțeles că da!

Cei care-l susținuseră pe Oliver Gray se relaxară, iar Nan simți că-i vine să izbucnească în râs. Sunetele scoase de tacâmuri demonstrau că-și reluaseră îndeletnicirea întreruptă.

– De fapt, puteți merge chiar mai departe, continuă funcționarul. Se lăsă iar liniștea. Am aflat că ați fost obligați să strângeți bani pentru a reconstrui unele părți ale spitalului. Munca susținută a celor ce au participat la efort le face cinste. Cred că pot contribui și eu, printr-un ajutor guvernamental. Am să declanșez formalitățile, astfel încât comitetul dumneavoastră de planificare să știe exact pe ce poate conta în următoarea etapă. Secția de terapie intensivă era următoarea pe listă, nu-i așa? Apoi unitatea de cercetare?

– Terapia intensivă contează cel mai mult, spuse Keir. De laborator ne putem ocupa singuri. Ezită puțin, de parcă n-ar fi vrut să discute problema de față cu toată lumea, iar Nan fu surprinsă. De obicei, Keir era sigur pe sine. Nu se putea schimba dintr-o dată. Să-l fi fermecat oferta gazdei privind laboratorul din Hopminster?

– Partenerul dumitale mi-a destăinuit că ai de gând să folosești o moștenire pentru a reconstrui și utila laboratorul, vorbi liniștit John McFee. Cred că așa a spus? Keir aprobă tăcut.

– Unitatea de cercetare ar fi o donație foarte potrivită în memoria fostei mele soții. Ca de obicei, scoțianul știa exact ce să spună.

– Keir, ce aș putea spune? După cină, se izolaseră de restul convivilor care discutau, beau cafea și fumau. Laboratorul… Ezită, neavând obișnuința și priceperea lui John McFee.

– Nu spune nimic. Mai bine vino să ne plimbăm. De-acum se pot descurca și fără noi. Oaspetele, Oliver Gray și Mary erau prinși într-o convesație susținută, dar îi observară îndreptându-se spre terasă și le făcură semn cu mâna.

– Încotro? De fapt, nu-i păsa, se simțea ametită de evenimentele recente. Iar rezultatul o făcea să jubileze. De asemenea, simțea oarecare tristețe pentru familia Lisle. Nu față de Marcia – ea se alegea cu Keir – ci față de părinți. Așteptaseră atâtea de la mutarea la conac, iar acum toate planurile lor dăduseră greș. Cu o singură excepție. Doamna Lisle ar fi fost încântată de o căsătorie între fiica ei și Keir. Nan încercă să

gonească gândul, dar el continua să-i afecteze starea de spirit, împiedicând-o să se bucure ca lumea de noutățile privind spitalul.

– Până la crâng și înapoi. Dacă-ți mai amintești, mi-ai promis că o să-mi arăți cândva locul.

– Dar credeam că Marcia… Se opri. Nu dorea să-i dezvăluie că-i văzuse îndreptându-se în direcția aceea, după ce aranjase florile la biserică, împreună cu Steve.

– Ah, numai că Marcia nu mi-a arătat vizuinele bursucilor, ci doar locul unde vrea să amenajeze terenurile de tenis.

Parcă n-ar fi fost în același loc, își zise Nan necăjită.

– Cum a rămas cu Ma și căsuța ei? Acum că scăpase de grija spitalului, voia să afle și ce se hotărâse în privința bătrânei.

– Ah, McFee a fost cât se poate de clar. Și-a spus părerea încă înainte de a ajunge la spital, răspunse el vesel. Îmi place individul. A spus că nimeni, sub niciun motiv nu trebuie s-o deranjeze, dacă eu sau Oliver nu considerăm că ar fi mai bine îngrijită altundeva. Noi l-am asigurat că e preferabil să fie lăsată-n pace acolo, îngrijită de propria familie.

– Sunt atât de fericită, Keir! Sub impulsul momentului, îl prinse de braț, iar el o cuprinse și o trase aproape, împiedicând-o să-și retragă mâna. Cât despre laborator… începu Nan și se opri iar, neîndrăznind să-și exprime adevăratele sentimente, ca nu cumva să lase să se vadă prea mult.

– M-am gândit că este cel mai bun lucru pe care-l puteam face cu banii Edwinei. Mie nu-mi trebuie. Oboseala zilei începuse să se simtă în glasul lui. Nu vreau nici banii, nici amintirile legate de ea. Mariajul nostru n-a fost unul reușit.

De ce-i spunea toate astea? Marcia ar fi trebuit să primească acele confidențe.

– Pe aici, nu-i așa? Ajunși la portița ce da spre livadă, ezită puțin, iar Nan aprobă dând din cap. Treci înainte, iar eu am să închid poarta. La fel se întâmplase cu Marcia. Probabil că se oprise în exact același loc.

Poarta stârni un mic norișor de praf.

– Același lucru s-a petrecut și ieri. Scoase o batistă din buzunar și i-o întinse. Ți-a intrat în ochi?

– Nu, m-am ferit la timp. Însă nu se feri și din calea lui, lăsându-l să-i șteargă ușor praful de pe obraji.

– Ar fi fost normal să-mi amintesc, spuse el cu părere de rău. Marcia a pățit la fel ieri, când mi-a arătat unde voia să amplaseze terenurile. Am închis portița și o particulă de țărână i-a intrat în ochi. N-am fost convins că am reușit să scot tot, așa că am dus-o la spital, ca să fiu sigur. Din cauza asta am fost obligat să țin Land Roverul atât de mult. Deci, până la urmă, nu-l mințise pe unchiul Oliver! Nan se simți ușurată.

– În curând o să ai propria mașină, n-o să mai depinzi de Land Rover. N-o să te deranjeze să te urci iar la volan? Ea nu se simțea capabilă să conducă un Twin Jet nou.

– De ce m-ar deranja? Părea sincer uimit.

– Mi-am închipuit că poate nu voiai să conduci fiindcă… ei bine, m-ai folosit pe post de șofer de când ai venit, încheie ea în defensivă.

– Cum altfel să-mi asigur compania ta? întrebă el, râzând de uimirea ei. Numai așa aș fi reușit să te țin aproape. Și a fost o stratagemă eficientă. Apropo, continuă el, amintește-mi să repar portița asta, când ne vom muta aici.

– Când ne vom… ? Ziua asta ne-a dat gata pe amândoi, își spuse ea, conștientă că brațul lui continua să-i cuprindă umerii. O ținea strâns, deși acum era foarte clar că ochii ei nu pățiseră nimic.

– Am lansat o primă ofertă de a cumpăra conacul, declară Keir liniștit. Dacă ești de acord… Ochii lui păreau s-o sfredelească. Nu făcea niciun efort să-și ascundă sentimentele. Mărită-te cu mine, Nan, spuse el rugător, dintr-o dată nesigur, ca oricare bărbat ce-și pledează cauza inimii. Te iubesc!

Nan se simțea de parcă ar fi delirat. Brațele ei își găsiră singure drumul spre gâtul bărbatului, iar dulceața buzelor ei îi dădu răspunsul

pe care-l aștepta.

– Habar n-aveam că familia Lisle vrea să se mute. Rămase multă vreme cu capul lipit de umărul lui. Acolo-i era locul, de parcă ar fi fost special conceput. El continua s-o îmbrățișeze strâns, ca și când n-ar fi dorit să-i mai dea drumul vreodată, sărutând-o mereu.

– Se pare că, doamna Lisle resimte lipsa partidelor de bingo. Glasul lui suna amuzat. Rodney și-a găsit ceva de lucru în Birmingham, iar domnul va fi acum obligat să-și dea demisia din Comitetul de Planificare. Așa că n-are ce să-l mai rețină aici, dacă nu poate pune mâna pe terenul ocupat de spital. Marcia pare să fie singura doritoare să rămână – deși nu pricep de ce, adăugă el indiferent.

Nan cunoștea motivul, dar tăcu. Acum nu mai conta.

– Poate că se gândește la terenurile de tenis, găsi ea o explicație vagă.

– Nu cred, răspunse Keir serios. Am reușit s-o conving să renunțe. Erai atât de amărâtă de soarta bursucilor, încât a trebuit să fac ceva ca să-i salvez. Chiar dacă am pierdut ore întregi discutând cu Marcia, în loc să stau lângă tine. Nan scoase un râs vesel, cristalin.

– Și eu care credeam că… Ah, nu mai are nicio importanță ce-mi închipuiam.

– Oricum, vizuinele bursucilor vor fi în siguranță cu noi. După ce o să ne instalăm la conac, putem să le purtăm de grijă. Iar copiii noștri vor fi învățați să procedeze la fel. O privi în adâncul ochilor și, încântat de ceea ce văzuse, adăugă: vom fi fericiți, iar conacul va prospera din nou!

Era o promisiune.

Sfârșit